

KEMAL TAHİR

F. M. İKİNCİ İMZASIYLA

Merhaba Sam Krasmer

Kemal Tahir

(1910-1973)

Asıl adı İsmail Kemalettin Demir olan Kemal Tahir, İstanbul'da doğdu. Gazihasanpaşa Rüştüyesi'ni bitirip girdiği Galatasaray Lisesi'nin ikinci sınıfından ayrılarak öğrenimini yanda bıraktı. Avukat katipliği, ambar muhasipliği, gazetecilik gibi işlerde çalıştı. 1938'de, Nâzım Hikmet'le birlikte yargılandığı Donanma Komutanlığı Mahkemesi'nde on beş yıl hapse mahkum edildi. On iki yıl Çankırı, Çorum, Kırşehir, Malatya cezaevlerinde yattıktan sonra, 1950'de Genel Af Yasası uyarınca serbest kaldı. 1955'ten sonra yayımlamaya başladığı romanlarıyla edebiyatımızın önde gelen yazarları arasına katıldığı gibi, tarih konusundaki görüşleriyle de düşün hayatımızı etkiledi. 21 Nisan 1973'te, bir kalp krizi sonucunda İstanbul'da öldü.

Kemal Tahir (F. M. İkinci)
Merhaba Sam Krasmer

Yayıma Hazırlayan: Ömer Türkeş

İthaki Yayınları - 457 Edebiyat - 569

ISBN 975-273-241-0

1. Baskı Haziran, 2006, İstanbul

© İthaki, 2006, İstanbul

© F. M. İkinci (Kemal Tahir) - 1957

Bu kitap, Kader Yayınları tarafından 1957
yılında yayımlanan kitabın tıpkıbasımıdır.

Bu kitabın telif hakkı Kemal Tahir Vakfı temsilcisi ONK Ajans Ltd. Şti.'den alınmıştır.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanal Yönelmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)

Cilt: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları:

Mühürdar Cad. İlder Ertüzün Sok. 4/6

34710 Kadıköy İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97

Faks: (0216) 449 98 34

ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr

Dağıtım:

Çatalçeşme Sok. Yavuz Han 26

Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56

ithakidagitim@ithaki.com.tr

Kemal Tahir

MERHABA

SAM KRASMER

Yayıma Hazırlayan

Ömer Türkeş

BİRİNCİ KISIM

Boyu uzun, omuzlan genişti. Elleri reglan, pardesüsünün ceplerinde geniş geniş adımlarla yürümesi en vesveseli insanlara bile güven verirdi.

Bahçe kapısının çingirak sesine çıkan uşağa yaklaştı. Sağ elini cebinden çıkan polis rozetini gösterdi:

— Müfettiş Asley, dedi, sayın Lord Kallebriç'ten özür dilerim. Kendileriyle derhal ve mutlaka görüşmek zorundayım.

İhtiyar uşak:

— Buyurun bay müfettiş, diye yol verdi, haber vereyim efendim.

Müfettiş Asley -Hakikatte salon hırsız Peter Landi- bekleme salonuna girince şık pardesüsünü ve kenarlı şapkasını çıkardı.

Lord Kallebriç, bir Skotland - Yard müfettişinin kendisiyle ne görüşeceğini merak etmişti. Ziyaretçiyi fazla bekletmedi.

Lord görününce Peter Landi saygıyla eğildi:

— Özür dileriz Lord hazretleri dedi, bir meseleye Peter Landinin adı kanştı mı işi ciddi tutmak zorundayız da...

— Peter Landi mi? Şu, gazetelerin “Kibar hırsız” dedikleri haydut mu?

— Tamam. Peter Landi bahis konusu olduğundan ben bizzat geldim. İhbar belki doğru değildir ama biz işimizi sağlam tutalım. Sarayda verilecek baloya giderken sayın Leydi aile elmaslarınızdan Viking gerdanlığını takacak mı? Bu sebeple gerdanlığı Morgan bankasındaki kasamızdan aldınız mı?

— Aldım, evet... -Lord biraz düşündü, suratı değişti:

İyi ama siz bunu nasıl öğrendiniz?

— Şu halde bizzat gelmekle iyi etmişim. -Peter Landi eli çenesinde bir zaman halının nakışlarına daldı:

Aldığımız ihbara göre bu akşam burada bir toplantınız varmış. Landi, gerdanlığı bu toplantıdan faydalanarak aşıracakmış. izin verirseniz Skotland-Yard'a telefon edelim, şimdiden buraya üç memur yollasınlar. Müsaade buyurursanız ben de kalayım.

Lord cevap vermeden zile bastı. İçeri giren ihtiyar uşağa telefon ederek üç memur istemesini söyledi. Uşak çıkınca Peter Landi:

— Gerdanlık buradaki kasanızda bulunuyor değil mi? Diye sordu.

— Evet...

— İhtiyaten bir kere baksak...

— Ne diyorsunuz? Eğer bu haydut... Eğer...

Lord böyle söyliyerek ara kapıdan çalışma odasına geçti. Peter Landi arkasından girip kapıyı örttü.

Kasa bütün benzerleri gibi duvarda ve bir tablonun arkasındaydı.

Lord Kallebriç tabloyu yana itti, kasanın şifreli kilidini hemen çevirdi, açtı:

— Çok şükür gerdanlık burada, dedi, İşte bakın!

— Bir dakika Lord hazretleri...

Peter Landi böyle demesiyle seksen beş kiloluk vücudunun meşhur sağ yumruğunu Lord hazretlerinin çenesine yerleştirmişti. Lord hazretleri gık diyemeden yere serildi. Peter Landi gülümseyerek gerdanlığı iç cebine yerleştirdi. Hiç telaş etmeden odadan çıktı.

Holde karşılaştığı ihtiyar uşak:

— Telefon ettim efendim, dedi, memurlar hemen yola çıktılar.

Peter Landi, pardesüsünü tutması için uşağa uzattı:

— Mükemmeli diye gülümsedi, bir soygun ihtimalinden şüpheleniyoruz. Her şeyi polisten beklemek doğru olmaz. Siz de gözünüzü açın dostum. Ben burada bulunacağım. Şüpheli bir şey görürseniz hemen bana haber verirsiniz.

— Hay hay efendim, elbette efendim..

Kibar hırsız Peter Landi geldiği kadar sakin, şatonun büyük bahçesini geçti, kapıdan çıktı. Sağ tarafa bıraktığı otomobiline doğru gitti. Açmak için kapının sapını tuttuğu zaman bu işi gayet kolay başardığını keyifle düşünüyordu.

Peter Landi'nin hayatında son düşüncesi ve son keyfi bu oldu.

Namlusuna susturucu takılmış bir tabancadan çıkan tek kurşun arkadan kalbine saplandı.

Dünyanın en namlı haydutlarının fink attıkları Londra'nın Soho batakhanelerinde Peter Landi'nin ne mal olduğunu bilmeyen yoktu. Kibar hırsızlığının yanı sıra, en az bu hüneri kadar sezgisi çevikliği, silahını hızla çekip kurşunu hedefe nişan almadan yapıştırması da nam salmıştı.

Bu sebeple Soho kralı Peter Landi'nin hakkından gelmek için onu böyle sırtından kahpece vurmak lazımdı.

Peter Landi'yi öldüren adamın bunu gayet iyi bildiği anlaşılıyordu.

İKİNCİ KISIM

— Ben bunu bir türlü kapatamıyorum da, sen deminden beri şey gibi... bakıyorsun.

— Ne gibi...

— Sam saçmalama, hayvan gibi tabii...

— Bakmayayım da ne yapayım?

— Yardım et...

— Yardım kolay... Yalnız bir nokta var: Bilirsin ya meraklı herifim. Aklim bir şeye ermedi mi iç yüzünü öğrenmeden, sırrını çözmeden yapamam. Biz bu Paris şehrine beş tane büyük bavulla geldik. Beşinin ağızları da kolayca kapanıyordu. Fazladan benim tam yedi kat elbisem de içlerindeydi. Burada geçirdiğimiz birkaç aylık dinlenme devresi sırasında bazı münasebetsiz vakalar yüzünden ben yedi kat elbisemden dört katını berbat ettim. Bunları sen kendin çöp tenekesine attın. Şimdi bizim bavulların sayısı sekize çıkmış. Hele şu son aldığın pis san renkli domuz derisine bütün öteki bavullar sığar. Bakıyorum, çekmecelerde daha birkaç bavulluk öteberi duruyor. Ben berbat olan elbiselerimin yerine yenilerini de kaptırmadım. Sen bu sim çözmeme yardım et, ben de senin bavullarını bağlamana yardım edeyim.

— Saçmalıyorsun Sam, Paris'in göbeğinde çmlçiplak gezemezdim ya... Sarı bavulu yeni elbiselerim için aldım.

— Kaça?

— Bavul mu?

— Hayır elbiseler...

— Ne bileyim? Daha faturalarını yollamadılar ki...

— Mükemmel... Öyle ya... Bir şeyin fiyatı faturası ödenmeden nasıl bilinebilirmiş?

— Uzattın ama... Buna düpedüz hainlik derler. Sen eskiden bana verdiğin sözleri hep tutardın.

— Şimdi söz mü verdimdi?

— Bu iş yardımla olmaz. Birkaç bavul daha alacağız.

— Sen kuvvetlisin Sam, bir davransan...

— İşte davranıyorum...

Dostlarının kısaca Sam, gangsterlerin kısaca Hafıye, polislerinse kısaca Gangster dedikleri Gangster-hafıye Sam Krasmer üç tane büyücek bavul ısmarlamak için telefonu açacağı sırada kapı vuruldu.

Sam Krasmer, güzel arkadaşı Sarı bomba Salli'nin şahane vücudunda hiçbir gizli yeri saklamayan naylon sabahlığına bakarak öylece durmuştu.

Salli kıyafetini zerre kadar umursamadan:

— Gel: diye bağırdı.

Salli'yi bu kılıkta görmeye alışık olduğu şaşırmasından belli küçük garson:

— Size bir telgraf var Mister Krasmer, dedi, Londra'dan bir telgraf.

Salli merakla yaklaştı:

— Kimden olabilir şekerim?

— Soluk versen de açıp baksam...

Sam telgrafi açtı, yüksek sesle okudu:

“Gırtlığıma kadar beladayım -Stop- Size ihtiyacım var. -Stop- Salı günü beşte geliyorum. -Dalı”

Küçük garson etraftaki perişanlığa dalmıştı:

— Size yardım edebilir miyim Mis Salli, diye sordu, bavullarınızı hazırlamak için...

Sam Krasmer:

— Mersi, diye araya girdi, daha birkaç bavul almak için telefon edecektim ama, zannedirim şimdilik ihtiyaç kalmadı. Siz lütfen bana viski getirin. Soda istemez. Buz elverir.

— Şu halde kalıyor musunuz Mister Krasmer? Oh ne mutlu bize...

— Tut şunu da kaybol köpoğlusunu...

Sam Krasmer, adeti olduğu üzere dörde katladığı banknotu baş parmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırıp kurşun gibi atmıştı. Buna çoktan alışmış olan Fransız garson parayı havadan kaptı, saniyesinde kayboldu.

Salli bavulu bırakmış doğrulmuştu. Yumruklarını kalçalarında, sarı saçlarından bir tutamı gözlerinin üstüne düşmüş... Kavgaya hazır ki, olursa o kadar olur...

— Bu nedir kuzum? Diye çıkıştı, ne zaman bir yerde canım sıkılsa, yola çıkmaya hazırlansam, gider bir ceset keşfedersin. Keşfettiğin bir şey değil kendini belaya kapıp koyuverirsin. Demine kadar “Oh demiştin, ne ceset, ne bir şey... Bu sefer biz pürüz çıkmadan Portekizlin yolunu tutuyoruz.” Apansız kapı vuruluyor. Dak'tan telgraf... Yok belaya batmışmış... Yok bize ihtiyacı varmış... Yani biz bu Paristen hiç mi kurtulamayacağız?

— Dur telaşlanma ruhum? Ben arsız oğlanı mahsustan savdım. Dakli beklemek enayilik olur. Basar gideriz. Ne hali varsa görsün...

Salli numarayı yutmadı.

— Sen onu affetmişsin, diye çıkıştı, sen kalleşlik etsen ben kalırım. Benim şikayetim Daklian değil, kendi kara bahtımdan... Yani senden...

— Gevezelenme de şu süprüntüleri bir yere tık, kendin de sırtına bir şeyler geçir. Dak nerdeyse gelecek... Bugün Salı, bak saat de beşe beş var...

Garson oğlan viskiyi getirdiği zaman saat beşe iki vardı. Tam beşte kapı açıldı. Dak, suratı asık, fakat sakın içeri girdi. Salli'yi yanaklarından öptü, sıkması için elini Sam'a uzattıktan sonra kendini

bir koltuğa attı.

— Yola mı çıkıyorsunuz yoksa? Diye sordu.

Salli ümitle cevap verdi:

— Evet, Portekiz'e gidiyorduk.

— Öyleyse boş yere geldim.

Sam, suratını buruşturdu:

— Numara istemem. Viski nasıl olsun? Sodalı mı, buzlu mu?

— Buzlu tabii... icat mı çıkarıyorsun?

— İşte buyur. Zıkkımlan da meseleyi anlat... Kim bilir ne saçma şeydir. Yoksa İngilizlere hususi hafiyeliğini yutturamadın mı? Sakın idarehane top atmış olmasın?

— Sen onu affetmişsin. İdarehane top gibi... İngilizler kapımı aşındırıyorlar. Benim derdim bu sefer bir başka dert oğlum, belaya gömüldüm ki, temelli... Hem de kimin yüzünden bil bakalım, Peter Landi'nin yüzünden.

— Hangi Peter Landi? Şu kibar hırsız... Hani evvelki gün kuyruğu titreten yiğit...

— Tamam... Sırıtmama... Hangi Peter Landi olduğunu bilmek hüner değil. Bu dünyada bir tane Peter Landi vardı. Şu anda tanışmamış olmak için ikiyüz elli sterling vermeye hazır olduğum Peter Landi...

— Demek tanışıyordunuz?

— Keyfinden değil meslek zorundan... Ben bir sigorta kumpanyasının hususi hafiyeliğini yapıyordum. Bir elmas hırsızlığı sebebiyle münasebete girmek zorunda kaldım.

— Hırsız yakalayamadığından değil mi? İnsan bunu söylemeye utanır.

— Lâkin iyi oğlandı neme lazım, mertti. Sözüne güvenebilirdin.

— Ağıt yakmaktan vazgeç de meseleye gelelim. Herif ölünce sen neden gırtlığına kadar belaya gömülüyorsun?

— Vasiyetini icraya ben memurum da ondan...

— Neyini icraya? Anlayamadım.

— Vasiyetnamesini...

— Vay canına! Bizim takım giderek Site bankerlerine dönmüş desene... Peki veresesi kim? Herhalde gayet güzel bir kadındır.

— Bilemedin fesat herif, on iki yaşında sevimli bir oğlancık...

— Annesi?

— Çoktan ölmüş...

Salli;

— Zavallı yavmcak! Diye inledi.

Dak, bu iniltiyle Sam Krasmer'in yardımını yaradan fazla kazandığına emin olduğu için biraz ferahlamıştı.

Sam büsbütün somurttu:

— Bu Peter Landi denen herif Londra'nın bunca hukuk adamları içinde vasiyetnamesinin tatbikini neden sana bırakıyor? Servetini alınının teriyle kazandığından mı?

— Sen halt etmişsin... Benim firmam dünyanın en namuslu...

— Malum malum... Şimdi işimize bakalım: Buraya kadar anlattıklarında ben bela filan görmedim.

— Dinle oğlum, sekiz gün oluyor, Peter Landi'den bir mektup aldım. Eğer ilişik çek olmasa "Benimle eğleniyor" diyerek yırtıp sepete atardım. Lâkin beş yüz İngiliz liralık bir çekle hiçbir zaman alay olmaz. Peter mektubunda Cerri adında bir oğlu olduğunu, oğlanın Fransa'da bir yatılı mektepte okuduğunu yazıyor, başına bir hal gelirse bu oğlana vasilik etmemi benden istiyordu. Başına bir hal gelir gelmez ben gidip Graziyella adındaki metresini bulacaktım. Kadın bana bir parola verecekti.

Ben bu parolanın ilk kelimesine bir 4 rakamı ekleyince meselenin içyüzü meydana çıkacaktı. Oraya doların yarısıyla gidecektim. ..

— Doların nesiyle?

— Mektubun içinde yırtılmış bir doların yarısı vardı. Onu götüreceğim de lokantacı kendindeki diğer yarısıyla karşılaştıracak, bana güvenecek...

— Korsan masalları gibi desene...

— Ne masalı olduğunu bilmem. Lokantacı bana çekmeceyi teslim edecek... içindeki servetin beş bin sterlingi Graziyella'nın, bin beş yüzü benim, üst yanı oğlanın... Tahsil masrafından arta kalan miktar on iki yaşında oğlana verilecek...

— Kısa kes be adam... Gittin Graziyella denilen kadına, meseleyi anlattın. Sana ne dedi?

— Ne diyebilirmiş? Ölüler ne zamandan beri insanlara bir şey diyebiliyorlar?

— Ölüler mi? Anlayamadım.

— Karıyı bitirmişler Sam, karıyı kıyma kıyma doğramışlar. Ben bu dünyada saçımın teli kadar leş görmüşüm. Böylesini hiç mi hiç görmedim. Karıya bir işkence etmişler ki, ben işkence diye işte buna derim. Odanın halini görsen büsbütün aklın durur. Odada sağlam hiçbir şey kalmamış, odayı santimetre santimetre didiklemişler.

— Vay canına! İş biraz ciddileşiyor.

— Biraz öyle mi? Aşk olsun Sam...

— Peki Skotland-Yard bu işe ne dedi?

— O kadar uğraştım, bu cinayeti Peter Landi işiyle bağlamadılar.

— Mektubu gösterseydin ya...

— Hiç olur mu Sam? O zaman meslek sırrımız nerde kalır? Demin ben ne dedim? Benim firmam

dünyanın en namuslu...

— Geç efendim... Meselemize gelelim... Bela ki sahiden bela... Parolayı bilmeyince...

— Yahu parola filan benim umurumda mı? Ben canımın kaygısına düşmüşüm.

— Neden canının kaygısına düşüyorsun sipsivri?

— Peter'i hakladılar, metresini doğradılar. Bunlar ne arıyorlar? Herifin servetini... Herifin Karun kadar zengin olduğunu dünya alem biliyor. Ben kırk sekiz saatten beri takip altındayım gözünü aç... Ben kırk sekiz saatten beri kan kusuyorum. Haydutlar, kan bana parolayı söyledi sanıyorlar. Yani şıp diye ölmek canıma minnet ama işkenceyi ne yapalım? Söyle kurtul diyeceksin, bilmediğim şeyi nasıl söyler de kurtulurum?

— Sahi Dalı.. Haklısın, tosunum. Bunlar hep doğru düşünceler. .. Aferin.

— Yahu bu vicdansız bizimle eğleniyor kızım Salli, bu vicdansız...

— Kim bu herifler? Peşine düşenleri sordum.

— Birinciye Corc Vosley...

— Şu asker kaçığı kerata mı? Fena... Anasından katil doğmuş hergelenin biridir. Fazladan dört beş işten ötürü dört beş kere gıyaben idama mahkum edilmiştir. Çoktan beride bedava yaşadığından herife her şey vız gelir. Hiç bakmaz öldürür. Lâkin Dak, Vosley bu çapta bir işi, kendi başına kuracak, yürütecek adam değildir. Arkasında kim var acaba?

Salli kendisinden gayet emin cevap verdi:

— Kim olursa olsun Sam, sana saldırmaya cesaret edemezler. Tam bu sırada kapı vuruldu.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Sam kapıya doğru yürürken Dak'a işaret etti, Dak ne olur ne olmaz diye yer değiştirdi. Sam kapıyı hızla açtı.

Salli eşikte otelin kapıcısını görünce gülmesini tutamadı.

Kapıcının üzerinde tutuk bir hal vardı:

— Bonjour Mister Krasmer, dedi, rahatsız ettim ama... Yani şey için... Arabanız yok mu?

— Arabama ne olmuş?

— Polis dedi ki... “Herhalde bomba atmış olacaklar” dedi. Yani içine bomba koymuşlar da patlatmışlar. Bereket kimseler yaralanmadı. Ama araba berbat... Araba arabalıktan çıkmış da bir saç yığını haline gelmiş...

— Bu iş ne zaman oluyor?

— Biraz önce... Polisler sizi görmek istediler. Rahatsız olmayasınız diyerek “Dışarı çıktı” dedim. İyi demiş miyim? Geçerken karakola bir uğrayıverirsiniz olur biter.

— Mersi... -Dörde katladığı banknotu herifin cebine soktu: Tekrar teşekkür ederim.

— Vazifemiz Mister Krasmer... Arabayı Mister Krasmer... Ne yapmamı emredersiniz?

— Arabayı mı?

‘ — Etrafına kalabalık toplanıyor da...

— Sahiden kullanılmaz halde mi?

— Kullanmak ne kelime efendim, araba olduğuna bin tane şahit ister.

— Öyleyse, lütfen acenteye telefon edin, gelip leşi kaldırsınlar.

— Baş üstüne Mister Krasmer.

Sam kapıyı örtüp Salli'ye döndü:

— Doğrusu iyi tahminlemiştin kızım, diye güldü, sahiden bize dokunamazlarmış.

Salli bir şey söylemek için ağız açmaya vakit bulamadan telefon çaldı. Sam dinleyiciyi kulağına götürdü:

Kalın bir ses:

— Allo! dedi, Sam Krasmer mi?

— Evet.

— İnsan o kadar güzel bir arabayı sokak ortasında bırakmak için en az Sam Krasmer kadar dalgın olmalı... -Ses ciddileşti:

Bunu, işin şakaya gelmeyeceğini sana anlatmak için yaptık Sam. Ben kimim bil bakalım?

— Bilmez miyim? Telefonu açtığın zaman seni konuşuyorduk.

— Bana vız gelir. Dinle Sam: Dak denilen herifle iyi dost olduğun malum... Fakat bu meseleye sakın karışayım deme... İşin içinde aklının ermeyeceği noktalar var. Dak'a yardım etmek istersen şunlan kendisine söyle: Bizi uğraştırmasın. Peter'in emanetini koyduğu yerin adresini istiyoruz. Kırk sekiz saate kadar bütün bildiklerini (M. Antoni, Dupon-Monpamas-Paris) adresine bildirsin. Eger bu müddeti geçirirse çok öfkeleniriz. Hakkında hayırlı olmaz.

— Benim hakkımda mı?

— Eger arka çıkarsan senin hakkında da...

Sam Krasmer artık kendini tutamadı. Küfrü bastı ama herif çoktan telefonu kapatmıştı.

Salli:

— Kim bu? Diye sordu, meşhur asker kaçağı Vosley mi sakın?

— Evet o maskara... Vay rezil vay! Bir de kafa tutuyor ki...

Dak başını salladı:

— Seni de belaya soktum Sam, dedi, daha meseleyi anlatmaya vakit kalmadan canım arabadan oldun.

— Sen şimdi arabayı filan bırak! Eğer kırk sekiz saate kadar verdikleri adrese bildiklerini ulaştırmazsan bitiyorsun. Peter Landi'nin servetini emanet ettiği lokantanın adresini...

— Yani, bilmediğim adresi değil mi?

— Bilip bilmemem heriflerin umurunda değil... Benim de umurunda değil Dak, ben bu Vosley denilen keratayı tutup arabama benzetmezsem Sam Krasmer'likten istifa eder, Harlem'de bakkal dükkanı açarım. Ben eğer...

Salli viski bardağını yetiştirdi:

— İç şekerim, dedi, hele şunu bir çek ki...

Sam, dört parmak viskiyi bir solukta yuvarladı, Dak'a döndü:

— Bu işte elbet sana yardım edecektim, dedi ama şimdi yârdım mardım kalmadı. İşe beni de karıştırdılar. Şimdi en başından başlayalım Dak: Peter Landi'yi Lord'un evinden çıkar çıkmaz kapıda hakladılardı değil mi?

— Evet, çıkar çıkmaz...

— Öyleyse bu elmas hırsızlığı işini hazırladığından birinin haberi olmalı... Hal buysa benim bildiğim Peter Landi zenaatinin erbabıdır. Çevireceği dolabı herkese söylemez. Ayrıca yalnız başına çalışmasıyla da meşhur bir herif...

Bunları Salli söylemişti. Dak'ın cevap vermesine meydan kalmadan Sam konuştu:

— Yavrum bir bakıma aferini hak ettin ama, böyle işlerde asıl kahramandan başka, hiç değil bir kişinin meseleden haberi olur.

— Kimin mesela?

— Gerdanlığın bankadan çekildiğini Peter'e haber veren endikatörün... Böyle işler endikatörsüz olmaz, Bak meselenin asli nedir? Birisi elmas işini Peter'e haber veriyor. Gene bu birisi Peter'in kapı önünde haklanacağım bilmektedir, Peter öyle yüreksiz hırsızlardan değildi. Birkaç kişi ona vız gelirdi. Dak'a yazdığı mektuptan anlıyoruz ki, peşine takılan gayet zorlu bir haydut çetesi...

Dak elini kaldırdı:

— Doğru Sam... Duymuştum da inanmamıştım. "Mafya" teşkilatını Amerika'dan Avrupa'ya nakletti, demişlerdi.

Salli:

— Mafya mı? Vay canına!., diye parmaklarını şıklattı.

Sam suratını astı:

— Mafya filan bana vız gelir, dedi, ben Mafyaya papuç bırakacaklardan değilim. Şimdi beni dinle Dak: Londra'daki adamların hâlâ işlerinin başında mı? Yani idarehaneyi henüz kapatmadın ya?

— İdarehaneyi kapatmak ne kelime... Ben gebermeden idarehane nasıl kapatılabilirmiş?

— Öyleyse hemen Londraya telefon et. Adamların Peter Landi'ye Lordun gerdanlık işini kimin haber verdiğini acele öğrensinler. Landi öldüğü için bunu kolay başarırlar.

— Başarırlar ama uzun sürer.

— Uzun muzun... İşe buradan başlamak lazım. Yoksa senin idarehanenin namusu bir paralık olur. Malum ya bu işi Landi daha ziyade senin şahsına değil temsil ettiğin firmaya vermiş sayılır. Buna da aklım pek ermedi zaten... Landi böyle bir işi neden sana veriyor?

— Yani ne demek? Bana emniyet etmesini mi yadırgıyorsun?

— Emniyet meselesi değil... Feraset meselesi... Gönderdiği mektubu tekrar tekrar okuduğuna eminim. Bana demin anlattığın parçada bir yer dikkatini çekmedi mi?

— Ne gibi?

— Galiba aynen şöyle demiştin: "Başına bir hal gelir gelmez ben gidip Graziyella adındaki metresini bulacaktım. Kadın bana bir parola verecekti. Ben bu parolanın ilk kelimesine bir 4 rakamı ekliyecek, sonra gidip mektuba ilişik yarım dolarla emaneti bırakılan lokantadan alacaktım..." aşağı yukarı böyle değil mi?

— Böyle ama bundan sen ne çıkardın?

— Senin düşünme kabiliyetsizliğini... Biz bu işte bir şeye katıyen eminiz: Peter Landi ne budala, ne de çocuk... Herif servetini tutup birine teslim ediyor. Demek ki, ö şahıs her kimse... İstersen biz şimdilik bu meçhul şahsa Mr. X. diyelim, bu Mister X. her kimse ona son derece güveniyor. Bu kadar güvendiği bir adam zaten ortadayken Peter seni bu işe ayrıca neden karıştırsın? Serveti bırakmış, servetin nasıl harcanacağını kontrolünü da ona bırakırdı ya...

— Sahi, bu tarafını düşünmemiştim. Dur hele... Evet... Belki de o herif, yani senin Mister X. dediğin adam kendisine bırakılan paketin, yahut sandığın içindekini bilmiyordur.

— Eğer ortada bir doların yansı olmasa dediğin doğru gibi... Bu dolar yarısı eski bir numaradır.

Çocuk masallarına kadar düşmüş bir numara... Böyle yarım dolarlar insanın aklına gelmeyi getirirler. Merakını uyandırırılar. Sonra, emanet etiğın adama neyi emanet ettiğini söylememek ona pek güvenememek demektir. Pek güvenemediği bir adama da benim bildiğim Peter Landi değıli en budala insan binlerce sterling teslim etmez.

— Sahi... Şaşılacak bir iş...

Salli elini kaldırarak müsaade istedi:

— Ben de fikrimi söyleyeyim mi şekerim? Belki Peter Landi önceleri güvendiği bu heriften sonraları şüphelenmiştir de Dak'a baş vurmıştır.

— Önce güvenip sonra güvenmemeyi akıl alır. O zaman Peter'in bizim Dak'a baş vurması icabında gözünü budaktan sakınmaksınız döğüşecek birini düşündüğünden değil midir? Haa sen ne dersin Dak?

— Aklım buna yatıyor ama, aklımın yatması daha fena... Elimde artık bu MR. X'i bulacak hiçbir imkan kalmadı bu bir... Haydi bulduk diyelim, herifin, bütün bu olup bitenlerden sonra bana: "Haydi işine... Bende emanet memanet yok..." demeyeceği ne malum, bu iki... İşe koskoca çetelerin karıştığını, haydutların benim kanıma susadıklarını saymıyorum, bunlar da cabası...

— Fransızların bir ata sözü var: "Paris bir günde kurulmamıştır" derler. Bugün, evet, önümüz karanlık... Fakat yarın bir küçücük ışığın belirmeyeceğini kim iddia edebilir? Şimdilik...

— Şimdilik sen karakola kadar gidip gelsen iyi olur sanırım Sam.

Sam şaşırarak Salli'ye baktı. Sonra gülümsedi:

— Sahi sevgilim, sen de olmasan ben işleri büsbütün kaştıracağım. Hasis Fransız komiseri "milyonlarca franklık otomobili hurda olmuş, herif gelip neden davacı olmaz" diye şaşar, "Bu işin içinde bir bityeniği olmasın!" diyerek kuşkulandır. Bir de başımıza Fransız polisini bela etmeyelim. Zaten heriflerin gözü çoktandır üstümüzde... İyi, ben gidip geleyim. Şimdi aklımda bir martaval yok ama, yolda elbet bir şey uydururum.

Hemen kalktı. Salli'nin saçlarını okşadı. Ceketini sırtlayıp çıktı.

Otelin tam karşısında bir boş taksi duruyordu. Yürümeyi hiç sevmediğinden hemen bindi. Yarı yolda bir yoklandı Cüzdanını şöminenin üstünde unuttuğunu fark etti. Bunu şoföre söyleyince adam gülümsedi:

— Daha karlı çıktım öyleyse, dedi, beklerim. Benimle dönersiniz. Hem taksi ücreti artar; hem de bahşişim...

Karakolda komiser yoktu. Muavin nöbeti yeni almış, henüz raporlan okuyamamıştı. Ayrıca zenaatma meraklı bir adamdı da... Kimlik araştırmakla işe girişti, otomobili nerden, kaçta, ne zaman aldığını filan merak etti. Yabancı olduğuna göre Paris'te düşmanları mı vardı. Sakın kendisine şantaj yapılmak istenmesindi? "Korkmayın Mister Krasmer açık söyleyin, bizden sır çıkmaz, herifleri size zarar vermeden kısıvrak yakalarım ki, şaşar kalırsınız" diye böbürleniyordu. Hal buysa Sam'in palavra dinleyecek sırası değildi. Gayet sakin, gayet dağdağasız bir ömür sürdüğünü, karıncaları bile incitmediğini, şu halde düşmanı olamayacağını, galiba bir benzetmeye uğradığını söyledi. Zorgüç kurtuldu. Araba bekliyordu. Döndüler. Otelin önünde şoförden biraz daha sabretmesini rica etti.

Parayı yollamak üzere acele asansöre koştı:

Kapıdan girince Salli'nin ilk sözü:

— Bu kadar çabuk döneceğini sanmamıştım, demek oldu.

— Neyi sanmıştın? Nerede Dak?

— Dak mı? Karakola geldi ya... Sen...

— Bir saniye... Sakın “Sen çağırdın ya?” mı diyeceksin?

— Tabii sen çağırdın...

— Hay Allah belanızı versin... insanın bu kadar hayvanca bir tuzağa düşmesi için... Anlat şunu...

Bir de suratıma bakar aptal aptal...

— Benim ne suçum var? Bir sivil polis geldi. Kimliğini isbat için Dak'ı istemişsin. Fazladan unuttuğun cüzdanı getirmesini tenbihlemişsin. Cüzdan meselesi olmasa elbette yutmazdık. Sen paralarını burada unutmadın mı? Baktık ki, cüzdanım şurada... Aman yarabbi sen çağırmadmsa Dak'ı haydutlar kaçırdı demek. .. Vah benim sevgili Dakcığım!

— Zırlama... Benim parayı unuttuğumu... Tu Allah kahretsin, asıl hayvan benim...

Şimşek gibi fırladı, merdivenleri yel gibi indi. Ortada taksi maksisi yoktu. Adımlarını sürüyerek, fakat küfürleri makineli tüfek ateşi gibi sıralayarak geri döndü. Salli'ye kederle gülümseyerek:

— Elbette hayvanın biriyim, diye başladı, Paris'te koca bir otelin önündeki ana caddede boş taksi nasıl olabilirmiş, oldu diyelim nasıl durabilirmiş? Herifler beni yere vurdu. Heriflerin bu kadar kurulu düzen olduğunu, iyi çalıştıklarını hesaplmalıydım. Şoförden başkası paramı burada bıraktığımı bilmiyor. Bilemez. Herifler teşkilatlı... Şoför durumu arkadaşına fısladı. Tamam... Suç bende... Zokayı yutmanıza ben sebep oldum. -Bir şey hatırlamış gibi bir an durdu:

Peki sen niçin Dak'la beraber karakola gelmedin? Ben senin huyunu bilirim, gelmeden edemezdim.

— Gelecektim tabii... Lâkin, biliyorsun, Londra'yı istemiştik. Telefonu birinin beklemesi lazımdı. Ben kaldım. Ben de gitseydim beni de mi...

— Elbette seni de... O zaman temelli hapı yutardık. O zaman kılımı kırırdatamazdım. Hep suç benim... Ben bunları evvelden hesaplmalıydım. Düşmanı küçük görmenin cezası... Ben...

— Bırak gevezeliği de bir çare düşün... Dak dünyanın en gaddar heriflerinin eline düştü. Dak'ı kurtar.

— Haklısın... Dak'ın hali berbat... Heriflerde zerre kadar insaf, merhamet aramayacaksın. Ama analarını ağlatacağım... Elime düşmiye görsünler, bitireceğim.

— Dak'ın ölümünü hiçbir şey ödeyemez Sam, Dak'ı mutlaka sağ bulmalısın. Böyle bağınıp çağırmanı bırakır, sakince düşünürsen eminim ki, bir şeyler yaratırsın. Ben seni bilmez miyim ruhum? Dur sana bir viski vereyim de şuraya otur, biraz dinlen. Aklın başına gelsin.

Salli viski bardağını dünyanın en acıyan bakışlarıyla uzattı. Bu bakışlar, dostlarının çoğu zaman överek ve övünerek “KOCA Sam” dedikleri Sam Krasmer'in müthiş kaplan öfkesini yatıştırmaya yetti.

İkinci viskiden sonra bir cigara yaktı. Dumanlarından tavana doğru düzenli halkalar bırakmaya başladı. Bu halkalar arka arkaya beş tane olup hiç bozulmadan tavanı bulunca Sam gülümsedi. Bu işaret işlerinin iyi gideceğine işaretetti.

Salli sevindi:

— İşte gördün mü? Diye ellerini çarptı, şansın üstünde... Haydi bana Dak ağabeyimi buluver.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Telefonun zili, Sam'ı derin dalgınlığından adeta uyandırdı.

Londra'yı bağlamışlardı. Karşılarında Dak'ın en güvendiği muavinlerinden Ceki¹ vardı. Sam uzun uzadıya konuştu, anlaşılmayacak hiçbir nokta bırakmak istemiyordu. Söyleyeceklerini fazlasiyle söyledikten sonra odada gidip gelmeye başladı. Durmadan cigara içiyor, arada sırada birkaç yudum viski alıyordu. Böyle sıralarda hiç ses çıkarmamak lazım geldiğini bildiğinden Salli bir kenara sinmişti. Sam'in hali gitgide değişiyor, dalgınlığı, kendisine mahsus garip bir ruh çevikliğine dönüşüyordu. Nihayet sayıklar gibi konuşmaya başladı:

— Dinle kızım: Biz bu cenabet işte şimdiye kadar kimleri bilebildik? Corc Vosley adındaki namussuzla beni ispiyonlayan alçak herifi... Yani taksi şoförünü... Vosley polis tarafından aranan bir idam mahkumu... Şıp diye bulamayız. Şu halde bir şoför kalıyor. Dak, “karşımızda Mafya var” demişti. Bizim Amerika'daki Mafya'nın efradından yüzde doksan beşi Sicilyalı olduğuna göre şoförün Sicilyalı olması ihtimali kuvvetli... Zaten gözümün önündeki şekli de öyle... Paris'in bütün şoförleri polise kayıtlıdır. Peki kaç şoför var bu Paris denilen batakhane? Dili Sam Krasmer'in bir başka macerasında tanıyacağız.

yelim ki, 5000... Bunların, gene diyelim ki 4500 kadarı taksi kumpanyalarında çalışıyorlar. Halbuki Mafya azası olan herif hiç değil kendi mali görünen bir araba sürüyordun Şu halde bizim namerdi geriye kalan 500 şoförün içinde arayacağız. Bunların kaçta kaç İtalyan, yahut Sicilya asıllı olabilir? Diyelim ki, onda biri... Yani elli tanesi... Bunlar ekseriye otomobillerini kendi evlerine çektiklerine göre adreslerini ele geçiresek bile en azından elli ev dolaşmak zorundayız. Otomobili görsem tanırım Eski bir arabaydı. 38 modeli bir Ford... Şu halde 50 adedini de ona, on beşe indirmek mümkün...

— Ah arslanım.. Mutlaka bir şeyler bulacağını sana söylememiş miydim?

— Arslan bir şeyler buldu galiba ama, bulduğundan faydalanmak için yannı beklemek de şart... Malum ya trafik polisinin büroları gece çalışmaz, çalışan servislerde herhangi bir adama bu istediğimiz bilgiyi kolayca vermez.

Trafik polisi mi? Dur hele Sam... Trafik polisiyse bir şeyler yapabiliriz sanım.

Sam gözlerini kısarak durdu, dikkatle baktı:

— Ne gibi?

— Ben... Biliyorsun sevgilim... Hani hep çıkışırsın... Trafik kaidelerini unuturum da türlü cezalara çarpılırım. Az kalsın benim elimden ehliyeti alıyorlardı geçenlerde... Allah razı olsun bir trafik komiseri yardım etti de...

— Vay aşifte vay... Bana bundan hiç bahsetmedin.

— Unutmuşum. Şimdi istersen ona hemen telefon edelim.

Eğer servisteyse mutlaka bir şeyler yapar.

— Polislerle ahbaplığın ilerlemiş maşallah...

— Polis mi? Polis olur mu hiç... Trafik komiseri.

— Ya öyle mi? Ben polis sanmıştım.

— Uzatıyorsun ama... Ben Dak ağabeyimi düşünüyorum, sen neler tutturuyorsun. Ayıp ayıp, pek ayıp...

— Herifi gece vakti nerde bulacaksın?

— Dairesine telefon ederiz. Ordaysa görüşürüz, yoksa evinin telefonunu alırız.

Sam biraz düşündü. Kıskançlık numarasının sırası değildi. Zaten Salli'nin bir polisle uzaktan yakından hiçbir ilgisi de olamazdı.

— Dene bakalım, diye homurdandı, bunun hesabını ben senden sonra sorarım.

Banyoya geçip soğuk duşun altında durdu. Paris'te taksi şoförü aramak bir bakıma çölde iğne aramak, bir bakıma elinle koymuş gibi bulmak demektir. Bütün mesele iyi tasarlayıp iyi saldırmaktır. ..

Birazdan Salli banyonun kapısını açtı, Şam'ın uzun, geniş omuzlu, kalın pazı tıkmaz vücudunu arkadan bir zaman sevgiyle seyrettikten sonra:

— Şansımız varmış şekerim, dedi. Bir saat sonra liste elimizde...

Sam dönmeden, su şarjlılarının arasından homurdandı:

— Herif yılıştı değil mi? “Hay hay baş üstüne.... Emredersiniz!” diye Fransız usûlüyle epey yeşillenmiştir.

— Yeşillendi...

Sam sabunlu süngeri hızla fırlattı. Her zamanki gibi sünger Salli'nin tam suratına yapıştı.

— Haydut herif... Kaba... Hayvan... Ben şimdi... Ben şimdi berbere gitmeden sokağa katiyen çıkamam.

— Neee...

— Sam, bornozunu sırtına geçirmesiyle odanın ortasında Salli'ye yetişti:

— Dur bir dakika... diye yalvardı, dur bak ne diyeceğim! -tutup öptü:

Dur kız... Sen demek Dak ağabeyini bu kadar mı seviyordun?

— Bırak beni!.. İstemiyorum. Dak ağabeyimmiş... Dak olmasaydı ben sana gösterirdim.

Kız giyinirken Sam üç parmak viski yuvarlamıştı. Bir taraftan Dak'ı kaçıran, bu pis işe Peter Landi'yi öldürüp metresine işkence ederek başlayan herifi, yahut herifleri ele geçirince lafa nasıl, nerden girişeceğini tasarlıyor, kafasından sualli cevaplı gayet tatlı, gayet enteresan bir konuşma geçiriyordu.

İkincisi viskiyi bitirdiği zaman, vaktin epey geçtiğini, Salli'nin hâlâ hazırlanmadığını şaşırarak fark etti. Seslendi. Ses yok... Fırladı. Salli'yi koydunsa bul... Aşağıya, kapıcıya telefon etti. Çoktan çıkmış, giderken de telefonunu beklemesini söylemiş.

Sam bir anda deliye döndü. Bu gün iki dalgınlık yapmıştı. “Sen giderek budalanın biri oluyorsun

be herif" diye kendisine çıktı. "Kızdan senin alıp veremediğin nedir? Dünyanın her yerinde trafik memurları otomobil süren bayanların bütün işlerini kolaylaştırmaya can atmazlar mı? Bu sebeple tekmilinin adı "Nazik-Kibar Çocuk"a çıkmamış mıdır? İngiltere'de yılbaşı olunca herifleri hediye paketlerine gömdüklerini sen, çıkası gözlerinle görmedin mi? Sonra hakçası, gerek kendisinin, gerekse başkalarının canlarını korumak için bazı bazı Salli'nin şahane şahane güzelliğinden herifleri ilk anda şaşırtmak için az mı istifade etmişti? Kız hangisinde efelik kanunlarını bozdu, bu kanunlara göre hangisinde erkeğinin alnını lekeledi?

Sam bunları kafasında evirip çevirirken telefon çaldı. Atıldı. Kızın verdiği adresi zihnine nakşederek hemen fırladı. Kapıdan çıkıyordu ki, günün az kalsın en berbat dalgınlığını yapacaktı.

Ekseriye silah taşımayı sevmiyor, tabancanın göreceği işi "Manda öldüren" diye ün salmış yumruklarına gördürüyordu. Bütün Amerika'da judosunun üstüne yoktu. Bundan başka hemen her zaman tepeden tırnağa silahlı haydutlarla boğuştuğu için, icabında birinin silahını çekip alıyor, işini kolayca görüp tekrar fırlatıveriyordu.

Lâkin koskoca Mafya'ın arkasında kimlerin olduğunu, kademeleri kimlerin doldurduğunu bilmediğinden silahsız dolaşmak da düpedüz enayilik olacaktı. Kaldı ki, heriflerden bir tekini olsun tanımıyordu. Buna adıyla sanıyla asker kaçağı Vosley derler ki, rezildir adamakıllı... Kellesini koltuğuna almış bir vurucudur.

Sam döndü. Çekmecedem emektar Lüger'ini alıp ceketinin dış yan cebine attı.

Adresini ezberlediği küçük kahveye giderken, bindiği taksinin sarsıntılan içinde aramaya nereden başlayacağını düşünüyordu. Şoförü savdıktan sonra kapıda bir an durdu. Kızın yüzü, sivil herifin de arkası bu tarafa dönüktü. Suratını asarak içeri girdi. Kız gülüyor ki, nasıl gülüyor, bir karı arsız-hayasız olur ama bu kadar mı olur?

Herif de dönünce Sam önce şaşırdı, sonra gülmesini zaptetmek için elini hemen şapkasına atıp derin bir saygıyla eğildi. İhtiyar trafik amiri tatlı tatlı gülümseyerek:

— Sizi kıskandırdığıma pek kibirlendim Mister Krasmer, diye elini uzattı, Salli kızım çok yaman... Sizin ilerde bundan çekeceğiniz var...

— Yüreğime su serpmek istiyorsunuz. Trafikçiler yüz yaşlarına gelseler delikanlı sayılırlar. Ben gene kıskanmakta devam ediyorum.

Adam pek kibardı. Meselenin önemini de Salli'den öğrenmiş olduğu için şarabından kalan birkaç yudumu bitirip hemen kalktı.

Salli:

— Sekiz kişiymişler diye müjdeledi, sekiz kişi...

— Nerde oturuyorlar?

— Beşi Paris'in kuzey banliyösünde... Üçü de tamamen aksi: Güney banliyösünde... Hangisinden başlayacağız.

— Kuzeyden... Bulmak ümidi sekizde beş... Biz şimdi acele etmeye mecburuz. Arama uzun sürer de Dak'ı canlı bulamazsak geri kalanları oç almak için arayacağız. Bana halbuki Dak'ın canlısı

lazım... -Biran durdu. Elini çenesine götürdü, fena halde üzüldüğü belliydi:

Hay Allah benim belamı versin, diye söylendi, kız ben bugün temelli sapıttım. Yahu bütün bu adresleri taksiyle mi dolaşacağız.

— Sapıtmadın şekerim binlerine öfkelenin mi, ayrıca dostlarından biri yahut birkaçı tehlikeye düştü mü sen başlangıçta hep böyle olursun. İşin iç yüzünü biraz sezene kadar...

— Yahu sen ne geveze olmuşsun. Kalk yürü... Şimdi bir otomobil lazım. Ya kiralayacağız, ya da satın alacağız.

— Meraklanma ben aldım bile...

— Aldın mı? Hay akimla yaşa benim şeker kızım... Bu sefer dört milyon frank vereydin... En lüksünden, en cafcacflısından alaydın.

— Düşündüm ama vazgeçtim. Lüks arabada taksi şoförü aranmaz. Bir küçük siyah araba uydurdum. Elverir. Haydi...

Listedeki ilk adresin kapısına yaklaştıkları zaman saat gecenin on buçuğuna geliyordu. Paris'in kuzey banliyösü Mongeron tarafları oldukça sakin ve tenha yerlerdi. İlk adres bir evin alt katı... Penceresinde de ışık var.

Sam Krasmer hiçbir şey düşünmeden atladı, kapıya dayandı, zile bastı. Ancak bundan sonra işi gene yanlış tuttuğunu anlayarak fena kızdı. Herifin üstüne düşmüşlerse, herif kendisini görür görmez tanır, kapıyı kapatıp içeri girer omuzdaşlarına telefonu basarsa... "Yahu bize ne oldu? Bizim bu belalı günde aklımızı şeytan mı yelledi? Bizde aklın zırnığı kalmadı mı?" diyerek kendisine söğüp sayarken kapıyı hiç görmediği bir herif açtı, ne istediğini sordu. Sam iyice ferahlamıştı. Zaten Dak'ın telgrafını aldı alalı, şahane arabasının berbat edilmesiyle Dak'ın çocuk gibi kendini kaçıttırması sayılmazsa hep böyle bir somurtup bir sırıtıyordu.

— Affedersiniz, diye nazikleşti, burada bir taksi bulabileceğimi söylemişlerdi de...

— Yanlış sağlık vermemişler. Taksi benim. İşten demin döndüm. Nereye gidecektiniz?

— Yarın lazımdı. Yarın sabah... Saat sekizde... En iyisi siz kaçta çıkıyorsanız o saat işime gelir. İstasyonun tam önünde beni alırsınız. İki küçük bavulum var o kadar... Buyurun şunu...

Bin franklık bir banknotu dörde katlayıp uzatmıştı. Sicilyalı şoför buna pek şaşı ama aldı:

— Yedide erken mi? Ben işe o saatte çıkarım.

— Tamam... Ama durun. En iyisi beni tam on dakika beklersiniz, baktınız gelmedim basıp gidin. Yarın akşam bu vakit gene uğranm, daha ertesi gün için sözleşiriz.

— Tamam. Mersi...

İkinci adreste, şoför henüz gelmemişti. Karısı Salli'yi içeri aldı. Salli büfenin üzerine asılmış agrandisman resmi görünce aradıkları herifin burada oturmadığını hemen anladı, Sam'ı çağırmaya bile lüzum görmedi. Herif en azından elli beşlik olmalıydı. Halbuki Şam'ın dediğine göre otuz yaşında var, yok!

Sam, üçüncü adresin bahçe kapısı önündeki arabayı görür görmez:

— Tamam yakaladık! Diye homurdandı.

Herifin kazancı belli ki, yalnız taksi şoförlüğünden gelmiyor. Herif bir villa yavrusuna kurulmuş ki, garaj sahipleri de imrenirler. Ayrıca bahçede bakımlı. Yoldan epey uzaktaki küçük villanın pencerelerinde ışık var.

Sam:

— Bak ne yapanz, dedi, eğer köpek yoksa... Olacağını sanmam. Çünkü bu herif vakitli vakitsiz gelir, köpek sesi komşuları şüphelendirir, eğer it yoksa beraber bahçeye girelim. Ben bir kenara sinerim, sen kapıyı çalarsın. Gerisine karışma. Yalnız kendini kolla o kadar.

Otomobili elli metre öteye bırakıp döndüler. Salli parmaklıklılı kapıyı kilitli bulunca:

— Galiba geldik şekerim, dedi. Yüreği rahat olsa herif bahçe kapısını kilitlemezdi. Kenara geç zile basıyorum.

Bastı. Neden sonra evden bir kadın çıktı. Yaklaştı. Uzun boylu, biçimliydi. Kapıdaki ışıktan saçlarının sanya boyandığını anlamışlardı. Güzel fakat suratsız bir karı...

— Nedir gece vakti? Diye azarlar gibi sordu.

— Bir taksi lazım oldu da... Acele gayet...

— Kocam gece çalışmaz.

— İki misli, üç misli vereceğim, bahşiş de okkalı...

— Çalışmaz dedim ya...

Artık cevap beklemeden dönüp gitti.

Sam sindiği yerden:

— Herif perdeyi araladı da dikiz etti, diye fısıldadı, herif kuşkulu.. . Tam üstüne bastık... Herifi görmenin bir çaresi...

— Karı da kuşkulu... Bunlar alin terleriyle geçinen namuslu insanlardan değiller. İster evi basalım.

Sam kıs kıs güldü:

— Basmak kolay ama meleğim, dedi, içerde başkaları olur. Aradığımız herif bu değildir. Bütün misafirleri kurşuna dizecek halimiz yok ya... Arkamızdan telefona sanlırlar. Fransız polisi peşimize düşer. Geçen vakalarda oyuna getirdiğim meşhur müfettiş Burden'le karşılaşırırsak işi büsbütün berbat ederiz. Yüzde yüz emin olmak lazım. Dinle beni: Ben bu öfkeli karının "Kocam" demesinden bir şeyler sezinledim. Böyleleri biraz kıskanç olurlar. Araya kıskançlık karıştı mı ihtiyatı mihtiyatı unuturlar. Dünya vız gelir. Sen akıllısın, hadi bana böyle bir numara düşün.

— Numarayı kendin söyledin... Zile bir daha bassam kan bir daha gelse... Sonu kolay...

— Öyleyse ben bahçeye atlıyorum. Eve iyice yanaştığım zaman zile çökersin. Sonrasına karışma... Yalnız karı belki silahlıdır, kendini kolla... Bahçede köpek filan olmadığı anlaşıldı.

Sam yol boyundaki ağaçların gölgelerinden de faydalanarak hemen bahçeye geçti. İki büklüm eve sokuldu. Kapıyı hücumla zaptedecek bir mesafeye gelince Lüger'ini çıkardı. Namluya fişek sürmek

istedi. Silah boştu. Gene dalgınlığına gelmiş, şarjörü unutmuştu. Dişlerinin arasından küfretti. Sonra dişlerini kurt gibi göstererek karanlıkta kurnaz kurnaz sırttı. “Ne demişler? Dolu silah bir kişiyi korkutur, taşıyanı... Boş silah yüz kişiyi korkutur, çekinenleri... Haydi bakalım bu laf doğru mu, eğri mi bu gece göreceğiz.”

Bu sırada Salli'nin güzel parmakları ikinci defa zile basmıştı. Evdekiler bir zaman aldırmadılar. Fakat Salli'nin inadı da güzelliği kadar nam salmıştı. Sonunda içerdekiler yenik düştüler. Karı bu sefer sahiden öfkelenmiş olarak dışarı uğradı. O öfkeyle parmaklıkları kapıya kadar koştu:

— Gene mi sen? Diye kükredi, sen laf anlamaz mısın be kan?

— Bağırma be... Ruciyeri'yi görmeden şurdan şuraya gitmem...

— Ruciyeri mi? Sen benim kocama adli adınca nasıl Ruciyeri dermişsin bakalım, şırfıntı...

— Ne kocası... Ben Ruciyeri'nin evli olmadığını bilmiyor muyum?

— Neee...

— Hadi böğürme de herifi sal gelsin... iki çift lafım var. Adam kandırmayı ben ona gösteririm. Senin gibi şıllıklarla gönül eğlendirmeye sıkılmıyor mu?

Karı hırladı, sallandı, sonra var kuvvetiyle seslendi:

— Ruciyeri... Ruciyeri...

Herif feryattan baskına uğradıklarını sanmış olacak ki, bu sefer çıkmamazlık etmedi. Fazladan elinde tabancası da vardı. Etrafı kolladı. Karısını parmaklığın önünde sapasağlam görünce biraz ferahladı.

— Ne var? Ne bağıryorsun? Diye çıkıştı.

— Ne mi var? Gel de marifetini gör! Kapımıza karılar dayanıyor, Paris'in iki para etmez şıllıkları... Ben ikinize de göstermez miyim...

— Sen neler söylüyorsun gece vakti? Delirdin mi?

— Ben mi delirdim? Vay utanmazlar vay... Gel bak da sonra konuşuruz. Karı seni istiyor. Hem de adli adınca... Utanmaz herif!..

Herif kendine pek güveniyordu. Yanlışlığı hemen düzelterek emin, gülümseyerek yürüdü. Silahını da pijamasının dış cebine soku vermişti.

Ruciyeri kapıda kendisini arayan karıyı biliş çıkarmaya çalışırken Sam da kaplan adımlarıyla hiç ses vermeden yaklaştı. Zaten deve çanı çalsa kimsenin duyacak hali yoktu. Kapıda kızılca kıyamet kopuyor, her kafadan bir ses çıkıyordu.

Herifi görür görmez tanımıştı. Cüzdanını evde unuttuğunu çeteye hemen fıslıyan kerata....

Yaklaştı, yaklaştı... Sağ elinde namlusundan tuttuğu ağır Lüger'in kabzasını herifin ense köküne var hıncıyla yerleştirirken, aynı anda sol yumruğunu da karının çenesine ekledi.

Salli:

— Aferin şekerim, tamam ama dedi, beni içeri nasıl alacaksın?

— Şunları taşıyayım kolay...

— Arabayı...

— Çek kapıya... Zaten çok kalacak değiliz. Ama dur! Ben herifi taşıyana kadar kan kendine gelirse dünyayı velveleye verir. En sağlamı al şunu tabancayı... Parmaklığın arasından uzat. Karı böyle şeyleri bilir takımından... “Kıpırdanma bitiyorsun” dedin mi parmağını oynatamaz.

— Ya oynatırsa...

— Laf mı şu... Sen de oynatırsın olur biter... Haydi al...

Silahı uzatıp herifi sırtladı. Eve girince leşi yere attı. Sofra bıçaklarından biriyle perdenin iplerini kesti. Herifin ellerini ayaklarını bağladı. Masadan bir peşkir aldı. Bunu da ağzına doladı. Hemen geri döndü. Karı hâlâ uzandığı yerde yatıyordu. Salli'nin arabayı getirmesini beklerken Lüger'i kolunun altına sıkıştırdı, bir cigara yaktı. Parmaklıkları kapının anahtarını asılı olduğu yerden almayı unutmamıştı. “Demek aklımız yavaş yavaş başımıza geliyor” diye gülümsedi.

Salli içeri girince kapıyı gene kilitledi. Karıyı sırtladı.

Herif hiç kıınıldamamıştı. Karıyı köşedeki divanın üstüne attı. Elini ayağını, ağzını sarıp sarmalamak bir dakika bile sürmedi. Salli:

— Ne güzeli diye sevindi, terbiyesiz karıyı rosto paketine çevirdik. Bu karının eti bibersiz sarımsaksız yenmez. Şunun butlarını ufak ufak açayım da... Ne dersin şekerim...

— Kadıncağzın anadan sarışın olmasını kıskandın değil mi?

— Halt etmişsin. Ben anadan sarışın değil miyim?

— Sen de anadan sarışın ama, şimdi sarışınlar arasında rekabet var. Sahteleriniz çıktığından birbirinizi çekemiyorsunuz. Karıyı bırak!

Sam bunları söylerken şoförün ağzındaki peşkiri çözmüştü.

— Haydi kızım, dedi, soğuk su getir de şu arslanı uyandırırım. İşimiz acele...

Herif gözlerini açınca Sam kendisini toplamasına fırsat vermedi:

— Dinle tosun, dedi, dinle arslanım.. Durum bildiğin gibi değil durum gayetle fena... Şu anda dostlarımdan birine sizinkiler dünyanın en korkunç işkencelerini belki yapıyorlardır. Ben de uzak şarkta bulundum. Bu hünerin acemisi değilim. En ufak kemiklerinden başlayarak vücudunu elden geçirir, seni kemiksiz kıymaya çeviririm. En iyisi, gel beni üzme, arslan oğlum, ne beni üz, ne de kendi tatlı canına garez et... Sorularımı doğru cevaplandır. Basıp gidelim. Ne sen beni görmüş ol, ne de ben seni... Bu mesele aramızda sır olur kalır. Seninkiler de sana bir şey diyemezler. Ha ne dersin tosun evladım.

— Siz delisiniz galiba? Hiçbir şey anlamıyorum. Benimkiler kim? Dostlarınıza kimler ne kapmış?

— Vah vah... Ben de işte bundan korkuyordum sevgili ciğer param.. Fena... Çok fena... Ben gevezeyimdir, senin bundan haberin yok... Ben kafa ütülerim. Hem sadece kafa değil kafa bana biraz lazımsa ütüye ayaktan başlarım..! Haydi kızım şu elektrik ütüsünü prize sok da ben bir cigara içeyim. Sonra şu büfeye de bir bak... Bu kadar şık bir büfede viski olmamış olmaz.

Salli ütüyü prize taktı. Büfeyi açıp eliyle koymuş gibi viski şişesini çıkardı. Bu gürültüye öfkeli karı uyanmıştı. Bir kıvrandı, divanın yayları gıcırdadı. Salli hışımla döndü:

— Uslu durmazsan keyfine... diye çıkıştı, viskini bütün temizleriz, hasis karı...

Kadın gözlerini yumuverdi.

Ütü iyice kızınca Sam parmağını tükrükleyip bir kere cazlattıktan sonra herifin çoraplarını çıkarmaya başladı. Müşterisinin parayı evde unuttuğunu söylemeye meraklı şoför inliyordu:

— Buna vicdansızlık derler... Bunu yapmaya hakkınız yok...

Sam işini bitirince Salli'ye döndü:

— Sen biraz dışarı çıksan fena olmayacak, dedi, biz erkek erkeğe konuşacağız.

Salli tam dışarıya çıkacağı zaman telefon çaldı.

Sam:

— Bakıver şekerim, dedi, karnım sesini unutmadın ya... Biraz boğukça... “Ruciyeri yok, birazdan gelecek...” dersin.

Salli dinleyiciyi kaldırdı:

— Alloü

— Ruciyeri...

— Geldi gitti... Birazdan...

— Gelir gelmez Edvig villasına gelsin... Adresi biliyor.

— Olur söylerim. Kim istedi diyeyim?

— Ne geveze karısın be...

Herif böyle diyerek telefonu kapattı.

Salli:

— Bir erkek sesi... dedi, Amerikalı... Yüzde yüz...

Sam yerde yatan herifin üstüne eğildi:

— İşte kulaklarınla duydun. Edvig villasında seni bekliyorlar. Viliamın adı belli olduktan sonra adresini öğrenmek çocuk oyuncağı... Gel tabanlarını berbat etmeden söyle... Yoksa gaza, filan basamaz olursun da açlıktan geberirsin...

Herif biraz düşündü:

— Kral ormanı yolunun başında 19 numara... dedi.

— Telefon eden Vosley değil mi?

— Vosley...

— Senden ne istiyor?

— Gidip kendisini almamı...

— Niçin?

— Evine götüreceğim.

— Villada neden kalmıyor?

— Patronun izni yok... Neden?

— Vosley zampara... Geceleri mutlak gizliden çıkıyor. Peşinde polisleri takar da villanın yerini göstermiş olur diye...

— Patron kim?

— Patron kim, ne demek? Patron işte...

— Adı, sanı?

— Bilmiyorum.

— Villada başka kim var?

— Bekçi gibi oturan bir karı-koca...

— Başka?

— Bazen mahpuslar olur o kadar...

— Bizim Dak da orada mı demek?

— Sizin Dak'ı tanımıyorum.

— Dış kapı villaya yakın mı?

— Hayır uzak...

— Gidince zili mi çalıyorsun?

— Hayır klaksonla işaret veriyorum.

Sam gizlice gülümsedi.

— Vosley'in yanında başkaları olur mu?

— Bir zenci arkadaşı vardır. Biz Fil deriz.

— Vosley'ın kendi arabası yok mu?

— Hayır. Taksi daha az dikkati çeker diye...

Sam, öğreneceğini öğrenmişti. Salli'nin yardımıyla ağzın iyice tıkadığı şoförü yatak odasına götürdü, karyolaya sırtüstü yatırıp kollarından, bacaklarından demirlere sımsıkı bağladı. Karıyı da divana öylece sardılar. Bu işler gayet acele bitirilmişti.

Sam ışıkları söndürüp kapıyı çekince:

— Sen bizim arabayı sürerek arkamdan gelirsin, dedi, dikkat et de ağaçlara filan toslama...

Boş Lüger'ini Salli'ye bırakmış, kontak anahtarıyla beraber şoförün kız gibi mavzer tabancasını cebine sokmuştu.

Yola çıktıkları zaman, suratu fena halde asıktı?

Dak'ı sağ mı bulacaklar, ölü mü?

“Oğlana kıydılarsa topunu temizlerim, diye homurdandı, topunu...”

BEŞİNCİ KISIM

Kral Ormanı yolunda 19 numarayı bulmak zor olmadı. Villanın bahçesinde büyük büyük kestane ağaçları vardı. Bunlar binanın iyi görülmesini önlüyorlardı. Sam otomobilini köşeye saklayan Salli'nin yanma gelmesini bekledi.

— Sen şu taş yığınının arkasına sin... Hiçbir şeye karışma, dedi, hiçbir şeye karışayım deme... Durum bildiğin gibi değil.. Vosley silahını belki namlı vurucular gibi hızlı çekemez, belki attığını her zaman tam on ikiden vuramaz ama, it canlıdır. Kaç kurşunda gebereceğini Allah bile pek kestiremez. Öldü sanırsın, yattığı yerden bir şarjör daha boşaltır. Daha beterini de söyleyeyim mi? Sakın elindeki Lüger'e de güvenme...

— Neden?

— Boş da ondan... Şarjörü unutmuşum.

— Şarjörü unutmuşsun da bunu bana işe yarar gibi neden taşıyorsun?

— Yüreğine su serpilsin. Diye...

— Haydi gevezelenme de boruyu iki kere öttür.

— Hiç olur mu meleğim. İşareti farlarla vereceğim.

— İki kere klakson çalınacak, demedi mi?

— Boş ver. Galiba aralarında böyle bir parola var. İşaret ters verilirse yabancının geldiğini anlayacaklar.

— Ya doğruyu söylediye... Herifleri büsbütün şüphelendirirsek... Düşün Sam bu işin şakası yok şüphelendiler mi, eğer Dak'a bir hal olmadıysa mutlaka temizlerler.

— Bir hal olmadıysa temizlemelerine artık fırsat mı veririm?

— Bizim elimizde mi? Yanlış işaret verirsek, kapıya kadar biri gelir Koca demir kapıyı açmadan sorguya suale başlar. Büsbütün şüphelenirse bizi mitralyöz ateşine tutar. Buna karşılık ilk kurşunu sen sıkamazsın. Çünkü heriflerden birini kapı önünde temizlemenin Dak'a faydası olmaz.

— Kız dur, sen benim elimi ayağımı kesiyorsun?

— Sen de sabahtan beri unutmadık şey bırakmıyorsun... Başta cüzdanın, sonra tabancanın mermileri...

— Kes... Akılımı kaşıtırma...

Sam şoför yerine geçerek eve karşı durdurttuğu arabanın farlarını iki kere yakıp söndürdü.

Salli telaşla fısıldadı:

— Neden her zamanki gibi klaksonla işaret vermedin diye soran olursa...

— Uzattın ama... Bozuldu diyeceğim. Yıkıl...

Sam uzakta gördüğü ışıktan kapının açıldığını anladı. Planı şuydu. Herifler bahçenin kalın demir

parmaklıklı kapısından çıkınca farları yakıp tabanca elinde önlerine atlayacaktı. Ateş etmek zorunda kalmayı hiç istemiyordu. Eğer gürültü çıkarsa, eğer şoför yalan söylediye içerde kalanlar Dak'ı mutlak temizlerler. ..

İki gölge sakin adımlarla kapıya yaklaştı. Daha uzun boylusu, herhalde Fil dedikleri zenci, kapıyı açıp arkadaşına yol verdi. Kendisi de hemen kanadı çekip arkasından yetişti:

Arabaya dört adım kala, Sam farklan yakıp:

— Eller havaya... Çabuk! Diye tabancasını uzattı.

Vosley, gözünü budaktan sakınmaz pervasız haydutlardan olduğunu hemen meydana koydu. Bu işlerin acemisi değildi. Elektrik farlarının ışığında silah oyunu oynayan budaladan pek de korkulmayacağını biliyordu. Çünkü insan bir adımda bu ışığın dışına sıçradı mı derhal yere geçmiş gibi gözden kaybolur. Bunu Sam da biliyordu ama başka çaresi yoktu.

Vosley tam davranıp sıçrayacağı sırada, arkasından, Salli'nin durduğu yerden metin bir ses daha:

— Kımıldama bitiririm! Diye emretti.

Vosley elini sol koltuk altına atarak hızla döndü. Ve dönmesiyle ağır İngiliz anahtarını ense köküne yemesi bir oldu. Sam sağ elinde tuttuğu anahtarı vururken ölçüyü bu kadar kaçıracağını tahminleyememişti. Herhalde Salli'yi tehlikede görmüş olmalı ki doksan kiloluk vücudunun bütün ağırlığını bindirerek vurduğu anahtarla herifin boyun kemiğini kırdığını anladı.

Vosley yerde yuvarlanmaya hırıltılarla toprakları eşelemeye başlamıştı. Zenci farların beyaz ışığı içinde, ellerini alabildiğine havaya kaldırmış, acayip bir gölge gibi duruyordu.

Sam Vosley'e baktı. Kafası, kırık bir kol gibi anormal bükülmüştü. Hırıldıyordu ama, artık çırpılmıyordu, "Fena vurduk, dedi, kız işe karışmasaydı böyle olmazdı. Ama kanşmasaydı, bu herif de tek duracak değildi galiba!..."

Zencinin üstüne yürüdü, silahını kamına dayayarak koltuğunun altını boşalttı, çıkardığı kocaman Barabellum'u Salli'den tarafa atarak:

— Buyur Rober, dedi, Jak'la Vayt burada kalsınlar, ben üç kişiyle içeri gireceğim. Bombalar, mitralyözler burada mı?

— Burda...

Sam zenciye baktı. Ne olur ne olmaz diye iki adım gerilemişti:

— Duydun ya, hapı yuttunuz. Evi çevirdik. İçerde kaç kişi var? Çabuk söyle...

— İki kişi... Karı-koca...

— Hiç ışık görünmüyor?

— Arka tarafta yatıyorlar.

— Nöbet?

— Tutulmuyor.

— Bizim arkadaş?

— Mahzende...

Sam: “Ne halde?...” diye sormayı göze alamadı.

Vosley ayaklarının dibinde hınıldıyordu. Sam bu hınıltıları iyi tanıdığından işinin bitmek üzere olduğunu anladı.

Ne olursa olsun, bu pis haydudun bile kendi elinde ölmesine yüreği razı gelmiyordu. Biraz düşündü. Zenciye:

— Çıkar bakalım pantolonunu, dedi, donu da sıyrır.

Salli dayanamadı:

— Höst Sam ne oluyor?

— Soyacağım. Öylece otomobile bindireceğim. Bu herifi bir hastaneye yetiştirmeye çalışsın.

— Soymak neyin nesi?

— Yolda bir yerden patronlarına telefon etmesin diye...

— Hiç olur mu? Arkadaşminkileri giyer gene eder... Sonra umumi telefonları unuttun mu?

— Hay Allah... Yahu ben bugün... Tamam...

Zenciye birden öfkeleni:

— Dön arkanı kara yılan, dedi, dön bakalım.

Herif dönünce gene İngiliz anahtarını fakat bu sefer daha ölçülü bir şekilde vurdu. Zenci soluksuz yıkılınca:

— Çabuk kemerlerini... diye bağırdı.

Salli heriflerin bellerindeki kemerleri acele çekip aldı. Bu esnada Sam farları söndürmüştü.

Zenciye kısıvrak bağladılar. Yarı ölü halde bulunan Vosley’le beraber Ruciyeri’nin arabasına tıktılar. Arabayı öteki köşeye kadar götürüp orada bıraktılar.

Geri döndükleri zaman ortaklıkta hiçbir değişiklik olmamışa benziyordu. Salli sabırsızlandı:

— Ne bekliyoruz? diye fısıldadı, Dak ağabeyimi artık bulsak. ..

— Düşünüyorum. Eğer buradaki boğuşmaları içerdekiler duydularsa, daha beteri uzaktan gördülerse şimdi iyice hazırlanmışlardır. Pusuya düşüp pisi pisine gebermek enayilik olur.

— Ne yapacağız?

— Bak ne yapacağız? Ceketimi İngiliz anahtarına takacağım. Sen çömelip kapının alt tarafındaki kapalı yeri siper alarak bunu yavaş yavaş kaldıracaksın. Ben de o sırada öte taraftan gene çömelerek kanadı iteceğim. Eğer pusuya yatan varsa ceketin gölgesini nişanlayarak ister istemez ateş edecek... Ateş eden olmazsa çok şaşarım, “Bu işte bir kadın parmağı mutlaka vardır” derim.

İkisi iki taraftan çömelerek kapının alt tarafındaki kalın demir plakalara sperlendiler. Sam:

— Haydi kaldır, diye fısıldayınca Salli İngiliz anahtarına takılmış ceketini kaldırdı. Bu sırada Sam

da kapının sadece çekilmiş olan kanadını yavaş yavaş itiyordu.

Kanat açıldı. Hiçbir silah da patlamadı.

Sam: “Belki de silah sesleriyle konu komşuyu yataklarından kaldırmak, polisi işe karıştırmak istemiyorlardır” diye düşündü.

Biraz beklediler. Hafiften rüzgar esiyor, hiçbir şüpheli ses duyulmuyordu.

Sonunda Sam usandı:

— Ben giriyorum, dedi, sen burada...

— Kalıp göz kulak mı olayım? Sen onu affetmişsin...

— Bana faydan olmaz zararın dokunur.

— Elimdekini görsen korkudan dudağın çatlar.

— O alamet hâlâ elinde mi maskara? Ver şunu bana...

— Neden? Hayır...

— Ver diyorum. Kolun kopar kız... Ver de şunu al..

Ruciyerinin otomatığını verip iri zencinin Barabellum’unu kendisi aldı. Ceketini yeniden giydi.

Sam önde, Salli bir adım gerisinde bahçeye girdiler, Dosdoğru villa kapısına dayanan geniş yoldan gitmek delilik olacağından sağa sapmışlardı. Bu sebeple genişçe bir çark çevirip evin arkasına geçtiler.

Burada, alt kat pencerelerinden yalnız birisinde ışık vardı.

Sam perdenin aralığına gözünü uydurdu. İçeriye seçince bir garip ses çıkardı.

Salli biraz sabretti. Baktı ki Sam röntgenciliği uzatıyor, yavaşça sordu:

— Dak ağabey mi? Nasıl?

— Sam dalmıştı. Duymadı bile... İçerde mükemmel bir sevişme sahnesi başarıyla çevrilmekteydi. Sam, bu sahnenin pek bilinen özelliklerinden fazla, bekçi karı-koca denilince insanların aklına neden yalnız ihtiyarlar geldiğini düşünüyordu. Bekçi yaşlı bir adam olsaydı Vosley’le arkadaşı giderken arkalarından çıkar, hiç değil bahçeyi bir kere dolaşmaya üşenmezdi. Oysa bunlar yalnız kalır kalmaz sevişmeye başlamaktan başka bir şey düşünmemişlerdi. Sam, “Allah doğruların yardımcısıdır” sözünü biraz değiştirerek: “Aşk doğruların yardımcısıdır” haline koydu. Dalım derdini bir ara unutarak kısa kısa güldü.

— Neye güldün Sam? Dak ağabey iyi demek?

— İyi... İyi olmaz mı? İyiden bile iyi... -Bunları içerideki kadının çıplaklığını kastederek söylüyordu. Sonra kendini topladı

— Sen beni kapıda bekle, ne olur ne olmaz, dedi, ben yalnız gireceğim.

— Bekçiler?...

— Boş ver...

— Ne demek?

— Bekçiler de iyi...

— Haydi röntgencilikten vaz geç. Arap oğlu bir kurtulursa, patronuna bir telefon ederse hapi yutarız.

— Haklısın! Bekle... Ben çağırmadan içeri sakın girme...

— Olur.

— Sam, mutfak kapısını kolayca açtı. Karanlık koridora geçtiği zaman Salli'nin aynı perde aralığına hemen göz uyduracağı aklına geldi. Biran geri gitmekle ileri gitmek arasında durakladı. Sonra altından ışık sızan odanın kapısını hızla açarak:

— Hiç kıınıldamayın bitersiniz! Diye tabancasını uzattı. (Sam Krasmer maceralarla dolu hayatında bu emri verdiği şartları bundan sonra her zaman hatırlamış ve her zaman gülmüştür.) Yataktakiler sahiden gafil avlanmışlar, sahiden ters mers olmuşlardı. Adam zıplayıp çekildi, hızla döndü. Ve ister istemez ellerini kaldırdı.

Salli içeri girdi:

— Gözetlemeyi uzattığın kadar varmış Sam, dedi, kız fena değil..

Şam'ın kan başına sıçradı. Herife:

— Geri dön! Kumandasını verdi.

Herif bir gedikli çavuş alışkanlığıyla ve talimnemenin tarif ettiği gibi hızla döndü. Sam bu sefer Salli'ye adeta çıkıştı:

— Emir beklemeden içeri dalarsın... Şu herifin pantolonuna bak... Silah milah yoksa atıver.

— Dedim ya Sam, senin bugün tuhaflığın üstünde, demin birini soymaya kalktın, şimdi bir başkasını giydirmek istiyorsun...

Herif karısına öfkeyle çıkıştı:

— Ben sana “sırası değil etrafı bir kolaçan edeyim” demedim mi? İşte mahvolduk!

Salli pantolona doğru bir adım atmıştı ki, arkadan sert bir ses:

— Kıınıldama Salli, diye emretti, sen de Sam, elindeki alameti at yere...

Ses, Sama hiç de yabancı gelmemişti. Ama gene de silahı attı.

Salli, emre rağmen döndü, dönmesiyle:

— A a! Ne tesadüf! Baksana Sam, bizim eski ahbaplardan Punç usta!!

— Şuna keskin nişancılar kralı Punç... desene...

Punç:

— Eyvallah Sam, dedi, keskin nişancı dediğin için değil haa... Silahını uslu uslu attığın için... Şimdi ellerini göğsüne kavuştur. Elleri havaya kaldırmayı acemilere yaptırırlar. Senin ellerin

havadayken ne halt karıştıracağı belli olmaz.

— Bak sen... Bu avanak Punç Avrupa'ya gelince neler de öğrenmiş. ..

— Ben eskiden de bilirdim. Senin şıklığa meraklı kibar herifler “ceketimizin biçimi bozulur” diye koltuk altlarına tabanca asmazlar da ondan... Şimdi anladın mı?

Sam kollarını kavuşturmuş olarak döndü. Dişlerini göstererek fena fena gülüyordu. Punç'u tepeden tırnağa süzerek:

— Epeydir görüşmemiştik, dedi, hiç değişmemişsin.

Yataktaki kan keyifle gülmeye başladı. Punç öfkeleni:

— Arsız arsız sırtma! Hiç utanır mı? Ortalığı تنها bulur bulmaz köpekler gibi çiftleşirsiniz.

Bu sefer Salli güldü. Punç ona da çıkıştı:

— Kes Salli, canımı sıkma!!

— Ayol Sam, bu bizim Punc'a ne olmuş böyle? Kendisini, bu bizim Punç kadınlar üzerine baş gardiyan mı tayin etti?

Sam cevap verdi:

— Olabilir. Evet iyi bildin. Bu oğlan karı gardiyanı olmuş. Benim bildiğim Punç katiyen yalnız dolaşamaz. Yüreksiz olduğundan değil haa... Ürkek olduğundan... Söyle bakalım Punç oğlum, sen bizim meşhuur kabadayımız Lüçiyano'yla beraber değil miydin? O mu seni kovdu, sen mi onu ektin?

— Beni şimdiye kadar kimse ekmemiştir Sam!!

Kapıda, orta boylu, çelik yay gibi ince - biçimli esmer biri görünüşü vermişti. Sırtında Prens dü Gal'i imrendirecek kadar şık bir pardesü vardı. Elleri cebindeydi ama silahsız olduğu da belliydi. Yüzü hâlâ güzeldi. Seneler genç, pervasız, fakat zaman zaman bıçak gibi sert bakışlarına hiç dokunmamış, yalnız gözlerinin altına belli belirsiz kırışıklar yapabilmişti.

— Merhaba Luki...

— Merhaba Sam Krasmer...

Yakınlarının ve akranlarının -bunlar birkaç kişiyi geçmez-kısaca Lüki dedikleri Luçiyano, Amerika'nın şimdiye kadar gördüğü gangsterlerin en büyüğüdü. Belki de bundan sonra göreceklarının de en büyüğü... Adı üstünde: Reislerin Reisi... Koca Amerika yıllarca başa çıkamamış da en sonunda -o da Cumhurbaşkanıyla yapılan gizli bir anlaşmayla- göçmen kanununun bir maddesine dayanarak bunu sadece sınır dışı edebilmişti. Amerika ki, her şeyi iki haftada, mutlak surette unuttur ve ipelemez, bu Luçiyano iki yıldır bir çeşit sürgünde olduğu halde oraları hâlâ titretiyor.

Sam ellerini göğsünden çözdü:

— Nasıl da sessiz geldin Lüki, dedi, ben bile hiçbir pıtırta duymadım. Eski marifetlerini unutmamışsın, aferin!...

Bu laflarla eskiden, başlangıç sıralarında Luçiyano için söylenen bir dedikoduyu kastetmek istiyordu. Bu Lüçiyano bir zamanlar, biraz gece hırsızlığı yapmış deniyordu.

Luçiyano, yeni görmüş gibi Salli'yi kibarca selamladı:

— Sam, dedi, sen benim canımı sıkmaya başladın.

ALTINCI KISIM

Salli, Sam'in cevap vermesine meydan bırakmadı:

— Bonsuar Lüki, dedi, sen her zaman tam zamanında gelirsin.

Sam güldü:

— Evet, her zaman tam sırasında... Şimdi ben elimi cebime sokacağım, bakalım vurucusu Punç'a bizim Lüki ne emredecek?

Elini cebine attı. Lüçiyano hiç istifini bozmadan:

— Hep aynı cıgarayı mı içiyorsun Sam? diye sordu.

Sam, cıgara paketini çıkardı, bir tane ağzına koydu, bir tane de Salli'ye verdi, yakmadan sordu:

— Bu geceki oyunumuz nedir? Bunu sorarken yataktaki çıplak karıya çenesiyle işaret etmişti.

Lüçiyano karının mahsustan daha da açtığı çıplaklığına bir an alıcı gözüyle baktı, sonra sert bakışlarını herife geçirdi:

— Sen hayvanın birisin Lorenzo..

— Kabahat benim değil efendim, Vosley “Kimseler gelemes keyfine bak” dedi. Mahpus da kıınıldanacak halde değilmiş.

— Yatak arkadaşımı iyi seçiyorsun ama gene de hayvanın birisin.

Salli'ye dönüp “haksız mıyım” manasına gülümsedi.

Sam:

— Kısrak alıp satmayı bırakalım da işimize bakalım, dedi. Dak nerede Lüki? Yanımda olsa sevinirim ve... daha az sinirlenirim.

Lüki duymamış gibi:

— Salli her zaman harikulade güzelsiniz, dedi, her zaman kitap gibi kadınsınız. Sana gelince Sam... Sen de her zamanki gibi palavracısın. Haydi salona geçelim de bu hanım giyinsin. Sonra da elbet bize bir şeyler ikram eder. - Yürüdü

— Geliyorsun değil mi Sam?

Salon çok pahalı döşenmişti. Lüçiyano büfeyi açtı.

Samla Salli geniş kanepeye, yan yana oturdular. Punç sadık ve terbiyeli bir köpek gibi kapının yanında kaldı. Konuşmalardan durumun iyice değiştiğini sezmiş silahını yerine koymuştu. Sam bunun hiçbir şey ifade etmediğini, istediği an şimşek gibi çekip kurşunu istediği yere yapıştıracağını biliyordu.

Lüçiyano iki bardağa viski koymuştu. Birini Salli'ye verdi, ötekini elinde tutarak bir koltuğa oturdu. Sama:

— Susadınsa kalk sen de iç... dedi.

Salli, kendisine takdim edileni Sam'a geçirerek kalktı, bir başka bardağa viski koyarak yerinde döndü.

Bu yakın ilgi, dünyanın bütün güzel kadınlarını, bütün yakışıklı erkelerinden kıskanan Lüçiyano'yu biraz sinirlendirdi. Bu sinirliliğini saklamaya lüzum görmeden:

— Salon numaraları elverir, dedi, şimdi söyle bakalım Sam, bu işe sen ne demeye karıştın?

— Ben de aynı soruyu sana sormak üzereydim Lüki... Dak burada mahpus... Ben onu almaya geldim. Mesele gayet açık değil mi?

— Meselenin bir tek açık tarafı var: Sen benim işlerime burnunu sokuyorsun.

Salli araya girmek istedi:

— İnsafsızlık ediyorsun Lüki, dedi, Sam'a karşı doğrusu insafsızlık ediyorsun. Sam seninle karşılaşacağını, karşılaştığınız ana kadar bilmiyordu. Hattâ şüphelenmemizi icap ettirecek en küçük bir şey de sezmedik.

Lüçiyano gülümsedi:

— Dünyanın en güzel avukatını tutmuşsun Sam, tebrik ederim. Biliyorum, son dakikaya kadar benim işlerime burnunu soktuğundan haberin yoktu, sana karşı yumuşak davranmamın sebebi de zaten bu...

— Lafi fena halde uzatıyorsun Lüki, sen buraya göçtün göçeli fena halde geveze olmuşsun. Dak'ı götürmeye geldiğimi söylemiştim. -Gittikçe sinirlendiği her halinden, hele sesinden belliydi:

— Aramızda eski bir dostluk anlaşması vardı. Bu anlaşma hâlâ yürürlükteyse Dak'ı hemen getirsinler.

Lüçiyano cevap vereceği sırada bekçinin dostu içeri girdi. Çıplak vücuduna gayet ince naylondan bir gecelik geçirmişti. Bu gecelik çıplaklığını sanki mümkünmüş gibi - birkaç misli arttırmıştı; kırıtarak:

— İşte giyindim Mösyö Lüçiyano, dedi, emredin!

Lüçiyano bu laubaliliğe kızmış gibi suratını hemen astı:

— Mutfağa git, Punç'a birkaç sandviç hazırla, bir şey icap ederse sesleniriz.

Kan bozularak:

— Baş üstüne Mösyö Lüçiyano, diye kekeledi, emredersiniz.

Lüçiyano Sam'a döndü:

— Dinle Sam, dedi. Dak beni ilgilendiren bazı şeyler biliyor. Kaldırılmasını, sorguya çekilmesini Vosley'e ben emrettim. Şimdiye kadar bu sorgu hiçbir işime yaramadı. Dak konuşmuyor. Dak'ın senin dostlarından olduğunu sonra öğrendim, öğrenir öğrenmez de kalkıp kendim bizzat geldim. Evet, bizim aramızda eski bir dostluk anlaşması var. Ben de bu anlaşmayı hâlâ yürürlükte sayıyorum. Bu sebeple boş yere çekişeceğimize kartlarımızı masanın üstüne açalım.

Sam viski bardağını ağzına götürmüştü. Hem içmeye devam etti, hem de "kabul" manasına başını

salladı.

Lüçiyano esasında böyle kabadayılık numaralarına hiç gelmezdi ama uzun ve tehlikeli tecrübeler Reislerin Reişine sırasında sabırlı olmasını da öğretmişti. Çamurdan çıkıp kendi kendini yetiştirerek kocaman Amerika'yı titreten bu ufak tefek İtalyan serserisi, yabana atılır itlerden değildi. Dünya haydutluk tarihinde kendine sahiden haklı bir yer yapabilmişti. Amerika'daki geniş işlerini tasfiye etmek niyetinde değildi. Şam'ın oradaki serseriler arasındaki -sade serseriler mi- bir takım nüfuzlu fakat namussuz politikacılar üzerindeki büyük nüfuzunu biliyordu. Zaten bütün düşmanları, bütün küçükü büyükü rakipleri orada boş bıraktığını sandıkları yeri için tepesine binmişlerken şimdi Sam'ı da başına bela etmeyi hiç istemiyordu. Alttan alması bundandı. Punç işin iç yüzünü pek bilemediğinden, akli da bütün vurucular gibi pek derinlere ermediğinden deminden beri şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyor, patronunun yumuşaklığının sebebini bir türlü anlayamıyor du. Şam'la görülecek eski bir hesabı vardı. Bütün aşağılık itler gibi efendisinin müsaadesiyle ve onun emrini yerine getirirken kendi eski hesabını da bu sefer temizleyeceğini sanmıştı, Lüçiyano:

— Git Dak'ı getir! Dediği zaman büsbütün şaştı suratını buruşturarak:

— Baş üstüne... Ama... dedi, sizi yalnız... Yalnız başınıza...

— Sana ne dedimse onu yap... Ne zamandan beri benim korunmaya ihtiyacım oldu serseri?

Punç, kuyruğunu omuzlayıp defolunca Sam:

— Aferin Lüki, dedi, dostluğumu takdir ediyorsun, Beğendim.

Lüçiyano suratını fena astı ama cevap vermedi. Sam daha ahbap bir sesle devam etti:

— Doğrusu bu kadar küçük bir işe neden karıştığına hâlâ akıl erdirmiş değilim. Peter Landi'nin serveti seni ilgilendirmeye başlamışsa... İşlerin pek parlak gitmiyor demektir. Sakın meteliksiz kalmış olma...

Salli, Şam'ın böylece ateşle oynamasını hiç beğenmedi, atıldı:

— Şaka ediyorsun Sam... Lüki'ye böyle işler vız gelir. Bu meselede bizim bilmediğimiz bir nokta var.

Lüçiyano biraz düşündü. Açık kapıya bakarak sesini biraz alçalttı:

— Benim hayatımı iyi bilirsin değil mi Sam?

— Bilmez miyim? Reislerin Reisi olmayı istedin, hem de hakçası oldun. Ama bir noktayı aklından çıkardın galiba, insan Reislerin Reisi oldu mu büyük iş adamı oldu demektir. Şimdi sen işleri lüzumundan fazla dağılıp çatallaşmış büyük bir iş adamının kaygılan içinde kıvranıyorsun. Morgan, Vanderbilt, Rokfeller, Düpon falan gibi...

Lüçiyano, geldi geleli ilk defa yürekten güldü:

— Her zaman böylesin Sam, dedi, her zaman insanı şaşırtan benzetmeler yaparsın. Evet ben de giderek iş adamı haline geldim. Bütün iş adamları gibi, hiç niyetim, hiç keyfim olmadığı halde bazen sırtım zorunda kalmaya başladım. Mesela: Deminden beri sırtıttığım gibi... Bir dükkancı müşterisine nasıl sırtırsa... -Hemen ciddileşti:

— Ama ben de her iş adamı gibi alış veriştikten sonra faturayı yolladım mı hemen ödemelerini istiyorum. Daha beteri: Bu fatura ödenmezse beni yalnız iflas tehlikesi beklemiyor. Ben faturaların ödenmesine karşılık canımı koymuşum. Her münasebete girdiğim serseri, her tuttuğum solucan, bir zaman sonra: “Nasıl etsem de şu Lüçiyano’yu haklayıp yerine geçsem?” diye düşünüyor, daha beteri fırsat elverdi sanıp arkamdan bıçak atmaya kalkıyor. Bu yüzden ben her zaman kuvvetli, her zaman tetikte, her zaman kahredici olmaktan zorundayım. Yaşayabilmem buna bağlı... Etrafımdakileri her zaman korkutmaya mecburum. Bu sebeple hiç kimse benden acıma beklememeli... Ben herkesi korkutmaktan zorundayım. Bunları seninle böylece, mesela Punç’un yanında bile konuşmam. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma Sam!..

Sam cevap vereceği zaman kapıdan içeriye Dak girdi.

Sağ eli sargılar içindeydi. Gözlerinde biraz yorgunluk vardı ama vücudunun diğer taraflar hiç hırpalanmamıştı.

Halis İngiliz soğukkanlılığı ile odadakilere baktı. Sam’ı göreceğini bildiği için hiç şaşmamıştı ama Lüçiyano’yu beklemediği belliydi. Gene de bir şey sezdirmedi.

Salli koşup boynuna sarıldı;

— Çok ızdırap çektin mi Dak ağabey?

— Saçmalıyorsun bebek! Tırnak bu... Sökülse de yeniden çıkar.

Kızı tek koluyla kucakladı, omuzu üzerinden Sam’a dostça, fakat gayet yorgun gülümsedi. Sam dişlerini sıktı. İçinden: “Ulan Lüçiyano alacağın olsun serseri...” diye geçirdi. Yüksek sesle:

— Merhaba Dak, dedi, geç otur arslanım, otur da Salli sana viski versin.

Dak viskiyi bir dikişte boşalttıktan sonra gözleriyle Lüçiyano’nun burada ne aradığını sordu.

— Birazdan sebebini anlayacağız sanırım. Elin nasıl?

— İyi... Vosley denilen namussuz biraz manikür yaptı. Ama bir daha buluşursak ellerimle boynunu koparacağım.

Lüçiyano sinirli sinirli güldü:

— Hiç tavsiye etmem! Dedi. Hiç... -Sam’a döndü:

— Haberin var mı Sam? Sahi sana söylemeye fırsat olmadı, Vosley’i bitirmişsin. Fil olup bitenleri anlattı. Bir tek vuruşta Vosley gibi bir adamı gebertmek hünerdir ama, ben ömrümde ilk defa adamlarımdan birini temizleyen biriyle böyle dostça görüşüyorum.

— Ben de Lüki, ben de ömrümde ilk defa adamlarımdan birine işkence ettiren birisiyle böyle dostça görüşüyorum.

Salli gene araya girdi:

— Başlamayın kuzum, dedi, olan olmuş, ikiniz de birbirinize zarar vermeyi sahiden istemezsiniz. Rica ederim Lüki, çekişmeyi bırakalım da bu karmakarışık işi aydınlatmaya çalışalım.

Sam, bu öğüde uymak istemiş gibi Dak’a döndü:

— Lüki'yle kararlaştırdık, dedi. Bildiklerimizi birbirimize dostça anlatacağız. Bir cıgara yaktı, Dak'ın ağzına koydu:

— Başına gelenlerden sonra “dostça ve açıkça konuşmak,” pek kolay değil ama katlanacaksın Dak!

— Katlanmaya çalışayım Sam. Vosley'in sorduklarını ben sahiden bilmiyordum. Mesela: Herif bana milyarderlere mahsus olması lazım gelen bir tabancadan söz açtı...

Lüçiyano atıldı:

— Şimdi onu bırak! Peter Landi sana bazı açıklamalarda bulundu mu bulunmadı mı? Öğrenmek istediğim bu... Peter sana neler söyledi? Kelimesi kelimesine...

— Ben Peter Landi'nin bana söylediklerini, daha doğrusu Peter Landi işinde bildiklerimi neden saklayacakmışım? Hepsini kolayca, bir bir söyledim. Belki de bu kadar kolay söylediğim için namussuz herif inanmadı da bana işkence etti. Şimdi dinleyin: Peter'i tanırım. Ölümünden tam sekiz gün önce kendisinden bir mektup aldım. Buloynya'da bir mektepte yatılı okuyan bir küçük bir oğlu varmış. Kendisine bir hal olursa ben bu oğlanla ilgileneceğim, parasını ona göre idare edeceğim. Başına bir hal gelirse ben Greziyella adındaki metresine gidecekmişim. Kadın bana bir cümle söyleyecek ben de bunun başına...

— Ben bu masalları yutacak adam mıyım Sam? Bir kelimesine bile inanmıyorum.

Dak ikisine de ümitsiz ümitsiz baktı. Gayet komik bir şekilde boynunu bükerek:

— Vosley denilen haydut da tıpatıp böyle diyordu Sam, dedi, tıpatıp...

Sam, kendi bardağıyla Dak'ın bardağına viski koydu. Sonra Lüçiyano'ya dik dik bakarak:

— Dinle Lüki, dedi, sana masal okumak isteyen yok... Anlamaya çalış... Daha doğrusu hepimiz anlamaya çalışalım. Peter Landi, gayet ihtiyatlı bir herifti. Dak'a paranın bulunduğu yeri bildirmediği gibi, metresinin tek başına hareket etmesini Dak yoluyla önlemek istemiş. Eğer lafını kesmeseydin Dak, kendisine Peter'in bir dolarlık bankanotun yarısını mektubun içinde yollamış olduğunu söyleyecekti. Bu bankanot yarısı olmadıkça kadın parayı kat'iyen alamayacak... Bundan başka kadının söyleyeceği parolanın başına bir 4 rakamı eklenmedikçe gene işin iç yüzü esaslı surette bilinmiyor.

Lüçiyano güvensiz güvensiz güldü. Sam:

— Hay Allah! Dedi, ben ömründe bu kadar şüpheli adam görmedim. Bak Lüki, ister inan ister inanma! Bizim bu işte bildiğimiz yalnız bu kadar... Ben Sam Krasmer ömrümde çok az yemin etmişimdir, işte sana yemin: Namusum üzerine söylüyorum ki biz fazlasını bilmiyoruz.

Göz göze bir an bakiştılar. Lüçiyano'nun asık suratı Salli'nin yüreğini ürpertti. Eğer Şam'ın namus sözüne bu piç kurusu inanmazsa felaketin önünü hiçbir kuvvet alamayacak, Sam kapıda duran tehlikeli iti hesaba katmadan herifin gırtlığına sarılacaktı. Durum öyle bir noktaya gelmişti ki burada kendisi de deminden beri yaptığı gibi işe karışamazdı. Bu dönemecin hiç şakaya gelir tarafı yoktu. Bunu hepsi de anladıklarından koca salonda ses soluk kesilmişti.

Neden sonra Lüçiyano dalgın bir sesle:

— Peki sonra ne oldu? Diye sordu. Bu soru şaşılacak kadar tarafsızdı ve soranın bir başka şeye daldığını meydana koyuyordu.

— Evet sonra ne oldu? Diyelim ki, ben Dak'ın anlattıklarına inandım. Sonra?

Dak:

— Sonra... diye başlayıp gayet ihtiyatla cevap verdi, sonra pek karışık bir şey oldu denemez. Kadından öğreneceklerimi öğrenemedim. Çünkü ancak ölüsünü görmek nasip oldu. Ondan sonra da Vosley çetesi peşime takıldı. Bir taraftan da bana emanet edilen bir vasiyeti yerine getirmek zorundaydım. Sam, her bakımdan benden kuvvetli olduğu için yardımını istedim. Sonrasını biliyorsunuz. Kaldırılıp buraya getirildim.. Daha sonrasını da öğrenmek isterseniz pansumanı açayım da sökülen tırnaklanma bakın.

Lüçiyano kendisinden kat'iyen beklenilmeyecek bir hovardalıkla:

— Zarar ziyanınıza karşılık firmanız benden hatırı sayılır bir çek alacaktır Dak, dedi, bunlar olur. Hususi hafife bürosu açmak maskaralık değil...

Yüzü bu sefer sahiden gülüyordu.

Dak, yarım ağızla:

— Mersi, dedi.

Lüçiyano Sam'a döndü:

— Dak işi bu suretle tatlıya bağlamış oluyor dostum, dedi, artık tamam.. Bir diyeceğin kalmadı sanırım.

Bunları “konuşmamız bitti” manasında söylemişti.

Sam başını salladı:

— Zannetmem! dedi, nasıl tamam oluyor? Biz kartları açtık, sen seninkileri cebine koyup kalkmak niyetindesin. Ben hâlâ senin gibi Reislerin Reisi'nin nasıl olup da Peter Landi gibi bir adamın servetine göz diktiğini, fazladan adamcağızı kancıkça vurdurduğunu anlamadım. Anlat şunun sebebinin de anlayalım.

Lüçiyano hiç kızmadı:

— Bir cümlede kocaman iki yanlış, diye güldü, bir de üniversite okumuşluğunla öğrenürsün Sam.. Sana sınıfları nasıl geçirtmişler dostum -Ben hiçbir zaman Peter Landi'nin servetine göz dikmedim ve Peter Landi'yi ben öldürtmedim.

— Bu nasıl iş? Batağın içine gömülmüşsün, hâlâ içindesin.

Sam bunları söylerken bir an Dak'a bakmış, onun da hiçbir şey anlamadığını görmüştü.

Lüçiyano:

— Lüki söz verdi mi mutlak tutar, dedi, işte tutuyorum, Demin Dak milyarderlere mahsus olması lazım gelen bir kıymettar tabancadan laf açmıştı. Bu tabancanın kime ait olduğunu biliyor musun?

— Bunu bütün dünya biliyor. Senin tabancan. Uğur sayıyor, tılsım gibi gezdiriyormuşsun.

— Tamam.. Amerika'dan çıkmak zorunda kaldığım zaman uğur olarak yanımdan ayırmadığım bu tabancayı beraber almayı tehlikeli gördüm. Peter Landi'yle eskiden beri iş yaparım. Peter Landi

geçenlerde Amerika'ya gitti. Tabancamla elli bin dolarlık bir pantantifi getirmesini söyledim. Ücretini de peşin ödedim. Bana bunları İtalya'da teslim edecekti. O zamandan beri ne Peter'i görebildim, ne de silahımla pantantifi... Landiye haber yolladım, kalleşlik etmemesini söyledim. Aldırmadı. Bunun üzerine Vosley'i saldırdım. Herifi ensesinden tutup bana getirecekti. Verdiğim emir aynen budur.

— Burada biraz dur bakalım. Sen Vosley'i Londra'ya yalnız Peter'i alıp gelmesi için yolladıysa, bu Vosley bizim Dak'ın arkasına nasıl düşüyor. Peter'in vasiyetinden haberi olmaması lazım değil mi?

Lüçiyano hiç duraklamadan:

— Graziyella'yı unutuyorsun Sam, dedi, ben Vosley'e yalnız, Peter'i tutup getirmesini söylemiştim. Ölmeden evvel Peter'i iki kere elinden kaçırmış. Sonra öldürülünce bana bir leş getiremeyeceğini düşünerek kendi aklınca aradığım şeylerin nerede saklandığını bilen birine baş vurmuş. Bu baş vurduğu kimse Graziyella... Graziyella'yı nasıl sorguya çektiğini kestirirsin. Kız asıl istediğimizi söyleyecek yer de Vosley'e Dak'tan bahsetmiş Vosley de gene kendi aklınca bu işi Dak'tan söktürmeye uğraşmış. Sonunda sana çattığını bilmemenin cezasını da işte nihayet hayatiyle ödedi. Ben de senin adını biraz geç duydum. Duyar duymaz da hemen kalkıp geldim. Görüyorsun ya pek de fena olmadı. Şimdi artık seninle kavga aramadığıma inandığını sanırım. Gene eskisi gibi dostuz değil mi?

Salli:

— Elbet de dostsunuz, diye ellerini çırpı, hay Allah senden razı olsun Lüki... Haydi çocuklar bu eski dostluğu ıslatalım.

Cevap beklemeden kalktı, bardaklara viski koydu, herkese verdi.

Sam düşünceliydi. Viskiye bir yudumda dikti. Tek tek sordu:

— Peki, bu işten sen ne anladın bakalım Lüki?

— Gayet basit... Senin anladığını... Bu işte bebekler için bile gizli bir taraf yok... Landi, servetini bir dostuna emanet ediyor. Sonra bu dostuna güvenemeyeceğini anlayarak vasiyetinin yerine getirilmesi işini Dak'a aktarıyor.

— Senin de böyle düşüneceğinden korkmuştum. Haksız değilmişim. Şu halde kabzası altın olduğu ve bu altının üzerinde elmaslar işlenmiş bulunduğu söylenen uğur silahınla pantantifi de Landi, sana getirmesi için bu dostuna vermiş olamaz mı?

— Hiç şüphem yok... Landi'nin başına gelen felaketin sebebini de gayet iyi kestiriyorum. Peter Landi denilen herifin ne kadar sıkı olduğunu sen de bilirsin. Fazladan son derece de onurludur. Kendisine ne yaptıysa işte bu manasız onur yaptı. Baktı ki, peşine Vosley gibi gayet tehlikeli birini takmışım. "Korktu da vermeyecek olduğu şeyleri korkudan verdi" dedirtmemek için biraz ağır aldı. Hazırladığı bazı işleri tamamladıktan bu arada aklınca bana meydan okuduktan sonra, önceleri güvendiği dostuna gidip benim öteberimi alacak, bana getirecekti. Bu suretle kendisinden bir an şüphelendiğim için beni de utandırmış olacaktı.

— Doğru gibi ama biraz dalgalı... Yani Peter bunları böyle hesaplamıştır - ama evdeki Pazar çarşısına uymadı.

— Dostu yüzünden değil mi?

— Dostu yüzünden... Herif bütün bu durumdan kendisine arslan payı çıkarmayı bir an aklına getirdiyse...

— Peter'i temizledi.

— Evet temizledi. Şimdi esaslı bir noktaya geldik. O noktada da mutabıkız sanırım. Herifi bulacağız. Sen emanetlerini alacaksın, ben de bir ahbabının, daha doğrusu bir müşterisinin vasiyetini yerine getirmek için Dak'a yardım edeceğim. Doğru mu?

— Tamamıyla doğru... Şu halde yarışa giriyoruz Sam, bir dostluk yarışına... Herifi ilk ele geçiren ötekine derhal haber verecek. .. Sen istediğini alacaksın, ben de istediğimi...

— Alacağız ama, ben doğrusu bu herifi nasıl bulabileceğimi şu anda hiç bilemiyorum.

— Ben de...

Karşılıklı, dostça gülümsediler. İki de birbirlerine yalan söylediklerini bildikleri için bu gülümsemeler büsbütün tatlılaşmıştı.

Sam kalktı. Dak'la Salli'ye:

— Haydi çocuklar gidelim, dedi.

Kapıdan çıkarken de.

— İyi işler Lüki! diye elini salladı.

YEDİNCİ KISIM

Sam, sessiz duruyor, Salli'nin kollarını boşlukta, körler gibi sallamasını zevkle seyrediyordu. Kızın vücudu harikaydı. Beş yıldır beraber oldukları halde seyrine doyamıyordu. Salli nihayet isyan etti:

— Sen haydudun birisin... Ver şu havluyu... Gözlerim bitti...

Sam havluyu verdi. Salli gözlerini sert sert sildi. Bir taraftan da soruyordu.

— Dak ağabeyden ne haber?

— Doktor pek tehlike görmedi. Fakat Londra'ya az kalsın gönderemiyordum. Sonunda bana oradan daha iyi yardım edeceğine inandırdım da...

— Londra mı? Bu da nereden çıktı? Aradığımız herifin orda olduğunu nerden biliyorsun?

— Herif Londra'da değil ama, kendisini bulmamıza yarayacak bilgiyi ancak oradan elde edebiliriz. Lüki'yle yarışta olduğumuzu unutma!

— Yanş ama dostça bir yarış...

— Ne demezsin... Lüki elbette Landi'inn parasına tamah edecek herif değil ama, fazladan böyle bir parayı eline geçirirse kederinden hastalanmaz. Kaldı ki orada Lord Kallebriç'in gerdanlığı da var.

— Ama söz verdi.

— Kaç kere söyledim. Ne mertebe yükseğe çıkmış olursa olsun, serseri serseridir. Serseri takımının sözü olmaz. Gangster demek kalleş demek. Lüçiyano reislerin resi olduğuna göre kalleşlerin de kalleş sayılır. Belki yüz yüze gelince, insan içinde yiğitlik, mertlik taslamaya çalışır ama kat'iyen güvenilmez. Ben bu sefil heriflerin ciğerini bilirim. Bu işte bizden çok ilerde... Bizden çok fazlasını biliyor. Paraları cebine indirince bir takım bahaneler bulacağına eminim. Lüçiyano gibi bir haydut hele kuvvetliyse bahaneyi kolay bulur. Şu anda bütün kuvvetlerini bu işe attığına yemin ederim.

— Bütün kuvvetlerini mi? Elli bin dolarlık bir pantantif, bir de uğur saydığı tabanca için mi?

— Sen bu meselenin üzerinde hiç kafa yormadın galiba meleğim, bu uğur tabanca işi düpedüz maskaralık.. Bunun altında başka bir mesele var. Filhakika haydutların hemen hepsi boş şeylere inanacak kadar hayvan olurlar ama Lüçiyano bunlardan bir numara akıllıdır. Tılsıma filan boş verir. Bu işte bir başka numara var yavrum.

— Tahmin mi ediyorsun, bir şeyler mi biliyorsun?

— Tabii bir şeyler biliyorum. Bu Lüçiyano serserisini New-York'umuzdan nasıl sürüp deflediler bir hatırlasana...

— Co Spliman meselesi patladı. Polis üç şahit buldu. Bunların üçü de Spliman'ı, Lüçiyano'nun bizzat, hem de altınlı elmaslı uğur tabancası ile hakladığını söylediler. Fakat eksperler silahı incelediler, bu silahla uzun zamandan beri kurşun atılmadığı neticesine vardılar. Bu sebeple, ve daha bir çok dalaveralı sebeplerle herif salıverildi. Polis de başka çare bulamayınca Göçmenlik Kanununun

bir maddesinden faydalanarak herifi sınır dışan etti.

— Silah atılmadıysa numara nerede?

— Şurada. Bizim Reis, elektrikli sandalyadan bu silah yoluyla kurtuldu. Herkes herif boş şeylere inanıyor, tılsım taşıyor, filan diyordu. Meğer asıl tılsımı köpoğluluğu imiş... Çok evvelden, herhangi bir “kaza” ihtimalini düşünmüş ona göre tedbir almış.

— Ne tedbiri? Anlayamadım.

— Neden şekerim? Herifin esasında iki tane altınlı tabancası var. Biriyle adam öldürmüş, ötekini, yani kullanmadığını polise vermiş. Şimdi ortada dönen silah, yani Lüçiyano’yu elektrikli iskemleye götürebilecek silah asıl cinayet işleyen silah... Peter Landi, gümrük duvarı tanımamakla meşhurdur. Ayrıca kendisine haydutluk kanunları içinde yüzde yüz güvenilir. Bütün ömründe kimseye kalleşlik ettiği görülmemiştir. Kalleş olmadığından değil böylesi kendine daha kârlı geldiğinden... Landi’nin aklında kalleşlik olmadığından Amerikan gümrüğünden kaçırdığı şeyin cinsine bile bakmamıştır. Lüçiyano’ya oyun etmenin tehlikesini de herkesten iyi bildiğinden silahı ve pantantifi Mr. X. dediğimiz dostuna emanet etmiştir. “Bunları Lüki’ye veriver” dediğini yanlarındaymışım gibi biliyorum.

— Tamam şimdi anladım! Herif bu tabancanın ne kadar tehlikeli olduğunu kestirdi. Lüki’ye, yani Reislerin Reisi’ne şantaj yapmaya kalkıştı. Böyle bir şantajı yapabilmesi için de işlerini çok dürüst olan Landi’yi temizlemekten başka çare yoktu.

— Olabilir ama şimdilik pek emin değilim. Bu Mr. X. ın asıl maksadı benim için hâlâ karanlık... Bu işin iç yüzünü herifi enseleyince anlayacağız. Haydi şimdi giyin sevgilim, verdiğin güzellik ziyafetine teşekkürler...

Salli giyinirken apansız durakladı:

— Sam...

— Emret!...

— Bu herif... Bu hergele...

— Hangisi... Hergele kıyamet gibi...

— Bu bizim aradığımız Mr. X. yok mu? Biz o rakamdan yani, Dak’ın Graziyella’dan öğreneceklerine ekleyeceği 4 rakamından kalkarak bu namussuzu ele geçiremez miyiz?

— Nasıl mesela?

— Landi’nin oğlu Fransada Buloyna taraflarında bir yatılı mektepte değil mi? Şu halde bu 4 rakamı bir adresin numaralarından olmasın?

— Bu soruyu sana ben sordum say da gene kendin cevapla...

— Ya bir yol... Sokak... ya bir hayvan... Unutma ki Landi’nin serveti bir lokantadan aranacakmış... şu halde “Dört yol lokantası” “Dört geyik lokantası”, “Dört piliç lokantası”...

— Cicim sen bütün bunları yeni mi düşündün? Bak bana bakayım ..

— Elbet de yeni düşünmedim... Ben sabahtan beri telefon rehberlerini, turistik yayınları

araştırmaktayım... Aradığımı bulamadım. Kolay değil... Belki de Buloyna olmaz, Fransa'nın bir başka yeri olur.

— Çok yaşa emi? Faydasız yere kafa patlatmışsın. Kanaatimce Landi bu 4 rakamını bu kadar basit bir surette kullanmamıştır. Bizi Mr. X. dediğimiz hergeleye götürecek yol telefon rehberlerinden geçmiyor. Biz asıl, Lord Kallebric işini Landi'ye veren herifi bulacağız. Bunu bulduk mu meseleyi yarı yarıya hallettik demektir. Çünkü Mr. X. o gün Landi'nin böyle bir işe girişeceğini biliyordu. Oysa Landi kimseye sır vermemesiyle de meşhurdur.

— Jak'a bu hususu tahkik etmesini bildirmiştim ya...

— Jak Skotland-Yard raporlarının suretlerini yolladı. İnceledim. Bazı noktalar dikkatimi çekti. Dak'ı Londra'ya yollamamın sebebi...

— Bu değil mi? Seni hain - vicdansız... Ben de burada boş yere kafa patlatıyorum.

— İdmandır şekerim, fena olmaz. Giderek kafanı kullanmasını becerirsin.

— Fırça geliyor. Ben senin kafanı kırmalıyım ki asıl sen anlamalısın. Vicdanının sesini susturmak ne demekmiş! Bu işi ne kadar merak ettiğimi biliyorsun da benden gene bir şeyler saklıyorsun.

— Bir şey sakladığım yok... Yeri gelmediğinden söylemedim. Dinle: Skotland-Yard var ya... Bu Skotland-Yard denilen dükkanın her sözüne kat'iyen inanacaksın: Raporuna ne yazmışsa yüzde doksan beş doğrudur. Bizim işlerinde de doksan beş yabana atılmaz bir yüzde sayılır. Rapora şunu katiyen yazmışlar... "Elmasların bankadan alınacağını yalnız Lord'la karısı biliyor, başka hiç kimse bilmiyor."

— Öyleyse...

— Öyleyse bunu Leydi'ye bildiren kim? diyeceksin. Leydi Kallebriç ayın 17 nci perşembe günü kocasının bürosuna giriyor. Duvarlar kitap raflarıyla kaplı, pencereler örtük, kapılar da ayrıca meşin kapitone... Kocasını yalnız... Bunları karı-koca hangi elmasın baloda giyilecek tuvalete uygun gideceğini kestiremiyorlar. Neticede gerdanlığın getirilmesi kararlaştırılıyor. Cumartesi getirilecek, pazartesi gerisin geri bankadaki kasaya götürülecek... Leydi Kallebriç bu karardan sonra kocasıyla bir daha bu lafı etmiyor.

— Öyleyse Lord takip altındaymış, durup dururken bankaya gitmesinden şüphelenmişler.

— Olamaz. Çünkü Lord bankanın idare meclisi reisi... Her cumartesi bankadaki yazıhanesine mutlaka uğruyor. O cumartesi de her zamanki gibi gitmiş. Hattâ banka paydos olduğundan kasa dairesine inip gerdanlığı aldığını pek az insan görmüş. Skotland-Yard araştırmayı şimdi Bankada yapıyormuş. Biz bu fırsattan faydalanıp İngiliz polisinden önce herifi ele geçireceğiz.

— Böyle şey olmaz. Karı-kocadan birisi mutlaka birine söylemiştir.

— Skotland-Yard o kanaatte değil. Söylememişler.

— Şu halde arada bir endikatör yok...

— Var. Yani ancak benim bulduğum yolla bu iş bir bir akıllı noktaya bağlanabilir. Dak bana Lord Kallebriç'lerin bir küçük çocukları olup olmadığını öğrenip bildiricek...

SEKİZİNCİ KISIM

Salli bir şey söyleyecekti. Telefon çaldı. Açtı Londra'yı verdiler.

— Nasılsın Dak, dedi, evet burada... veriyorum.

Sam:

— Neredesiniz yahu? Diye çıkıştı, yirmi dört saattir haber bekliyorum.

Dalım anlattıklarını dikkatle dinledi. Yüzündeki değişmelerden havadislerin iyi olduğu anlaşılıyordu. Sonunda:

— Mersi, dedi, çok iyi çalışmışsın. Ben hemen yola çıkıyorum. Sizinle rabıtayı kesmemeye çalışacağım.

Telefonu kapattıktan sonra gülerek Salli'ye döndü:

— İyi kestirmişim ruhum, dedi, Lord Kallebriç'lerin bir değil altı çocukları varmış. Bir tane de olsa elverirdi. Şimdi artık Mr. X. dediğimiz herifin bir kimliği var. Adı: Antuan Kalagori...

— Kalagori mi? Ben bu adı...

— Bir yerlerde duydun değil mi? Haklısın ama şimdi gevezeliği bırakalım da yola çıkalım, hem gider hem konuşuruz. Çabuk giyin...

Saatine baktı. On sekiz... Turizm Kurumunun yayınladığı kara yollar haritasını biraz tetkik etti. Gidecekleri yer aşağı yukarı iki yüz elli kilometreydi. Arabayı deli gibi sürmeden bile üç saate varılabilir. Herif otel-lokanta işlettiği için geç gitmenin hiçbir zararı olamaz. Dolaptan bir spor elbise çıkardı, sonra serinlemek için banyoya girdi.

Bir çeyrek sonra ikisi de yola çıkmaya hazırıldılar.

1. No. lu ana yola saptıkları zaman Salli:

— Buloyna'ya gidiyoruz değil mi? diye sordu. Şimdi söyle bakalım sihirbaz adam, Lord'un çocuğu var mı, yok mu diye araştırmak bizi bu Kalagori denilen herife nasıl götürüyor?

Sam yüz kilometre sürati azaltmadan konuştu:

— Polis demek, herkesten şüphelenen mahluk demektir. İngiliz polisi de Lord'la karısının sözlerine elbette hemen inanmadı. Derinden derine araştırdı. Sonunda şu çıkmaza düştü: (1) Bunlar doğru söylemişlerdi. Gerdanlığın bankadan alınacağını ikisinden başka kimse bilmiyordu." Oysa ki bu işten bir başkasının haberli olduğu da meydanda... "Bu nasıl olabilir?" diye düşündüm. Lord'la karısı bu meseleyi mutlaka birinin yanında konuşmuşlardı ama bu biri'ni adamdan saymıyorlardı. Akli başında iki insan yanlarında bulunan üçüncü bir şahsı neden adamdan saymazlar? Kendi küçük çocuklarıdır da ondan... İşte araştırmamız sonunda Leydi Kallebriç'in o gün kocasının yanına dört yaşındaki oğluyla beraber geldiğini anladık. Şimdi dört yaşında bir lord oğluyla Soho kralı, kibar hırsız Peter Landi arasında nasıl bir ilgi olabileceğini araştırmak kalıyor. Dak'ın yardımcısı Jak da bunu araştırmıştı. Daha ilk adımda kiminle karşılaşsa iyi?

— Antuan Kalegori ile mi?

— Hayır, çocuğun bakıcısı Anjelina Kalegori ile... Jak gibi, İngiliz polisi de Kalagori adı üstünde durmamış ama, Dak buradan gidince mesele hemen aydınlanmış.

— Luçiyano'nun muavinlerinden birini New York'ta öldüren herifin adı Kalagori değil miydi?

— Evet... Beşinci derece vuruculardan biri... Kendisini adamdan sayan, kendi başına bazı işler çevirebileceğini zanneden bir salak... Daha ilk adımda Lüki'ye kafa tutmaya yeltendi, daha ilk adımda temizlendi. Bu sebeple polisin bu ad üstünde durmaması pek de haksız değil... Halbuysa Dak, gene bizim işlerimizden birinde¹ bu herifle karşılaştığı için hemen hatırladı.

— Şu halde bu Antuan Kalagori geberen herifin ya kardeşi olacak ya da yeğeni... Dur Sam, işin içinde oç alma filan olmasın.

— Mümkündür. Ama şimdi biz boş şeylerle kafa yormayalım. İşte gidiyoruz. Herifin yakasına yapışınca doğruyu hemen öğreneceğiz. Hepsini güzel güzel anlatacağından...

— Güzel güzel derken ne tasarladığını biliyorum. Karı da New-York'ta ölen herifin karısı olmasın?

— Karısı mı, akrabası mı bilmem. Gidince öğreneceğiz. Herifin oteli bir çeşit randevu eviymiş. Bu sebeple istediğimiz şeyleri öğrenmek zor olmayacak sanırım.

— Ne demek? Yani karılardan mı öğreneceğiz?

— Öğreneceğiz değil “Öğreneceğim”... Böyle kirlili yerlerde senin işin yok...

— Ben adamın iki gözünü çıkarırım, sen beni bilir misin?

— Kızma canım, ben karıları neden sorguya çekeyim? Benim işim Antuan'la... Bak, Bove'ye yirmi iki kilometre varmış... Şu halde yolun ancak elli kilometresini yiyebilirdik. Beni lafa tutma da vaktinde yetişelim.

Sam böyle söyleyerek gaza baktı. Kilometre ibresi yavaş yavaş yüz ona doğru çıktı.

* * *

Antuvan evvel-eski erken kalkmayı sevmiyordu. Çocukluğundan beri bütün arzusu, hiçbir iş yapmadan, milyarder hayatı sürmektir. Şimdi bir eski misafirhaneden bozma bu pis binada gözlerini açtıkça sinirleniyordu. Gemicilere, kaçakçılara içki vermek, bunların kızlarla çiftleşmesinden ölmeyecek kadar para kazanmak iş değildi. Hizmetçi karı sabahın dokuzunda geldiği için her zaman dükkanı kendisi açmak zorunda kalıyordu.

Suratını asıp terliklerini sürüyerek mutfağa gitti. Kahvesini ateşe koyacağı sırada salonda ayak sesleri duydu.

Yeğeni Anjeline Kalagori'yle karşılaşıncaya kan başına sıçradı:

— Burada ne arıyorsun? Diye hırladı, sana ölsen buraya gelmeyeceksin demedim miydi?

— Meraklanma, takip filan eden yok...

— Allah belanı versin... Hepimizi mahvedeceksin.

— İstedğimden mi geliyorum. Sana haber vereyim dedim. Polisler çocuk meselesinin farkına vardılar.

— Ne diyorsun...

Antuvan'ın gözlerindeki ışıltıdan ürken kadın:

— Bildiğimiz resmi polis değil diye acele konuştu, hususi polis hafiyeleri...

— Dur kahveyi pişireyim de içerken anlatırsın.

Antuvan Kalagori, kahve pişirmek bahanesiyle düşünmek için zaman kazanmak istemişti. Çocuk numarası meydana çıktı demek, bu avanak karı yaşama şansını kaybetti demekti. Yeğenine yan gözle bakarken onu daha şimdiden bir çürümüş leş gibi görüyordu. Bu kararını çaktırmamak için gülümseyerek:

— Hele şunu iç, dedi, içerken anlat... Meraklanma. Mutlaka çaresini bulurum.

— Benim hiç kabahatim yok... En ufak bir hata işlemedim. Dak Şepert ajansından biri Lord'la konuşmaya geldi. Sonra Lord beni çağırdı bir sürü soru sordu. "Küçük Ronald, her duyduğunu her yerde tekrarlar mı? Küçük Ronald bugünlerde başkalarıyla hiç konuştu mu?" Ben anlamazlığa vurduğum. Ama herif pek inanmadı.

— Herif inanmayınca sen de şüphesi büsbütün artsın diye savuştun değil mi?

— Savuşmadım. İzinimden faydalanıp sana haber vermeye koştum. Önce Matteoli ile görüştim. Mans'ı beraber geçtik. Kendisi de burada. Seninle görüşecek...

Antuan böyle bir durumda Matteoli'nin ne diyeceğini gayet iyi biliyordu. "Kaltağı derhal temizlemek lazım..." diyecek...

Araştıran bakışlarla yüzüne bakan Anjeline'yı aldatmak için safça gülümsedi:

— Olur görüşürüz. Esasına bakarsan senin hiç suçun yok... Elbet birisi numarayı er geç keşfedecekti. Biz seni Lord'un yanına koyarken bu tarafı hesaplamıştık. Soygundan sonra zaten savuşman icap edecekti. Bu gece seni buradan aşırıyorum. Şimdilik kimseye görünme... Benim odama git, yat dinlen. Ben Matteoli'yle görüşüp geleyim.

Bütün mıntakada Mösyö Antuan'ın öfkesi meşhurdur. Bu sebeple odasına hiç kimseler giremezdi. Ama gene ihtiyata uyarak kapıyı kadının üstünden kilitletti.

Dükkanı büsbütün boş bırakmamak, Sabin'i uyandırmak için yukarı kata çıktı. Sabin genç, güzel bir kadındı. Ufak bir ücretle konsomasyoncu olarak çalışıyor, müşterilere ısmarlatığı içkiden de küçük bir yüzde alıyordu.

Kapısı açılınca uyandı.

— Haydi Sabin kalk, benim biraz işim var, dışarı çıkacağım. Hizmetçi kadın daha gelemedi. Dükkan yalnız kalmasın.

— Olur Mösyö Antuvan...

Kadın hiç çekinmeden örtüyü üstünden attı. Çıplaklığını aldırıyor, Mösyö Antuan'ı sanki adamdan saymıyordu. Zaten Mösyö Antuan'ın kadınlarla ilgisi yok gibiydi. Diğer İtalyanların tersine

zamparalık yaptığı, hele yanında çalıştırdığı uygunsuz kadınlarla, geçici de olsa düşüp kalktığı görülmemiştir. Herifin başarmak istediği büyük planları vardı ve bu planlara ihtirasla sarılmıştı.

Homurdanarak odadan çıktı. Arka kapıdan bir zaman etrafı kolladı. Sonra daracık sokaklardan dolaşım limana indi. Üst tarafı çoktan yıkılmış bir eski zaman ambarının mahzenine inen merdivenin ağır demir kapısını itti.

Matteoli, kaçak getirdiği Amerikan cıgara paketleriyle uğraşıyordu. Antuanı görünce işini bırakmadan:

— Merhaba! dedi, Anjelina'yı getirdim, gördün mü?

— Hay görmez olaydım.

— Eğer akraban olmasaydı zaten göremezdin. Yolda denize yuvarlardım. Ben sana söylemişim. İş hazırlandıktan sonra karıyı temizleyecektik. Neyse mesele gene olacağına varacak.. Doğrusu, arkadaş, ben bu pis işte kafayı vermek niyetinde değilim. "Karının soyadını değiştirelim" dedim, beni dinlemedin.

— Yahu kaç kere söyleyeceğiz. Lord Kallebriç gibi herifin yanına girerken sahte vesika söker mi? Herif polise nasıl sordu. Şimdi karıyı temizleriz, sen bütün tehlikelerden kurtulursun.

— Yalnız ben mi? Sen de...

— Benim vaziyetim başka... Karı ortadan kaybolunca soyadı yoluyla beni mutlaka bulurlar. Ama hiç umurumda değil... Aleyhimde delil yok... Birkaç gün tutarlar, belki sıkıştırırlar. Sonunda ister istemez bırakırlar. Bu işte bana polis vız gelir. Lüçiyano da kımıldanamaz. Çünkü yakası elimizde... Mahvederiz. Geriye bir Sam Krasmer kalıyor.

— Gene mi Sam Krasmer.

— Hep Sam Krasmer... İzimizi hususi hafiyeler bulmuş. Hususi hafiyelerin ne haddine... Onları peşimize takan da, hangi izi kovalayacaklarının kendilerine söyleyen de bu namussuz Krasmer. .. Dak Şepert işe karışınca karşıma Krasmer'in çıkacağını düşünmeliydim. Elimizi daha çabuk tutacaktım. Ama olsun, gene de geç kalmış sayılmayız. Beni dinle Matteoli, yarın en geç öğle üzeri Sam Krasmer denilen maskara cavlağı çekmiş olacak...

— Herifi temizlemek için Paris'e mi gideceğiz?

— Hayır. Herif kendini temizletmek için şu anda buraya doğru çoktan yola çıkmıştır. Sam Krasmer efendiye şanına layık bir karşılama hazırlayacağız. Ben Lüçiyano denilen dev avucumun içine almışım. Sam Krasmer denilen serseri kaç para eder?

— Aslında kim bu herif allasen?

Bizim gibi kellesini koltuğuna alıp iş çevirenlerin sırtından geçinen bir hergele... Ne zaman gözü pek bir yiğit haklanmışsa bu Sam Krasmer denilen namussuzun o işte mutlaka parmağı olur.

— Nerden gelmiş? Aslen Amerikalı mı?

— Amerikalı... Üniversite bitirmiş bir herif... Ne olmuşsa olmuş, bahriyeye girmiş... Uzun boylu dolaşmış. Donanmada namı var. Joe Luiz'le dövüşecek kadar boks bilir. Yumruğu müthiştir. Bıçak

atmakta değme Meksikalı kabadayılar kendisine ıkışmazlar. En usta Japon judocusuna ders verecek kadar judo becerir. Silahının üstüne silah, çevikliğinin üstüne çeviklik yoktur. Amerikan gangsterleriyle tanışması Salli yüzünden..

— Salli kim?

— Sevgilisi... Dünya güzeli... Brodvay kabarelerinden birinde şarkı söylüyordu. Devrin ileri gelen çeteleri kızı kullanmak istediler. Meğer bu zibidi göz koymuş. Kıza kendisini sevdirmek için girmediği bela, kırmadığı çene bırakmadı. Az kalsın ortalığı karıştıracaktı. Eğer gangsterlikte kalsaydı, başta Lüçiyano olmak üzere en yaman çete reislerini temizler, en kârlı işleri patentası altına alırdı, istemedi.

— Sonunun çıkmaz olduğunu düşünmüştür.

— Değil... Vuruculuktan hoşlanmıyor. Zaten hapı yutarsa bu sebepten yutacak... Krasmer: “Dur bakalım, sahiden suçlu mu?” filan derken biri kendisini ergeç haklayacaktı. Demek ki, nasip bizymiş... Bir çeşit Yirminci Asır Don Kişot’u diyeyim de anla... Önce gizliden polise çalıştığı şüphesi uyandı. Sonra baktılar ki, çoğu zaman polisle de başı derde giriyor. Denediler, sözünde durduğunu, kimseyi ele vermediğini anladılar. Dedim ya, bir asri Don Kişot... Dostlarına, çok bağlı... Düşmanlığı da o kadar sert...

— Lüçiyano ile arası nasıl?

— Bütün reislerle arası iyi... Hepsi sayarlar. Sözüne inanırlar. Kendilerinden başka türlü bir herif... İşlerinde de gözü yok... Boğuşmaktansa, ahbap geçinmeyi daha uygun bulmuşlar.

— Peter Landi’nin de dostu muydu?

— Sanmam. Peter Landi ona göre ayak takımından sayılır.

— Zengin mi?

— Sorar mısın? Say ki hepimizin kazancına ortak... Hem de yüzde seksen hisseyle...

— Allah Allah... Mesela alalım bizim işi... Bu işten ne çıkarabilir?

— Eğer gücü yeterse, Lord’un gerdanlığının geriye verilmesi karşılığı on binlerce İngiliz lirası kazanacak... Sonra Lüçiyano’nun emanetlerine de göz koymuştur.

— İnanılır şey değil... Ne cesaret?

— Hiç bakmaz... Daha beteri kendisine çok güvendiği için ekseriya silahsız gezer. İşte oğlum Meteoli biz bugün böyle bir belayı karşılamaya hazırlanacağız. Eğer bu barajı da hayırlısıyla geçerse ki geçeceğimize mutlak emniyetim var, sonu selamet...

— Enayi gibi gelir de kendisini kurdun ağzına atar mı?

Atar, çünkü kendine çok güvenir. Fazladan bizim hazırlıklı

olduğumuzu daha kestirememiştir. O da Peter Landı gibi tek başına çalışmayı sevenlerden... Sebep: Sonunda kârı tek başına cebine atacaktır... Gayet tehlikeli bir düşmandır. Bizim kuvvetimiz herifi gafil avlayacağımızdan geliyor. Bir nokta daha var: Bizim gibi işleri Amerika’ya aktarmak isteyenler Sam Krasmer’i düpedüz temizlememelidirler. Herifin orada çok kudretli dostları vardır. Bu sebeple biz

bir başka numara yapacağız. Düşün ki, Lüçiyano gibi bir adam bile Sam Krasmer'i temizlemek zorunda kalsa on dakika düşünür, eminim ki, on dakika sonra bile eli tetiği düşürmeye pek varmaz. Hoş artık Lüçiyano'da iş kalmadı ya... Gölgesinden korkar oldu.

— Çok çetin heriflere çatmıyor muyuz Kalagori?

— Korkuyorsan seni zorla tutmuyorum. Bana körü körüne güvenmeyenlerle iş yapmasını sevmem. Ben planımı çoktan hazırladım. Temizliği öyle yapacağız ki, kurtlar birbirlerini yiyecekler. Sam Krasmer'in dostları da her adımda ateşle oynayan bu herife arka çıkamayacaklar. Ben işin her parafını derinlemesine, genişlemesine hesapladım. Peter Landiyi geberten kurşun, karar kurşunuydu. Artık zarlara atıldı. Bir adım bile geri dönülemez.

Matteoli, karşısındaki tıknaz, sakın görünümlü haydudu çok eskiden tanıyordu. Ama onun nasıl gözünü budaktan sakınmaz bir vurucu olduğunu şimdi anlamıştı. Sırtı ürperdi. Kalagori çok kararlıydı. Ya devlet başa, ya kuzgun leşe demiş yürümüşü. Onu yolundan artık hiçbir kuvvet döndüremezdi. Ölümden başka hiçbir kuvvet...

Matteoli bunları düşünürken Kalagori apansız sordu:

— Nasıl var mısın sonuna kadar?...

— Yaman adamsın Kalagori!.. Bundan böyle emret, ben her istediğini yaparım.

— Öyleyse önce Anjeline denilen karı bitirilecek... Gel arkamdan... Dikkat et bizi bir arada görmesinler. Önce Anjelin, sonra Sam Krasmer namussuzu...

Matteoli, arkadaşının suratında ilk defa büyük reislerin gaddar kibrini görerek ürperdi.

DOKUZUNCU KISIM

Sam, arabayı durduğu zaman kendinden memnundu. Bir cigara yaktı. Boru değil tepelerdeki sise aldırmanın, saatte ortalama yetmiş kilometre yapmıştı.

Salli yutkundu. Boğazı kurumuştu. Otomobili oto parka çektikten sonra babayani görünüşlü bir lokantaya canlarını attılar. Salli garsondan İngiliz birası istedi. Sam:

— Sen giderek alkolik olacaksın kızım, dedi, İngiliz birası fenadır. Adamı bir çarpar ki... Biz gene viskimizden şaşmayalım.

Garson viskileri getirince sordu:

— Baksana arslan! Antuan Kalagori'nin dükkanı uzak mı?

— Garson bu soruya pek şaştı. Gözlerini kırıştıtararak Salli'ye baktı.

— Uzak değil.. dedi, şurada... İleride...

Garson gidince Sam:

— Görüyorsun ya, dedi, kadınların gideceği bir yer değil... Sen beni burada bekle... Birileriyle konuşmak icap ederse kız kardeşim olduğunu söylersin.

Bardaktaki viskiyi dikti, kapıdan çıktı gitti.

Salli yalnız kalınca her zaman Şam'dan uzaktayken duyduğu kederi hissetti. Öfkeye benzeyen bu keder Sam'ı tehlikeli bir işe yalnız gönderirken işte böyle gırtlığına sarılıyordu.

Otomobilde kendisine vaat etmiş, gece bir işe girişmeyeceğini, ancak yarın kollan sıvayacağını söylemişti. Ama Şam'ın böyle, kendisini sakinleştirmek için verdiği sözlerin ne demek olduğunu biliyordu.

Bitişik masada unutulmuş bir İngilizce gazeteyi çekti, okumaya başladı, daldı.

* * *

Kan rengi bir fenerin ışığında, çizgileri çoktan silinmiş, yazısı okunmaz, resmi seçilmez hale çoktan gelmiş “İki Rahibe Otel ve Lokantası” levhası rüzgarla sallanıyordu. Demir parmaklıklı pencerelerin tozlu camları ölgün ışıklarla aydınlıktı.

Gemicilerle kaçakçıların kadın açlığını da gideren bu dükkan konsomasyoncu kızlar çalıştırdığı halde pek gürültülü değildi. Kalagori'nin korkusundan herkes kendi aleminde eğleniyordu.

Sam yaylı kapıyı itip içeri girdiği zaman büyük salonda ancak üç tane müşteri vardı. Bir loş köşeye çekilmişler, bir taraftan içip bir taraftan kadın eti sıkıştırıyorlardı. Solda bir Amerikan bar, bunun yanında mahzene inen merdiven ağzı görünüyordu. İleride üç basamakla çıkılan kapının üstünde de “Küçük salon” kelimeleri yazılmıştı.

Bardakları kuruyan barmen, bu işe biraz ara vererek Sam'a baktı, gülümsedi. Sıvalı kollan kıllı, suratı nursuzdu. Boyu da aç insanların aç günleri kadar uzun... Sam: “Acaba Kalagori denilen

namussuz bu mu” diye düşündü. Böyle yerlere girmeye alışık olmayanları taklit ederek durup bir cigara yaktı.

Nereye oturmanın daha uygun olacağını düşünürken salondan kırmızı saçlı güzel kız, dükkanın demirbaş konsomasyoncusu Sabin görüldü. Sam: “Kız fena değil işe bundan başlamak daha doğru olur. Haydi Bismillah!” diye sırttı.

Kız yeni müşteriye yukardan aşağıya süzmüş, para tutar cinsten olduğunu hemen anlamıştı. O da sırttı. Bu kadarı Sam'a elverirdi:

— Merhaba dünya güzelim, dedi, şöyle iki laf edip iki kadeh içerek kafa dinleyecek bir yer...

— Küçük salona buyurun... Hiç kimseler yok...

— Beraber içmek şartıyla...

— Emret arslanım...

Küçük salonda üç masa vardı. Birinde bir kişi oturuyordu. Sam bu herifi hemen gözden geçirdi. Ufak tefek... Kibrit çöpü gibi... Ama gözleri sevimli... Siyah İtalyan gözleri...

Oturdu. Kız sordu:

— Ne içersin?

— Viski içelim ruhum, iki viski getirsinler de başlayalım.

— Ben viskiye alışık değilim. Bizim burada biraz rakımız var. İzin verirsiniz ondan içeyim.

— Olur.

İçkiler gelmeden dış salondan sert bir ses:

— Sabin! Diye seslendi. Kız özür dileyerek kalktığı zaman barmen de istenilenleri getirmişti.

Sam kızın gelmesini beklemek, için bir cigara yaktı. Bunu yarılarmıştı ki, ufak tefek İtalyan kadehini kaldırdı:

— Kasabamıza safa geldiniz efendim, şerefinize...

Sam da viski bardağını eline aldı. Bu laf atma hoşuna gitmişti. Döğüş meydanı hakkında biraz bilgi edinmek hiç de fena olmayacaktı.

Bardaktaki iki parmak viskiyi bir dikişte yuvarladı ama midesine erimiş tunç akıtmışlar gibi gözleri yaşardı. “Vay canına! Diye söylendi, ben ömrümde hiyleli viski çok içtim ama böylesine hiç rastlamadım. Bu cenabet yüzde yüz ispirto olmalı.” Lafın arasını kesmemek için:, — Her gece burası böyle تنها mıdır? Diye sordu, yoksa müşteriler daha gelirler mi?

— Biraz erken, evet... Sabini arkadaş almakla iyi ettiniz. Yaman kızdır. İşinin ehli... Ben şimdiye kadar memnun kalmamış müşterisini hiç görmedim.

— Öyle mi?

Cıgara da zehir gibi... Bir nefes daha çekti. Attı. Bir yenisini yaktı. Başı dönmeye, midesi fena halde bulanmaya başlamıştı. Gözlerini bir an kapattı. Tekrar açmak için bütün gücünü sarf etmek

zorunda kaldı.

Küçük İtalyan -Yani Kalagori'nin muavini Matteoli- göz kırptı:

— Bizim içkiler biraz serttir ahbab... Bir çaresi var. Bir tane daha yuvarlayacaksın. Açılırsın.

Yerinden kalkıp yaklaştı. Sam iç sezişiyle başına anormal bir iş geldiğini anlamıştı. Bu güzel gözlü pis surata meşhur sağ yumruklarından birini indirmek istedi. Davranır davranmaz, masaya kapandı, kaldı. Bir saniye sonra içeriye sırtarak Antuan Kalagori girdi:

— Tamam! Haydi durmayın, benim odama götürelim!

Çoktan bayılmış Sam'ı koltuklarından tuttu, Matteoli de ayaklarını kavramıştı, kapısında “Hususi” yazılı odaya taşıdılar.

Matteoli:

— Amma da ağırmış meret, dedi, leş gibi...

Kalagori:

— Gevezelenme de masaya dön, diye çıkıştı, karı gelirse seni yerinde görsün. Sorarsa “bekledi bekledi gitti” dersin!

Kız içeri girince Matteoli:

— Nerede kaldın, diye çıkıştı, herif bekledi bekledi gitti. En azdan birkaç bin frank kaçırдың.

— Üç ayda bir kazanılacak birkaç bin franktan her gün cebe indirilen üç dört yüz frank iyidir, diye cilvelendi. Faydasız yere koştum. Patron: “Bakkaldan istemişler dedi, tsteyen filan olmamış. .. Ben buna eşek şakası derim.

Kalagori göründü: Gevezeleneceğine müşterilere bak. Diye serteldi, Benim başım ağrıyor. Kimse kalmazsa dükkanı sen kapatırsın. -Kız çıkınca Mattaoli'ye döndü: Bu herif elbette arabayla gelmiştir, dedi. Arabayı bizim barmen bulsun götürüp bir uçurumdan denize atsın! Sonra da yeni kamyoneti arka kapıya yanaştırıp bıraksın! Sen de dükkan kapanınca gelersin. Şimdi savuş bakalım! '

Sam yerde ölü gibi uyuyordu.

ONUNCU KISIM

Saat on bir buçuğa gelmiş, küçük lokantada Salli'den başka kimseler kalmamıştı. Salli daha fazla beklemenin aptallık olacağına karar verdi. Hele arabayı yerinde göremeyince büsbütün pirelendi. Sam'in huyunu bildiğinden polise baş vurmaya aklından bile geçirmiyordu. Küçük kasabada çoktan el ayak çekildiği için kimseye rastlamadan bir vakit yürüdü. Birkaç sokak dolaşınca "İki Rahibe Otel ve Lokantası"nı buldu. Kapıya yaklaştı. İçerideki üç dört müşteri hesap görüyordu. Cama burnunu dayayıp baktı Şam'dan eser yok... Müşteriler çıkmadan geri sıçrayıp karşı evlerden birinin içerlek kapısına saklandı.

Herifler köşeyi kıvrılınca Sabin kepenkleri indirmek için dışarı çıktı. Salli daha fazla beklemedi, ne olursa olsun diyerek kıza yaklaştı:

— Af edersiniz hemşire, dedi, burası otel galiba.

Sabin dışarıya vuran hafif ışıktaki Salli'yi gözden geçirdi:

— Otel evet, dedi, Otel ama...

— Ben yabancıyım. Bir arkadaşımınla buluşacaktım...

— Uzun boylu, geniş omuzlu, sarışın bir arkadaş mı?

— Tamam...

— Burda mı buluşacaktınız?

— Burda... Yani bu kasabada...

— Bir, bir buçuk saat evvel uğradı, bir viski içip gitti.

— Öyle mi? Emin misiniz?

— Tabii eminim. Arka kapıdan çıkıp gitmiş.

Kız bir taraftan da kepenkleri çekiyordu. İçerden kalın bir erkek sesi:

— Sabin! diye bağırdı.

— Ne var?

— Oyalanma... Çık yat... Arka kapıyı da sürmelemeyeceksin...

— Olur.

Salli bir an düşündü:

— Mersi, dedi, hangimiz erken gelirsek istasyonda bekleyecektik. Ben gideyim bari... Buraları emniyetlidir inşallah... Sarkıntılık filan eden olmaz.

— Sizin niyetiniz yoksa kimse kimseye dokunmaz. Güle güle...

— Mersi... iyi geceler!

Sabin kepenkleri indirip içeri girince Salli açık kalacağını duyduğu arka kapıyı bulmak için

gölgelerden faydalanarak daracık sokağı dolandı.

Arka kapının kanat tahtalan zamanla çürümüştü. Arabaların vaktiyle, kocaman şarap fiçilerini burada boşalttıkları anlaşılıyordu. Salli kanatları yokladı. Gayet adi bir tahta mandalla tutturulmuştu. itince açılıverdi.

Avlu dört köşeydi. Aylardır çöpler denize götürülmediği için ekşi ekşi pis pis kokuyordu.

İkinci kat pencerelerinden birinde ışık görününce Sabin denilen kadının yatmaya çıktığını anlayarak biraz ferahladı. Gecenin ilerlemiş saatlerinde bir eve gizlice girmenin en büyük tehlikesinin kadınlarla karşılaşmak olduğunu biliyordu. Ne kadar cesur olursa olsun bütün kadınlar geceleyin yabancı biriyle karşılaştılar mı mutlaka bağırırlar. Çoğu zaman pisi pisine öldürülmelerinin sebebi budur.

Salli, çantasını ümitsiz ümitsiz yokladı. Sam'a körü körüne güvenmenin gene cezasını çekiyordu. Sapı sedef işlemeli küçük Brovniğ'i şimdi yanında olsaydı, belki de yüreği böyle ödlek ödlek vurmazdı.

Avluyu yavaşça geçti. Sekiz taş basamaktan rutubetli bir şarap mahzenine indi. Burası fırın içi gibi karanlıktı. Nefesini keserek etrafa kulak verdi. Ses-soluk duymadı. Adının Sabin olduğunu öğrendiği kız, Sam için "bir viski içtikten sonra çıkıp gitti." Demişti. Şam'dan hiç duraklamaksızın bahsettiğine bakılırsa kızın dönen işlerden haberi yok gibi... Ama Şam'ın arka kapıdan çıkması neyin nesi? Sam kendi isteğiyle bu pis süprütülükten niçin geçsin? Başına bir iş geldiği açık.. Otomobilin bıraktıkları yerde olmamasından belli, herifler burada bal gibi pusu kurmuşlar. Sam geldi aptal aptal tuzağa tutuldu. Yüreği cendereymiş gibi sıkışıyordu. Gözleri mahzenin karanlığına biraz alışmıştı. Büyük salona çıkan merdiveni gördü.

Yavaş yavaş çıktı. Amerikan barın yanında durarak etrafı kolladı. Küçük salonun sonundaki bir kapıdan ışık sızıyordu. Barmen kocaman ekmek bıçağını tezgahın üstüne bırakmıştı. Denize düşen yılanın sarılması gibi bu sağlam silahı hınçla eline aldı. Şimdi yüreği biraz rahatlamıştı. Alışık bir hareketle başını geriye atarak saçlarından bir tutamını yüzüne düşürdü. Bu davranış, kavgaya iyice hazırlandığına işaretti.

Altından ışık sızan kapıya, her şeye hazır olarak yaklaştı. Kulağını ince kanada dayadı.

— Dinle Matteoli, tam bin üç yüz kilometre yol keseceksin. Bu kadar uzun bir yolu bir leşle beraber yapmak akıl kân değil... Bakarsın, bir başka meseleden bir polis barajına çarpanz. Bütün Fransa'yı baştan başa geçip taaa İtalya hududuna gidilecek...

— Doğru ama ben yarı canlı bir herifle uğraşmayı bir leşle uğraşmaya tercih ederim.

— Herifin leşten bir farkı yoktur. Hiç meraklanma! Tam yirmi dört saat uyanmaz.

— Emin misin?

— Katiyen eminim. Bundan başka uyansa bile kalkıp dikilemez. Sersemliği birkaç zaman sürer. İner, öğürür. Sen de hemen farkına varır, hesabını görürsün. Şimdi ben namussuzun üstüne bir şişe viski dökeceğim. İcabında polis durdurursa Minör nakliyat şirketinin adamlarısınız. Arkadaşın ağır sarhoş... Kamyonun kağıtları da, senin kağıtların da nizamında... Ayrıca Şam'ın cebine de kumpanyaya ait bir kimlik cüzdanı koyacağım. Bundan iyisi can sağlığı yavrum... Kamyon yepyeni...

Yolda kalmak ihtimali yok... Zaten yavaş süreceksin Deli gibi gitmen dikkati daha çok çeker. Ayrıca motor kızar da şişer. Türkü çağırarak gider türkü çağırarak gelirsin.

— Acaba Anjelina'yı da yanıma alsam daha mı iyi olurdu? Kızı trenle göndermekte hata etmedik mi?

— Hayır. Polisten öyle korkuyor ki, verdiğim adrese kuzu kuzu gitmesinden başka çare yok... Beni iyi dinle Matteoli, sana güvenim var. Yolda bir münasebetsizlik etmezsin. Sakın aklına uyup sert içkilerden içeyim deme... Yanma birkaç şişe bira koyacağım. Münasip miktarda da sandviç... Beyhude oyalanmazsım Aklında kalsın: Marten burnu yakınında küçük bir plaj var. Burayı geçince ileri İtalyan sınırı... Sınıra pek fazla sokulman lazım değil oralarda تنها bir yerde yükü indirir, kafasına kendi silahıyla bir kurşun sıkarsın. Tabancayı yanma bırakıver. Parmak izlerini silmeyi artık unutmazsın sanırım.

— Nerede kaldı bu herif? Kamyoneti getirse de ben artık yola çıksam.

— Arabayı kimseye çaktırmadan defleyecek... Kolay değil... denizin sığ bir yerine atarsa yarın biri görür, bütün işler berbat olur.

Salli öğreneceğini öğrenmişti. Daha fazla durmanın aptallık olacağını anladı. Bir an içeri dalıp herifleri tepelemek istediği duymadı değil ama bu düşünceyi hemen defetti.

Kamyoneti getirecek herifle karşılaşmamak için acele etmesi lazımdı. Daha beteri, herifler buraya geldikleri arabayı aşırıp denize atmışlardı. Kamyoneti takip etmek için bir vasıta bulması da şarttı.

Geldiği yerden döndü. Kimseye rastlamadan kasabanın küçük meydanını tuttu. Kafasını şiddetle çalıştırıyor, içinde bulunduğu duruma göre en uygun çareyi araştırıyordu. Üstünde bir otomobil kiralamaya yetecek kadar para yoktu. Olsa bile kim bilir nasıl bir arabaya düşecek yollarda sürünecekti. En iyisi, istasyona kadar gidip orada önce kara yolları haritasını tetkik etmek, kamyonetin takip etmeye mecbur olduğu istikameti bilmektir. Çaresini ona göre düşünecekti. Bu kararı verince geniş adımlarla yürüdü ve ancak o zaman kocaman ekmek bıçağını hâlâ sımsıkı tutmakta olduğunu fark etti. Sinirli sinirli gülerek bıçağı bir bahçe duvarından içeriye attı.

İstasyonda kara yolları haritasını iyice tetkik ettikten sonra, tren tarifesini gözden geçirdi. Bu işlerle uğraşırken aklına bir şey gelerek kan başına sıçradı. Budala gibi buralarda dolaşıyor, asıl meseleyi hiç düşünmüyordu. Deli gibi dışarı uğradı. Birisine rastlayıp dikkati çekmeyi filan düşünmeden İki Rahibe meyhanesine doğru koşmaya başladı. Eğer hayvan gibi kaybettiği vakit içinde kamyon gelip yola çıktıysa Sam hapı yutmuştu. "Allah benim belamı versin..." diye söyleniyordu, kamyoneti tanımadan nasıl takip edebilirim. Numarasını filan bilmeden." Bu müthiş telaş, müthiş korku, meyhanenin arka sokağına yetişinceye kadar sürdü. Köşeden bakınca rahat bir nefes aldı, Sam'ı kurtarmış gibi sevindi. Kamyonet kapıya yanaşmış bekliyordu. Duvar dibinin karanlığından faydalanarak sokuldu. Kapalı bir kamyonet... Saç karoserli... Rengi açık... Numarası: 3877 BR 75

Bunları zihnine yerleştirdi artık durmadı. Kendisinden memnun istasyona döndü, iyice ferahlamıştı. Eğer kendi gayretiyle Sam'ı kurtaramayacağına akli keserse, Fransız polisini şekli ve numarası malum bir kamyonetin üstüne saldırtmak işten bile değildi. Antuan Kalagori denilen haydut Sam'ı nasıl gafil avlayıp tuzağa düşürdüyse, kendisi de bu haydutları öyle gafil avlayabilirdi. Bütün hesaplarını Şam'ın yalnız çalışması üstüne kurmuşlar, Salli'yi tamamıyla unutmuşlardı. Bu sebeple

bir polis barajında “Dur” emri Matteoli adındaki haydudu hiç şüphelendirmeyecek, bu suretle baygın bir halde bulunan Sam’in hayatı tehlikeye girmemiş olacaktı.

Tren saatini sormadan önce telefona koştu. Paris’i istedi. Beş dakika sonra Paris’in en büyük garaj sahibi ve Bentley otomobillerinin genel acentası Mösyö Artur J. Bates telefon ziliyle yatağından uyanmıştı.

Uykulu bir sesle biraz şaşkın, biraz öfkeli:

— Allo! Nedir gece vakti... Nedir: Diye bağıırıyordu.

— Allo! Ben mister Sam Krasmer’in nişanlısı Miss Salli... Bildiniz mi hani sizden üç ay içinde ikinci defa bir Bentley almıştık. Birinci Bentley deniz mavisiydi... İkincisi Beyazlı kurşunili...

— Mister Sam Krasmer mi? İkinci Bentley... Tamam, hatırladım. Ne olmuş? Pardon... Arabayı berbat bir halde getirdilerdi. Daha tamire başlamadık. Tamir edilebileceğini de umuyorum ya... Ne olmuş?

— Dinleyin Mösyö Bates, ben size Buloina’dan telefon ediyorum. Mister Krasmer namına telefon ediyorum. Bize gayet acele bir Bentley lazım...

— Rengi...

— Renginin bu sefer hiç değeri yok... İsterse kavun içi olsun. Derhal emir verin, en iyisi siz bizzat bir zahmet edin. Evet bizzat. Zahmetinizin ücretini fazlasıyla ödeyeceğiz. Arabayı bizzat kontrol etmelisiniz. İyi çalışmalı... Hiçbir arıza istemiyoruz. Bizzat tetkik edin. Paranın da hiç değeri yok... Biz Buloina treniyle Paris’e geliyoruz. Tren oraya vardığı zaman araba garın kapısında hazır olmalı... Benzini, yağı filan tabi unutmazsınız. Hemen yola çıkacak vaziyette... Gayet önemli bir mesele... Çok önemli... Anlatabiliyor muyum?

— Hay hay... Derhal kalkıp dükkana gideceğim. Hiç merak etmeyin, Miss Salli, araba garın kapısında hazır olacak... Bentley’in hiçbir anza yapmayacağını kendiniz de bilirsiniz. Lâkin elimizde hazır mal yok... Size vereceğim araba satılmıştır. Müşteriyle hırlaşacağım. Belki de zarar ziyan ödemek zorunda kalınm.

— Kolay... Siz fiatı söyleyin...

— Fiatı... Yani fiatı... Maalesef üç milyon franktan aşağı olmaz.

— Tamam... Kapatıyorum. Garda çeki vereceğim. Bonjur mösyö Bates!

Salli telefonu adeta keyifle kapattı.

Tren kalkmak üzereydi. Bilet almayı bile düşünmeden atladı.

Kendini kompartımanın yumuşak yastıklarına attığı zaman yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. “Sevgili Sam... diye acıma ve sevgiyle söylendi. Bu sefer olsun pazarlık etmediğime kızmazsın ya? Herif bizi en az üç yüz bin frank dolandırdı ama helal olsun!” Uyumadan önce çantasından Sam'a ait boş bir çek çıkardı, üç milyon frank yazdı. İmzaladı. Şam’ın imzasını o kadar iyi taklit ediyordu ki, Sam bile sahteciliğin farkına çoğu zaman varamıyordu. Kurnaz kurnaz gülümseyerek gözlerini yumdu.

Tren Paris'e yaklaşırken uyanmış durumu bir kere daha hesaplamıştı.

Kamyonet saat iki buçuk, üçte yola çıkmış olsa... Gece yollar تنها olduğundan ortalama yetmişle gitse şu anda Paris'i İtalya hududu istikametinde arkada bırakmış olacak... Kendisi Buloina'dan ayrılalı beş saat geçti sayılsa... Bu hesapça kamyoneti Montargis yahu Briard'da filan tutması lazım. En fazla Nevers'de yetişecek...

Tren Paris garına girince hemen atladı. Kapıda Bentley hazır... Arslan gibi... Bej renkli bir araba ki koşmaz uçar. Mösyö Bates kapıyı açmış alesta duruyordu. Salli telaşını hiç belli etmeden gayet güleç bir yüzle:

— Bonjour ve merci! Dedi, işte çekiniz. Orövvar.

Cevap beklemeden direksiyona geçti. Anahtarı çevirdi gaza bastı...

Bastil... Port Itali... Korbey... Fontenblo... Montargis ve nihayet Briyard... Ama görünürlerde 3877 BR 78 numaralı kamyonet yok...

Salli gittikçe telaşlanıyordu. İster misiniz yolda namussuz kamyonet arıza yapmış olsun, herif bir şeylerden şüphelensin de Sam'ı haklayıp geri dönsün... Yahut suç ortağına yalan söylemeye karar verip bu işi Buloina yakınlarında bitirsin de bir kenarda uykuya dalsın...

Geçirdiği heyecanlı, korkulu gece, uykusuzluk, Şam'ın tehlikede olduğunu düşünmek sinirlerini berbat etmişti. İçinden her şeyi yüz üstü bırakıp direksiyona kapanarak çocuk gibi ağlamak geliyordu. Sam, Dak'ı Londra'ya yollamakla hata etmişti. Sam zaten her zaman kendisine fazla güvenmekle hata eder. Şimdi Dak ağabeyi yanında olsaydı, dünya vız gelirdi. Dönse mi? Dönüp bir koşu Buloina'ya kadar gitse mi? Yoksa polise haber mi verse... Polise haber vermek en doğrusu... Hemen radyolar işler, yollara barajlar çekilir. Herifi ossaat enselerler. Ama Sam kızacakmış. Varsın kızsın!

Araba sürmekte pek usta olmadığı halde sürati gittikçe arttırıyordu.

San Antuan... San Kristof... San...

Böylece hristiyan azizlerinin isimlerini taşıyan yirmiye yakın yer geçtikten sonra bir virajı dönünce namussuz kamyoneti gördü. Görmesiyle gözlerinden yaşların boşanması bir oldu. Dua okumak istiyordu ama hangi azize, ne duası okuyacağını bir türlü kestiremiyordu. Bereket versin hemen sokulmamayı akıl ederek frene bastı, arabayı yavaşlattı. Yanakları göz yaşlarıyla ıslak, dudakları öç almak hırsıyla titrek, bir dişi kaplan gibi dişlerini gösterip sırttı. Direksiyondaki haydudu artık hiçbir kuvvet elinden kurtaramazdı, hiçbir kuvvet...

* * *

Mattaeoli, bir işe bir kere giriştikten sonra telaşı, vesveseyi tamamıyla defetmesini bilen az bulunur serserilerdendi. Sam'ı baygın olarak kamyonetin arkasına atıp direksiyona geçince zerre kadar telaş etmeden yola çıkmış, ortalama yetmiş kilometre sürati hiç değıştirmemişti.

Bir yol levhası Roan'a yirmi üç kilometre kaldığını gösterince gideceği yerin yarısını tuttuğunu anlayıp keyiflendi. Bu gidişle gecenin dokuzuna doğru varacağı yere yetişecekti.

Yorgunluk gittikçe bastırıldığından durmak istemiyor, işi bir solukta bitirmenin daha doğru olacağını

düşünüyordu. Çok sıkılmadıkça işlemek için bile inmemişti. Şimdi dümdüz uzanan asfalt yolda direksiyonu tek elle tutarak ötekisiyle sandviç paketine uzandı. Bir tane aldı. Dişledikten sonra yarı dönüp küçük delikten içeriye baktı. Sam hâlâ baygındı. Bu esnada yanından gayet lüks bir araba geçti. Mattaoli pek de dikkat etmeden, ancak eski şoförlerde görülen bir alışkanlıkla “Bentley... dedi, hey canına ne gider bu cenabet, uçar adeta...” Sandviçten bir lokma daha kopardı.

* * *

Salli, kamyoneti yakaladıktan sonra bir zaman peşinden gelmiş, nihayet herifi şüphelendireceğini düşünerek biraz da önden gitmeyi uygun görmüştü.

Kamyoneti hizalayınca direksiyondaki herifin ne biçim bir şey olduğuna baktı. Ufak tefek bir haydut... “Senin alacağın olsun kara sinek, diye homurdandı, ben sana gösteririm.”

Yanına minderin üstüne koyduğu pırıl pırıl İngiliz anahtarını, en az üç kiloluk alameti dostça okşadı. Şoför argosunda buna “gece zammı” deniyordu. Gecenin bir zamanı, sarhoş müşteriler, para meselesinde su koyvermeye kalkarlarsa bu gece zamları davayı uzatmadan bitirir.

Salli gene dişlerini göstererek sırttı.

Şimdilik hiçbir döğüş planı yoktu ama gözü direksiyondaki sıska İtalyan’ı iyi tutmuştu. İngiliz anahtarı olmasa, herifi gafil de avlamasa silah çektirmemek şartıyla gırtlak gırtlağa gelebilir, herifi yırtarak pekala bitirir. Sevgili Şam’ını kamyonetin arkasında, kuru döşemede, baygın düşünmek bütün yorgunluğunu unutturuyor, bel kemiğinin sızısını bile değersiz kılıyordu.

Roan’da bir ara sokağa saparak kamyonete yol verdi. Herifi önüne almak içine bir başka rahatlık veriyordu.

Telaşla bazı şeyleri unuttuğunu şimdi şimdi kestirmekteydi. Mesela mösyö Bates’e telefon ederken dolu bir şarjörle bir de tabanca da pekala isteyebilirdi. Uzun kara yollarına çıkan yanlarına satılması ve taşınması kanunen serbest olan küçük tabancaları hep alıyorlardı. Şimdi böyle bir silahı olsaydı, bir tenhada bir usülle herifi durdurur iflahını keserdi. Böyle düşündüğü halde gene telaşından, kasabalar geçtiğini bu silahı herhangi bir kasaba dükkanından kolayca elde edeceğini hiç düşünmüyordu. Nihayet bütün kadınlar gibi, daha doğrusu kadınların çoğunluğu gibi, böyle bir işi bir erkekten bekliyordu.

Bir ara kamyonu toslamayı düşündü. Bentley lüks bir arabaydı ama aynı zamanda çok da sağlamdı. Kamyoneti dağıtacağına şüphe edilemezdi. Fakat Sam’ı düşünerek bunu da göze alamadı.

Liyon’da da bir çare bulamamıştı. Herif hiç durmadan yol alıyor, sağma soluna bile bakmıyordu.

Bentley bütün lüks arabalar gibi benzini yakmıyor, adeta içiyordu. Depoyu üçüncü defa doldurdu.

Tekrar yola çıktığı zaman, gene kadınlığından gelme gayet dahiyane bir çare bulduğunu sandı. Bu suretle gene kamyoneti geçecek, Bentley’i bir yere saklayıp kamyonete Oto-stop yapacaktı. Bacaklarıyla göğüslerine güveniyordu. Bir taşın üstüne oturup eteklerini diz kapaklarından yukarıya çekti de sağ elinin baş parmağının çapkın bir gülümsemeye gittiği tarafa doğru salladı mı İtalyan’ın dayanması imkansız...

Fakat biraz sonra bu fikrinden caydı. Herif adam öldürmeye gidiyordu. Oynaşmasının sırası

değildi. Fazladan fena da yorulmuş olduğu muhakkak. Durup dururken kendisini tanıttacak... Bir de yanma almadan geçip giderse ilerde tekrar önüne çıkması nasıl kabil olur. Herifi kuşkulandırmak Şam'ın hayatını hemen tehlikeye atmaz mı?

Elleri direksiyonu sinirli sinirli sıkmaktan yorulmuştu. Parmakları karıncalanıyor, gözlerinin önünden arada bir parıltılar geçiyordu. Kamı da fena açtı. Gidecekleri yere epey yaklaştıklarını bir an hatırladı. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmediğine şaştı. Sanki bu kovalamaca kıyamete kadar böyle sürecektir gibi bir duyguya kapılmıştı. Telaş arttı. Ya, son merhalede arabası bir oyun bozanlık yaparsa... Mesela lastik patlar, bir başka arıza olur... Herif basar gider. Telaş birden korkuya döndü. Artık fazla düşünmenin zamanı geçmişti. Bir çare bulmalı, Samı kurtarmalı. .. Bir iş fazla uzadı mı beklenmedik pürüzler çıkabilir.

“En iyisi... Bir kasabanın tam ortasında önüne geçerim. Büyük yola çıkınca karşıdan gelir bindiririm. Ne olursa olsun. Hele bir kere birbirimize girelim, sonu kolay...” Salli tam bu kararı verdiği zaman Mattaoli de yola çıktı çikalı ilk hatasını yaptı. O da takatinin sonuna gelmiş, prensibi gevşetmek zorunda kalmıştı. Tam on beş saattir direksiyon sallıyordu. Bari yüreği rahat olsa neyse ne... Gittiği yerde bir adamı göz göre göre öldürecek... İnsan bu işe ne kadar alışık olsa, ne kadar kararlı bulursa hele sinirleri yorulmuşken cinayet işlemek kolay değil...

Hem işemek, hem de iyice uyuşan ayaklarını biraz açmak için kamyoneti yolun en tenha yerinde bir gölgeye çekti. İndi. İşini bitirirken bir Bentley'in hızla yaklaştığını gördü. Elini ne olur ne olmaz diye tabancasına atıp bekledi. Bentley gelip tam hizasında durdu. Kapı açıldı. Önce ömründe benzerini hiç görmediği güzel bir bacak uzandı. Bu bacağın etekleri o kadar kısaydı ki pembe kilotuna kadar görünüyordu.

Mattaoli arabada, bu şahane bacağın sahibinden başka kimsenin bulunmadığını anlayınca ferahladı. Elini silahından çekerek sırttı.

— Ateşiniz var mı mösyö? Arabanın çakmağı yanmıyor. Cıgarasızlıktan başım döndü.

— Var olmaz mı?

Matteoli yaklaşıp kibriti çaktı, Salli'nin ağzıyla uzattığı cıgarayı yaktı.

— Siz de bir tane almaz mısınız? Buyurun rica ederim.

Herif pakete uzandı. Nasıl olduysa paket güzel kadının elinden yere düştü. İtalyan kibarlık ederek eğildi. Tam bu anda Salli müthiş İngiliz anahtarını herifin ense köküne var kuvvetiyle indirdi. Oturduğu yerden vurduğu için hemen bayıltamamıştı. Mateoli kalkmaya davranırken Salli arabadan atladı. Bu sefer İngiliz anahtarını iki eliyle tutmuştu. Herif kalkarken bir daha vurdu. Bu sefer bel kemiğinin enseye isabet eden parçasının kırıldığını zannetti. Fakat kendisini adeta kaybetmişti. Hiçbir şey düşünmeden anahtarı bir kere de kafa tasına indirmek için kaldırıncaya akli başına geldi. Küçük İtalyan çoktan bayılmış, adamlıktan çıkmıştı. Durup dururken gebertmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Uzaktan bir araba homurtusu duyunca, herifi derhal Bentley'in arka tarafına soktu, üstüne bir örtü çekerek otomobilin geçmesini gayet sakin bekledi. Kamyon şoförü rahatça cigara içen güzel kadına afili bir selam çakmıştı. Salli de elini salladı.

Sonra hemen kamyonete koştu. Arka kapı kilitliydi. Kontak anahtarını alıp açtı. Sam hâlâ baygındı.

Belli belirsiz inliyordu.

Salli: “Zavallı sevgilim!” diyerek üstüne kapandı, budala erkeğini alnından öptü.

Sonra sarsarak uyandırmaya çalıştı. Sarsalamakla ayıltamayacağını anlayınca ellerini beline koyup etrafına ümitsiz ümitsiz baktı. Sam'ı indirip Bentley'e taşımaya gücünün yetişmeyeceğini biliyordu.

Akşam olmak üzereydi. Yanma bir şişe viski olsun almadığına pişman oldu.

İçinde bulunduğu durumda kimseleri imdadına çağıramazdı. Bu işi şimdiye kadar polise düşürmeden başarmıştı. Şimdi ise trafik polisinden başlayarak bütün Fransız polisini bulaştırmak eşeklik olacaktı. Var kuvvetini toplayıp Samı çekti. Bir taraftan da: “Zavallı sevgilim..” diye söyleniyor, böyle söylenmek kendisine kuvvet verebilirmiş gibi durmadan aynı sözleri tekrarlıyordu.

Şam'ın doksan kiloluk vücudunu çekerek kamyonun kenarına kadar getirdi. Orada iyi kestiremediginden zaptedemedi. Sam omzunun üstünden yere kaydı. Salli var kuvvetiyle tutmamış olsaydı mutlaka bir tarafı zedelenecekti.

Salli bu kocaman vücudu düştüğü yerden Bentley'e kadar nasıl sürüklendiğini, sonra arabaya nasıl attığını hiçbir zaman bilememiştir. Bütün bu ağır iş adeta bir kabus gibi geçmişti.

Nihayet direksiyona oturunca etrafına şaşkın şaşkın baktı. Bir cıgara yaktı. Akıma ayıltmak geldi. Denize yetişip Sam'ı deniz suyuyla kendi yorgunluğunu da ancak bir deniz banyosu giderebilirdi.

Kamyoneti yüz üstü bırakarak gaza bastı.

Bentley adeta kanatlanmış uçuyordu.

ON BİRİNCİ KISIM

Sam yavaş yavaş kendine geliyordu. Önce gözünün birini, sonra ötekini açtı. Etrafına baktı. Salli'ye yorgun yorgun gülümsedi:

— İçecek bir şey... diye mırıldandı, boğazım yanıyor.

Salli su şişesini dudaklarına verdi. Sam bir yudum içince öğürür gibi tükürdü:

— içecek bir şey dedim kız, bu su...

— Şimdilik bunu iç de sonrası kolay...

Sam uzandığı yerden dirseklerine dayanarak doğrulmaya çalıştı. Salli'nin yüzüne sevgiyle gülümsedi. Henüz kocaman otomobilin farkında değildi. Masmavi gökyüzünde resim gibi duran güzel sevgilisine bakıyor, olup bitenleri hatırlamaya çalışıyordu. Denizi görünce:

— Vay canına! Burada Manş denizi ne güzelmiş, dedi.

— Manş değil şekerim, Akdeniz...

— Atıyorsun. Ne münasebet?

— Hele aklımı başına devşir de sana olup bitenleri anlatayım.

— Nesini anlatacaksın? Ben şaşırmadım. İstersen ben sana anlatayım. Kalagori'nin batakhanesine gittim, orada bir viski içtim. Ne zehir zemberek meretmiş...

— Sonra...

— Sonra hiç...

— Hiçmiş... Herif seni ilaçla uyuttu. Sonra da temizlemesi için adamlarından birine teslim etti. Dua et ki ben vardım da...

— Beni mi temizleyeceklerdi? Atıyorsun...

Sam Bentley'i gördü. Gözlerini şaşkınlıkla açtı:

— Bu da nesi? Hani bizim külüstür...

— Bizim külüstürü senden evvel temizlediler. Bu Bentley bizim yeni arabamız şekerim...

— Yeni arabamız mı? Dört ayda üç Bentley... Ben battım.

— Senin hayatını kurtarmak için başka çare yoktu.

— Yahu nedir? Ne zaman benim hayatımı kurtarmak zorunda kalsan bir yeni Bentley satın alıyorsun. Bu böyle sürüp gidebilir mi?

— Vızır vızır... Ben ömrümde senin kadar nankör herif görmedim. Canını kurtardığım için teşekkür edeceği yerde, söyleniyor. Herifler seni kamyonete attılar, İtalyan hududunda kafana bir kurşun sıkacaklardı. Ben neler çektim.

— Bu kaçta böylece?.. Teşekkürü her zaman ederiz, icabında elini bile öperiz, kaçta diyorum?

— Üç milyon...

— Neee... Battım. Peki parası?

— Ödedim.

— Gene imzamı taklit ederek değil mi? Kızım, bana bak, sen bu gidişle sahtecilikten mahpushaneyi boylarsın. Bak, demedi, deme...

— Hiçbir yeri boylamam...

Sam bir başka şey hatırlayarak büsbütün telaşlandı:

— Biraz önce “Burası Akdeniz” dedin değil mi?

— Evet...

— Pekiy biz buraya nasıl geldik?

Salli olup bitenleri kısaca anlattı. Sam ellerini dehşetle başına götürdü.

— Buraya kadar arabayı sen mi sürdün? Aman Allahım...

Salli, yumruklarını kalçasına dayayıp saçlarından bir tutamını yüzüne düşürerek kavgaya hazırlandı:

— Ben sürdüm, beğenmedin mi?

— Eh şu halde bize bu yakınlarda karada ölüm yok... O kadar ağaçlar geçtik, kamyonlar, otomobiller, duvarlar, hendekler...

— Canımı sıkıyorsun ama... Sen sapıtmışsın... İlaç senin kafana vurmuş. Kamyoneti güzelce takip ettim, herifi hakladım... Gene de efendiye yaranamıyoruz.

— Emin misin. Bu arslan Bentley kendi başına yürüyüp gelmiş olmasın...

— Haydi oradan münasebetsiz... Ben de uyanınca bunun boğazı yanan bir şişe su alayım da...” demiştim. Yazık benim emeklerime... Haydi, yak şu cığarayı da aklın başına gelsin...

Sam cığarayı yaktı. Biraz düşündü:

— Aklım ermedi, dedi, bunlar beni neden orda temizlemediler de İtalya sınırına kadar sürüklediler?

— Herifin kendisine sor.

— Nerde bulayım? Cebimde olmasın sakın?

— Cebinde değil. Arkada...

— Neeee...

Matteoli üstü başı kan içinde hafiften inleyerek yatıyordu.

Sam herifi çekip dışarı aldı:

— Söyle bitiyorsun, diye tartakladı, söyle elden gidiyorsun it...

— Ne söyleyeyim, bir şey sormuyorsun ki...

— Nedir bu işin iç yüzü?... Çabuk..

— Matteoli, meseleyi etraflıca düşünmüş, işin sarpa sardığına iyice inanmıştı. Suç ortaklarını satıp kurtulmaya çoktan hazırды:

— Sizi buralarda öldürmek fikri Kalagori'nindir. Bu suretle ölümünüzü Lüçiyano'nun üstüne atmak istiyordu.

— Pekiy, benim geleceğimi nerden biliyordunuz da tuzak hazırladınız? Beni hiç tanı mıyordunuz ki.

— Kalagori sizi tanıyordu. İngiliz hususi hafiyesi dostunuzmuş. Asıl sizi tanıyan Vosley...

— Vosley mi? Ne demek? Dur benim aklım büsbütün karıştı. Başından başlayalım: Peter Landi'yi Antuan Kalagori öldürdü değil mi?

— Evet.

— Bu işe nasıl karıştı, senin patron.

— Lüçiyano'nun altın kabzalı silahını ele geçirince bununla Lüçiyano'yu icabında elektrikli iskemleye oturtacağına Lüçiyano'nun yerine geçebileceğine inandı. Bu işi başarmak için sermayeye ihtiyacı vardı. Yeğeni Anjelina çok evvelden Lord'un yanına girmişti. Kızı korkuttu. Bize çalışmaya razı etti. Gerdanlığın bankadan alınacağını onun vasıtasıyla öğrenince işi Peter Landi'ye verdi. Bir taşla iki kuş vurmak istiyordu. Peter Landi, emanetlerinin Lüçiyano'ya verilmediğini duyarsa Kalagori'yi perişan edecekti. Bir kurşunla hem Peter Landi aradan çıktı, hem de Lord'un gerdanlığı elimize geçti.

— Vosley'in sizinle münasebeti?

— Eğer Lüçiyano'yu haklayabilseydik Vosley bizimle çalışacaktı. Emanetleri eline gelmeyince Lüçiyano Peter Landiyi kaldırmak için Vosley'i yolladı. Bizim patron Peter'le Lüçiyano'nun görüşmesini istemediğinden elini çabuk tuttu. Herifi temizledi. Peter'in emanetleri Kalagori'ye teslim ettiğini ancak Graziyella adındaki karı Lüçiyano'ya söyleyebilirdi. Vosley hazır Londra'dayken bu işi üstüne aldı. Kanya işkence edince, kan bütün bildiklerini söyledi, bu arada hususi hafiyeye Dak Şepert'ten de bahsetti. Tabi Vosley bütün bunları sözümona Lüçiyano'nun hesabına yapar görünüyor, hakikatte bizim işimizi kurtarmaya çalışıyordu. Dak'ı sorguya çektikten sonra bize haber yolladı.

— Ne diye?..

— “Meraklanmayın. Dak denilen herifin dünyadan haberi yok, boş bir hülyanın arkasına düşmüş” dedi.

— Boş bir hülya, ne demek?

— Orasını ben bilmem. Belki de Dak'ın Kalagori'yi tanıyıp tanımadığını anlamak istiyorlardı da tanımadığını anlayıp rahatladılar.

— Benim de bu işe karıştığımı biliyor muydunuz?..

— Vosley söylemişti.

— Sonra?

— Sonra Vosley’i öldürdüğünüzü bize telefonla bildirdiler. Kalagori’nin buna biraz canı sıkıldı ama asıl bela İngiltere’den geldi.

— Nasıl bela?

— Anjelina evvelki gün apansız damladı. Dak’ın adamları soruşturma yapmışlar, Lord şüphelenmiş, karı korkmuş.

— Peki karı şimdi nerde?

— Sonra efendim, sizin geleceğinizi tahmin ettik.

— Yumruk geliyor! Sorduğuma cevap ver.

— Anjelina mı? Antuan dedi ki... Yani kandan şüphelenildiğinden..

— Temizlemek icap etti değil mi?

— Evet... Bunlar hep Kalagori’nin planları...

— Nerede temizlediniz?

— Vallaha benim suçum yok... Karıyı ilk kalkan trenle İtalya sınırına yolladık. Kalagori dedi ki: “Polis peşinde... Yakalanırsan hapı yutarsın. En iyisi seni İtalyaya aşırılım.” Dedi. Mentona’a bir bilet aldık. Oradaki bir arkadaşa icabına bakmasını telgrafladık.

— Bu da yeni bir icat... Demek temizlenecekler doğru İtalya sınırına...

— Patronun planı, bir bakıma yabana atılacak cinsten değil... Karıyı gönderiyor, arkadan polise telefon ediyor.

— Ne diye

— Sizin ağzınızdan...

— Neee... Benim ağzımdan mı? Polise öyle mi? Vay namussuz herif vay!

— Sizin ağzınızdan ki, Lüçiyano’yu ele vermiş olacaksınız...

— Lüçiyano’nun münasebeti?

— Anjelina, Lüçiyano’nun emriyle Peter Landi’yi haklamış oluyor. Sonra da gerdanlığı patronuna teslim için Menton’a geliyor. Lüçiyano gerdanlığı aldıktan sonra karıyı temizliyor. Bütün bunlar olurken siz de telefon etmiş bulunuyorsunuz.

— Benim polise telefon etmem neden lazım?

— Biz sonunda gidip Amerika’ya yerleşeceğiz. Oradaki dostlarınız kanınızı aramasınlar diye sizin piyon olarak ölmeniz lazım geliyormuş...

— Vay namussuz herif vay... Vay alçak... Peki bu karışıklığa Lüçiyano nasıl karışacak?

— Sizden telefon alıyor ya...

— Gene mi benden telefon? Ne telefonu?

— Gayet önemli bir mesele için buluşmak istemişsiniz. Altın kabzalı tabanca meselesi... Lordun

gerdanlığı meselesi, kendisinin pantantifi meselesi...

— Ulan Antuan Kalagori alacağın olsun! Demek Anjelina denilen karının leşi Menton plajında bir yere sokulacak... Polis önce bunu bulacak... Sonra adam öldürmek suçuyla Lüçiyano'yu ya tevkif edecek, yahut çarpışmada temizleyecek... Çünkü Lüçiyano kahpece tuzağa düşürüldüğünü anlayınca deliye döner Allah göstermesin, gözü polis molis görmez. Sonra da sıra bana geliyor. Ben de bir başka köşede ölü bulunacağım.

— Evet, cebinizde de ispiyonluğunuzun bedeli olan paralarla...

— Şu halde, ben Lüçiyano'yu polise teslim etmiş oluyorum, Tuzaktan kurtulduysa kendisi, kurtulmadıysa adamları tarafından cezamı görmüş oluyorum, öyle mi?

— Evet öyle...

Sam biraz düşündü. Bir çok karanlık noktalar aydınlanmıştı. Birdenbire sordu:

— Peki Peter Landi'nin mirası...

Matteoli bu soruya sahiden şaşıtı:

— Miras mı? Nasıl miras?

— Bilmezden gelme tepelerim. Peter Landi'nin mirası...

— Benim böyle bir meseleden hiç haberim yok...

Herifin yalan söylemediği her halinden belliydi.

Sam, “ne olur ne olmaz, diyerek herifin ağzına müthiş bir yumruk yerleştirdi. Matteoli'nin gözlerine ilk defa ölüm korkusu sahiden doldu, her şeyi söylerse işin içinden ucuz sıyrılacağına katiyen inanmıştı. Şimdi kendisine hiç bilmediği bir şey soruluyor, cevap isteniyordu. Bunun kendisini öldürmek için bir bahane olduğunu sanmıştı. Kanlı suratı morardı.

Sam gürlüyordu:

— Söyleyeceksin. Bitiririm. Elimden kurtuluş yok .. Peter servetini Antuan'a emanet etmiş... Ben biliyorum.

Matteoli kekeledi:

— Olamaz Mister Krasmer, imkansız... Bunlar iyi arkadaş bile değillerdi. Peter oğlunu görmek için Buloina'ya geldiği zaman bizim otelde kalırdı o kadar... Hem delirmiş mi Peter Landi? Böyle bir sim Kalagori gibi herife hiç verir mi? Durun Mister Krasmer, sizi inandıracam. Peter ölünce Antuan bütün bizdeki öte berisini ucuz pahalı okuttu. Vosley'e de para vermesi lazımdı. Bu sebeple Lordun gerdanlığını hemen satmaya kalktı. Eğer Peter Landi'nin serveti elinde olsaydı, bu kadar tehlikeli bir işe, yani herkesin gayet iyi tanıdığı, polisin harıl harıl aradığı bir gerdanlığı hemen satmaya kalkışır mıydı? Beklerdi. Hollanda'ya haber yolladı da böyle çalınmış elmas işiyle uğraşan birini çağırırdı. Sıcağı sıcağına bunu hiç yapar mıydı, değil mi?

Sam herifin ölüm terleriyle ıslak suratına bir vakit baktı. Doğru söylediğine inandı:

— Öyleyse ben yanılmışım, diye söylendi, ben başından beri yanılmışım demek...

Ŗu halde bütün tahminleri yeniden kurmak lazım geliyordu. Antuan Kalagori eğer Mr. X. değilse, günlerdir yakalamaya alıŖtıęı kanlı haydut kim?

Matteoli, Samın yüzüne yaralı köpek gibi bakıyordu. Sonunda dayanamayıp yavaŖa sordu:

— Ŗimdi bana ne yapacaksınız Mister Krasmer?

— Lazımsın tosun... Beni gırtladıma kadar belaya soktunuz. Lüçiyano'ya, kendisini polise haber vermediğimi isbat zorundayım. Sen benim Ŗahidimsin. Buna demindenberi söylediklerini Lüçiyano'nun önünde tekrarlayacaksın.

— Aman Mister Krasmer, ayaklarınızı öpeyim, Lüçiyano beni hemen ldrtr.

— Orası ikinizin aranızdaki bir mesele! Beni hiç ilgilendirmez.

— Aman Mister Krasmer... Bana acıyın... Hayır...

Sam usanmıŖtı. Sağ yumruğunu bu pis ağza birden indirdi. Herifin kafası Bentley'in kŖesine çarptı. Bu da bayılması iŖini kolaylaŖtırdı.

Sam bu sefer herifi bagaja soktu. Salli'ye baktı. Kız yorgunluktan bitmiŖ, sorgunun bir yerinde takattan kesilip uyuya kalmıŖtı. Cüzdanını almıŖlardı. Salli'nin çantasını araŖtırdı. Onda da para kalmamıŖtı. Bagajı açtı, Matteoli'nin cüzdanını aldı, kendisine ve Salli'ye giyecek bir Ŗeyler almaya yetecek kadar para bulmuŖtu.

Kızı uyandırmadan direksiyona geçti. İŖpiyon lekesinden kurtulmak için acele etmesi lazımdı.

Gaza bastı.

Acele edip tam zamanında yetiŖemezse rezaleti bir vagon sabunla temizleyemeyeceğini gayet iyi biliyordu. Gene biliyordu ki, Lüçiyano Ŗakaya gelir heriflerden değildir.

Yola cehennem gibi kapandı.

ON İKİNCİ KISIM

Lüçiyano'nun en güvendiği adamı meşhur vurucu Punç, uzun bacaklarını masaya kaldırmış, asık suratla düşünüyordu. Düşünmeye pek alışık değildi. Silahı hızla çekip kurşunu hedefe yapıştırmaması ne kadar meşhursa, bağlandığı patrona sadakati de o kadar meşhurdu.

Lüçiyano'nun polisler tarafından apansız bastınıp yakalanması yüreğini parçalamıştı. Hele bunun Sam Krasmer'in ispiyonluğu yüzünden olduğunu hatırladıkça dişlerini öylesine gıcırdatıyordu ki, otuz iki dişinin nasıl olup ta kül-ufak olmadığına şaşılır.

Burasının polis tarafından katiyen keşfedilemeyeceğine emin olduğundan içi bu hususta rahattı.

Kapı çalınınca hiçbir şeyden şüphelenmedi.

— Geldim! Diye bağırarak kanadı açtı. Açmasıyla çenesine müthiş bir yumruk yemesi bir oldu. Çok kuvvetli adamdı. Ancak sendeledi. Kendisini toplamasına meydan kalmadan ayakları yerden kesildi, yediği yumruk kadar müthiş bir kuvvetle koltuğa fırlatıldı.

Aklını başına devşirmesiyle elini koltuk altına atması bir oldu. Ağır bir küfür savurdu. Tabancasını bu namussuz Sam Krasmer kaşla göz arasında çekip almıştı.

— Hergele! Diye homurdandı.

Sam kederlenmiş gibi içini çekti:

— Dua et, dedi, yüzüme karşı küfrettiğin halde suratını dağıtmıyorum. Çünkü buraya dost olarak geldim.

— Dost olarakmış... Az kalsın suratımı dağıtıyordun. Ama alacağın olsun Krasmer...

— Borçlu olmaktansa alacaklı olmak iyidir bu bir, bir de başka çare yoktu Punç, vurup sersemletmezsem silahını alamazdım, silahını almasam adam gibi konuşamazdık. Beni dinle! Lüçiyano'nun başına gelenlerle benim hiçbir ilgim yok...

— Var mı, yok mu görürüz. Sen işin iyice tadını kaçırdın. Ama sonunun buraya varacağı belliydi.

— İşin iç yüzünü size anlatacak herifi Joze'ye bıraktım. Joze bana inandı. Eğer inanmasaydı, senin adresini nasıl bulabilirdim. Ben Lüçiyano'nun iyiliği için çalışıyorum. Az kalsın ikimizde aynı tuzağa düşüyorduk. Sakın bana adresini verdi diye Joze'ye çatayım deme, canımı sıkarsın... Sahiden canım sıkıldı mı ben huysuz bir herif olurum. Lüçiyano'nun da akli yatacak... Sen polis ağından nasıl kurtuldun?

— Hava serindi. Mösyö Lüki pardesüsünü istedi. Almak için otele döndüm. Bu sırada yakalamışlar.

— Lüki için hiç meraklanma! Birkaç saate kadar o işi düzelteceğiz. Ben neden geldim bakalım?

— Ne bileyim.

— Hele şuradan bir viski ver de konuşalım Punç, viski gelsin... Benim boğazım kurudu.

Sam bir taraftan viskiyi içerken bir taraftan olup bitenleri anlatmaya girişti. Sonunda planını da

söyledi.

— Bak Krasmer, seni seviyorum dersem yalan olur. Fakat sahiden yaman adamsın, yiğitsin.. .Tşte bu kadar.

— ister sev, ister sevme umurunda değil... Sözlerime inan yeter. Bak ben sana inanıyorum.

Punç'un silahını çıkardı, tetik köprüsüne parmağını geçirip birkaç kere çevirdikten sonra:

— Tut bakalım! diye attı.

Punç şaşkınlıkla az kalsın tabancasını yere düşürecekti. Havadan kaptıktan sonra inanmamış gibi mermi yatağına baktı. Fişek sürülüydü. Gülerек:

— Garip adamsın Krasmer, dedi, tuhaf bir adamsın.

* * *

Polis karakolunda sabahtan akşama kadar sorguya çekilmiş olan Lüçiyano geceyi geçirmek için merkeze nakledilmişti.

Lüçiyano Reislerin Reisi oldu olalı, yıllardan beri polis nezarethanelerini unuttuğundan fena halde canı sıkılıyordu. Hele kapatıldığı hücrenin pisliği dayanılır gibi değildi.

Bitişik hücrede, bir sarhoş bir zaman söylenmiş, bir zaman türkü çağırılmış, sonra galiba sızıp kalmıştı.

Lüçiyano dişlerini gıcırdatarak gidip geliyor, fena yorgun olduğu halde oturmayı ile akıl edemiyordu. Sam Krasmer denilen namussuzu şu anda eline geçirse bizzat karnına yedi kurşun sıkacak, sonra da leşini köpeklere yedirecekti. Polislerin gülüşleri gözlerinin önüne geldikçe deliye dönüyordu.

— Bu sefer hapyı yuttun Lüki... demişlerdi. Bu sefer hesabın tamam! En iyi dostlarından Sam Krasmer seni ele verdi. Sam Krasmer'i bildin değil mi?

Lüçiyano, her Krasmer deyişte bir kere yere tükürüyordu. Lüçiyano ömründe kendisine bile dolu dizgin güvenmemişti. Sam Krasmer'e gelince onun böyle bir kahpelik etmeyeceğine kalıbını basardı. Yalnız kendisi mi? Gangsterler arasında Sam Krasmer'in sözüne güvenmeyen bir tek kişi gösterilemez. Bu zamana kadar hiçbir hergeleliği yakalanmadı. Galiba insan, "Gangster-hafiyelik edeyim" derken sınırın ötesine geçiveriyor. İyi ama neden geçer bu herif durup dururken... Ne kân var? Lüçiyano düşündükçe meseleyi büsbütün çözemiyor, büsbütün karanlığa gömülüyordu.

Buradan çıkacağına emindi. Nasıl olsa avukatları kendisini kefaletle mefaletle tahliye ettirecekler. Başka türlü olabilir mi? Polislerin sorduklarının ne başı var, ne sonu... Akıl almaz bir maskaralık... Ne böyle bir suçlama olur, ne de böyle bir suçlamayla adamı hakim huzuruna çıkarabilirler.

Ama ne olursa olsun Sam Krasmer'i bu sefer mutlaka temizleyecek... Eğer bu işte kıl kadar suçu varsa Sam Krasmer denilen kancık herifin postuna çürük parayla metelik veren aldanır.

Arada adamlarından biri aptallık edip silaha sarılmış, polisler tarafından vurulup öldürülmüştü. Punç'u pardesü almaya gönderdiği de ne iyi olmuş... Herif orada bulunsaydı mesele katiyen bu

kadarla kapanmaz vuruşma uzardı.

Saat tam onda, dört memur nöbetteki arkadaşlarını değiştirdi. Nöbetten çıkanlar yukanya yatmaya gittiler. Daire nöbetçisi tam gazetesini açacağı sırada telefon çaldı:

— Allo!

— Allo! Burası Roziye Villası... Bitişdiğimizdeki villayı haydutlar bastı. Eli silahlı haydutlar... İki araba... Siyah iki araba...

— Hemen geliyoruz. Hemen...

Nöbetçi memur telefonu kapattı, yatakhane ve garaja bağlı alarm ziline çöktü. Yataklarından fırlayan memurlar silahlıklardan mitralyözlerini kapıp arabaya doldular. İçlerinden biri:

— Bu villa Roziye nerede? diye sordu.

Bir başkası:

— Bilemedin mi? dedi, General de Gol bulvarının sonunda... Nis yolu üzerinde... Gayet zengin bir villa...

Polis otobüsü yola çıktığı zaman merkezde nezarethaneyi bekleyen dört memurdan başka kimseler kalmamıştı.

* =k *

Köşede bekleyen siyah arabanın şoförü:

— Enayiler basıp gittiler, diye güldü, Merkez bizim...

Punç, öteki köşeye bakarak sıırıttı. Bir başka siyah araba köşeyi dönünce bunlar da buradan hareket ettiler. İki otomobil merkezin kapısında durdu.

Punç arabadan telaşla atlayıp merkeze daldı.

Bir taraftan da:

— Hey... Koca villayı resmen soyuyorlar... Burada kimseler yok mu? diye bağıırıyordu.

Dört nöbetçiden telefon başında bekleyen:

— Hangi villayı? diye davrandı.

— Nis yolunda... Koca villa ben gözlerimle gördüm...

— Tamam... Arkadaşlar gitti... Kaç kişi basmış?

Sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Kasıklarına yediğı bir diz vuruşuyla soluğı kesildi. Punç'un arkasından gelen gangsterin kollarına yığııldı. Herif önce baygın polisin silahını almıştı.

Arkalarından Lüçiyano'nun en güvendiğı silahşorları: Manyam, Leoni ve Sezariyo atıldılar.

Punç'un kurda benzeyen suratından ziyade arkasından gelenlerin ellerindeki mitralyözler polislerin iflahını kesti.

İşin ciddi tarafı kalmamış olacak ki, memurlardan biri şakalaşır gibi:

— Artık merkezler de basılmaya başlandıysa işimiz var! diye söylendi ve öteki arkadaşlarına uyararak kollarını mümkün olduğu kadar yukarı kaldırdı.

Leoni, buraya sık sık geldiği için nezarethanenin girdisini çıktısını iyi biliyordu. Babasının evi gibi duraklamadan yürüdü. Lüçiyano'nun kapatıldığı hücrenin önünde, Patronu çıkarmak şerefini Punç'a bırakmak için bir adım geri çekildi.

Kapısı açılma Lüçiyano hiç şaşmadı. Muavinine gülümsedi. Reislerin reisine yaraşır bir sükunetle pantolonunun ütü çizgisini düzeltti, yakasındaki tozları fiskeledi.

Sonrası, usta baleciler tarafından oynanan bir bale gibi düzenli geçti. Mariyani ile Leoni mitralyözlerini kalçalarına bastırmış olarak geri geri çıktılar, ikinci siyah arabaya telaşsız bindiler.

Punç'un ilk sözü:

— İtalyan sınırına değil mi? diye sormak oldu.

Lüçiyano sesini hiç yükseltmeden:

— Hayır, burada kalıyorum, dedi, hergelenin işini bitirmeden bir yere gidemem. Mersi Punç... Bu gidişle büyük işler başaracaksın. İnandım. Hem candan arkadaşsın, hem de kafan işliyor. Neden merkezde o kadar az polis vardı?

— Numara yaptık Mösyö Lüki, telefon ettik de herifleri şehrin bir ucuna yolladık. Bir villayı haydutlar basmış oldu.

— Aferin...

— Aferin benim hakkım değil, bu akıl Sam Krasmer'in... Pardon! Sizin olup bitenlerden haberiniz yok... Polise Sam Krasmer telefon etmemiş...

— Sam Krasmer'in telefon ettiğini sana kim söyledi?

— Ahbap polislerden biri...

— Peki telefon etmediğini nerden biliyorsun?

— Birinciye, sizi merkezden alma planını kendisi hazırladı. Biz yalnız işi becerdik. Sonra işin iç yüzünü bize anlattı. Bundan başka iki de şahidi var. şahitler bizim Joze'nin mahpusu... Birazdan siz de göreceksiniz ya...

— Öyleyse doğru Joze'ye gidelim.

* * *

Salli, güzel göğüslerini kabartarak tenbel tenbel gerindi:

— Uyuyalım biraz daha Sam, diye yalvardı, ben uykumu alamadım.

— Olmaz meleğim, işimiz çok... Sen on dört saattir uyuyorsun. Sen uykudayken çok işler oldu. Lüçiyano'yu tevkif ettiler.

— Ne diyorsun?

— Etiler ama şu anda çıkmıştır sanırım. Bu pis işin galiba sonuna geldik. Uyumanın sırası değil eğer Peter Landi'nin öldürülmesiyle başlayıp daha üç kişinin hayatına mal olan maskaralığın sonunu merak ediyorsan hemen giyinmelisin.

Salli gözlerini iyice açtığı zaman Sam gravatını bağlıyordu. Kız sıçrayıp kalktı. Hemen giyindi.

Bu arada Sam olup bitenleri anlatıyordu:

— Bu bej tayyörü, bu gravatı, bu lacivert kostümü hep Matteoli'nin parasıyla aldım. Alın teri mahsulüdür. Tepe tepe kullanabilirsin. Çabuk olalım da Lükiyi bulalım, anlaşalım.

— Acelenin manasını anlamıyorum. Mademki polise senin telefon etmediğin anlaşıldı, fazladan Lüki'nin kurtulmasını da sen hazırladın...

— Acelemin sebebi Lüçiyano'nun teşekkürlerini kabul etmek değil Lüki'yi ben bilirim. Böyle işlerde “Boş ver” demez. Kalagori'yi kendisi haklamak ister. Oysa bu herifin bana ait bir av olduğunu biliyorsun.

— Mattaoli zamanında dönmez de herif pirenir diye mi korkuyorsun?

— Hayır, işi çabuk bitirmek istiyorum o kadar...

Anjelina'yı öldüren haydudu Matteoli'nin yardımıyla yakaladım. Daha doğrusu Lüki'nin adamlarına yakalattım. Herif benim yanımda Kalagori'ye “Her şey yolunda, yorgun olduğundan Matteoli biraz gecikecek” diye telefon etti, ayrıca polise de Lüçiyano'yu yakalatan bu herifmiş... Benim namıma polise telefon eden gene bu namussuz... Hazır mısınız? Haydi oyunun son perdesi açılıyor. Gidelim.

* * *

Mahzenin yıllık toz ve örümcek ağlarıyla kapanmış demir parmaklıklılı penceresinden içeriye güneş ışığı çoktan girmez olmuştu. Lüçiyano iki mahpusun -Matteoli ile Anjelina'yı öldüren ve polise telefon eden Jozef Skozo'nun- söylediklerini sonuna kadar dinledikten sonra:

— Bunların hesabını görün! dedi. Suratını buruşturup yukarı çıkan merdivene doğru yürüdü. Birkaç basamak yukarda durdu:

— Yalnız Matteoli'yi temizleyin, öteki bana lazım!

Bu sefer bir tek uluma mahzeni inletti. Reislerin Reisi artık dönüp bakmadı bile... Punç bir adım arkasından geliyordu. Demir kapıya vardıkları zaman Leoninin sustalısını şırak diye açtığını duydular. Matteoli hırıldayarak yalvarıyordu. Demir kapı bu hayvan hırıltılarının üstüne kapandı.

Lüçiyano temiz havayı ciğerlerine keyfle doldurarak:

— Sam Krasmer'in temize çıkmasına çok sevindim, dedi, çok sevindim.

— Doğrusu patron... İyi adam... Yürekli... Yumruğuna da bir diyeceğim yok...

Lüçiyano'nun keyfi geldiği hızla kayboldu. Adamlarının bir başkasından böyle saygıyla laf etmelerine hiçbir zaman katlanamamıştı.

— Yürekli mi, değil mi pek bilinmez, dedi, şimdilik polis olmadığı malum ama bizden de olmadığı muhakkak... Yürekli olsaydı aramızda kalır, şansını bizim yolda denerdi. Pek fena oğlan sayılmaz. Ama görüyorum ki, biraz şımarmış... Bu fırsattan faydalanarak kulaklarını biraz çekmeliyim. Başını derde sokacak. .. Hem kendi başını, hem de başkalarının başını... İleri gidiyor, burnuna vurmak lazım...

Tırnağını dişleyerek bir zaman düşündü:

— İtalyan sınırına zırlı arabalanımızdan birini yolla, diye emretti, hududu zorla geçsin. Fransız polisi içinde bizim olduğumuza inanmalı... Anjelina adındaki karıyı öldüren, polise telefon eden herifi de bizim Mariyani'yi polise teslim etsin. Bunun usûlünü bilir. Polise adam teslim etmek hoşuma gitmiyor ama bu pisliği temizlemenin en münasip yolu budur. Polislere bir katil lazım. Bunu ele geçirince bizim yakamızı bırakırlar. Sen hemen bavullan hazırla... Biz kuzeye doğru çıkacağız. Orada Sam Krasmer'e rastlayacağıma eminim. Kendisine teşekkür etmeye mecburuz. Bu teşekkür tabii, Lüçiyano üslubunda olacak... Bilmem senin yiğit Sam beğenir mi?

Fena fena güldü. Punç hiç cevap vermeden bavullan hazırlamaya çıktı.

ON ÜÇÜNCÜ KISIM

Reislerin Reisini tahtından indirip yerine oturmaya hazırlanan Antuan Kalagori Şu anda kendisinden de, adamlarından da memnun değildi. Bir kere Lord'un gerdanlığını satın almaya gelecek olan Hollandalı yola çıkmasını kırk sekiz saat geri bıraktığını telgraflamıŐtı. Matteoli'nin hâlâ dönmemesi, "İŞler yolunda" diye telefon eden Jozef Skozo'nun evinde olmaması canını sıkıyordu. Biraz evvel Jozefi telefonla aramıŐ bulamamıştı.

Bugün Perşembe olduğundan hizmeti kadın izinliydi. Sabin yatmaya çıkmıştı. Antuan Kalagori dükkanı kapatmadan önce eşikte durup gök yüzündeki yıldızlara bir zaman baktı, dalgın dalgın ipe sapa gelmez Şeyler düşündü. Gece gayet sakindi. Yollar da تنها... Peki bu Matteoli hayvanı neden hâlâ gelmez.

Kepenleri indirmek için arkasına döndü. Birden birisinin gayet yakında olduğundan Şüphelendi. Bu Őüpheye nasıl düŐtüęünü kendisi de pek bilemiyordu. Tehlikeli işlere girmiş insanların altıncı duygusuyla olmalı... Elindeki kepenk demirine güvenemeyerek hemen yere attı, tabancasına davrandı. Fakat çekmeye vakit bulamadan iki kuvvetli kol tarafından sanldı. Bir el silahını çekip alırken, bir başka el boynunun Őah damarına keskinlemesine indi. Kalagori'nin sol Őakaęı kapı pervazına Şiddetle arptı.

Sam Krasmer yarı baygın herifi ensesinden tutup içeri sürüklerken:

— Kapıyı kapat da gel Şekerim, dedi, sürmelemek istemez.

Bu arada Kalagori'nin üstünü başını bir daha yokladı. Bir kocaman katalon bıçağı buldu. Bıçağı kınıyla beraber ense köküne bir kere yerleştirdi. Son bir silkeleyiŐte kını çıkardı. Ustura kadar keskin, süngü kadar sivri bıçağı tezgahın üstündeki direğe tam dört parmak sapladı, vınlamaya başladı.

Yaman bıakmıŐ gördün mü Salli, dedi, dengesi iyi hesaplanmış, hedeften kıl Şaşmadı.

— Sam dikkat...

Antuan Kalagori ilk darbeden de, bıçak vuruŐundan da görüldüğü kadar sersemlememiŐ, numara yaparak fırsat aramıŐtı. Sam Krasmer bıçak atıŐtaki hüneriyle öğünürken, bir döğüş boğası gibi kafasını Sam'in göbeğine gömmek için atıldı.

Sam bunu beklermiŐ gibi hiç telaŐlanmadan yalnız sağ dizini kaldırdı. Haydudun suratı diz kapağı kemiğine çarparak mühiŐ bir çatırtı çıkarmıŐtı. Önce kıının üstüne düştü, sonra ellerini suratına kapatarak uvunmaya başladı.

Sam sakın bir sesle:

— Pazarlığımızda bayılmak yok hemŐeri, dedi, güzel güzel muhabbet edeceğiz. Bir de kafana su dökmek zorunda kalmayayım.

Herif canını korumak kaygısına düŐtüęünden laf dinleyecek halden çıkmıştı. Yerden sıçradı, yumruklarını sıkarak bir daha saldırdı.

Sam çeneye, dirseğiyle beraber bir sol kroŐe sıyırdı, sağını da aynı zamanda tam kalbin üstüne

indirdi.

Antuan Kalagori bir an sağına mı, sola mı düşeyim der gibi sallandı, sonra kafası ağır basarak yüzünün üstüne yere serildi.

— İşte gördün mü kız, bu herifi ıslatmadan olmayacak... Haydi şuradan biraz soğuk su bul getir.

Salli buz dolabını açarken Sam eğildi, Antuan'ın ceplerini arayıp anahtarlarını aldı.

Salli şişeyle yaklaşınca:

— Acelesi yok, dedi, şimdilik uyusun varsın... Ben dolaplarına, çekmelerine bir göz atayım. Sen burada kal... Göz kulak ol... Silahın üstünde mi?

— Elbette... Bundan sonra kıyamet kopsa oyuncağımı yanımdan ayırmayacağım. Yollarda ne çektiğimi bir ben bilirim bir de Allah...

Sam gülerken küçük salona geçti. Üstünde "Hususi" yazılı odaya girdi.

Antuan saklamak istediği şeyleri yazıhanesinin gözlerine koyacak budalalardan değildi. Bu sebeple çekmecelerin hiçbirini kilitlemiyordu. Sam odanın aranmasını kolay bitirdi. Peter'in mektupta bahsettiği çelik çekmeceye rastlayamamıştı. Ellerini beline koyarak etrafına baktı. Ara kapıdan küçük bir koridora, oradan da banyoya geçti. Banyonun musluklarını açtı. Soğuk su akıyor, kazandan gelen sıcak su akmıyordu. Gözlerinin içi gülerken başını yukarıya depoya kaldırdı. Bir iskemle getirip üstüne çıktı. İyi tahminlemişti. Herif burasını gizli kasa olarak kullanıyordu. En akıllı geçinen haydutların bile böyle budalalıklarını görmüştü. Su deposuna öte beri saklamak dünyanın kuruluşundan beri bilinen bir şey... Sam deponun içinde uslu uslu yatan lastik buz torbasını indirdi. Şöyle bir yokladı. Torba hem büyük hem de ağırdı. Samın alışık parmakları en önce bir tabancayı fark etti:

— Lüki'nin meşhur silahı olacak, diye gülümsedi, silah buradaysa ötekiler de bir tamam buradadır. Aferin Antuan beni uğraştırmadın.

Kabzası altın ve elmasla işlenmiş tabancayı çıkarıp beline soktu. Lüki'nin 50,000 dolarlık pantantifiyle Lord'un baha biçilmez gerdanlığını evirip çevirdi. Sonra cebinden çıkardığı kırmızı kadife kaplı uzun bir mücevher kutusuna bunları yerleştirdi. Kutuyu cebine attı.

Boş buz torbasını pencerenin içine bıraktı. Deponun musluğunu açarak suyla doldurdu. İskemleyi yazıhaneye taşıdı.

Salona döndüğü zaman Salli elinde küçük tabancasıyla Antuan Kalagori'nin başında nöbet tutmaktaydı.

Sam arka cebinden bir zincirli kelepçe çıkardı, birini herifin sağ bileğine geçirdi, ötekini duvarda bulunan bir demir halkaya bağladı.

— Dök bakalım suyu da ayılsın bu namussuz... dedi.

Salli, şişeyi boşaltmaya kalmadan herif gözlerini açmıştı.

— Ah namussuz... Ah rezil... diye bir şeyler homurdandı.

Sam bu küfürlere hiç aldırmadan:

— Ayıldın demek, dedi, iyi... Biraz görüşeceğiz.

— Ağzımdan bir kelime bile alamazsın hergele...

— Bakalım, kısmet... Ama böyle hergelelenirsen tatlı tatlı konuşamayız ki...

Tezgaha gitti. Alt dolapların birinden bir şişe halis viski bulup çıkardı. Bardaklara koydu, birini Salli'ye uzattı:

— Hem içelim, hem konuşalım değil mi sevgilim? Dedi. Hak ettik bu pisin viskisini...

Bir kocaman yudum içtikten sonra cebinden mücevher kutusunu çıkarıp açtı. Salli'nin gözleriyle beraber elmaslar aynı zamanda ışıldadılar.

Kalagori homurtuya benzeyen bir inilti koyuverdi, Sam:

— Bir şey mi dedin bacanak? Diye güldü, bir emrin mi var? Can baş üstüne... Ne buyurdun? Matteoli'yi mi merak ediyorsun? Lüçiyano'nun adamları temizlemeden önce her şeyleri bir bir anlattı. Jozef Skozo da Lüki'nin elinde... O da bülbül kesidi. Ya temizlenmiştir, yahut da çoktan polise teslim edilmiştir. Lüçiyano'nun öfkesini bilmem bilir misin? Meşhurdur. Dünyaya nam salmıştır. Şimdi bu öfkeyle buraya doğru yola çıkmış olsa gerek... Nerdeyse düşer... Eli kulağındadır. İkinizin muhabbet etmenizi seyre canlar dayanmaz. Eğer kendisi gelmezse polisleri yollayacağından hiç şüphen olmasın... Bana kalırsa hapı yuttun gibi... Allah sonunu hayır etsin enişte... Halin harap vesselam...

— Benim polisten filan korkum yok... Hiçbir şey ispat edemezler.

— Orasını sen benden iyi bilirsin tosun oğlum... Peter Landi'yi öldürmenin üstüne Anjelina'yı öldürtmen tüy dikti. Bence hapı yuttun ki tamam yuttun.

Bir cigara yaktı, viskiden bir koca yudum içti:

— Dinle yavrum, dedi, senin encamın beni kıl kadar ilgilendirmiyor. Benim paramla şu anda sen iki metelik etmezsin. Şimdi beni gayet iyi dinle... Lüki, yahut polisler gelmeden önce seni serbest bırakabilirim. Alır başını defolur gidersin. Canın cehenneme... Ama sorduklanma doğru cevap vereceksin...

Antuan küçük siyah gözlerinden bir ufacık ümit ışıltısı geçti. Bu beladan bir kurtulsa, başka usûllerle yeniden başlaması, yeniden şansını denemesi mümkündü.

— Neymiş? dedi, sor bakalım.

— Bir: Peter Landi'nin sana emanet ettiği paralar nerede?

— Deli misin? Peter Landi adama para teslim eder mi?

Sam, herifin sesinden doğru söylediğini hemen anladı. Sorusunun üstünde durmadı:

— Ateş olmayan yerde duman da olmaz, dedi, Sen Peter Landi'nin mirası işine bir ucundan karışmışsın, elimizde Landi'nin mektubu var. Bundan başka Vosley sana telefon ettiği zaman "Dak bir kuru hayal peşinde koşuyor" demiş. Bu ne mana? Dak sana bir doların yansını getirdiği zaman sen kendisine ne diyecektin, yahut ne teslim edecektin?

— Böyle desene... Şimdi anlaşıldı. Sen Peter Landi'nin mirası peşindesin. Yazık... Çektiğin çileye

değmez. Boşuna uğraştın. Fazladan canını boşuna tehlikeye attın. Doğrusu bu kadar küçük bir işi ben senin Sam Kaşmer namına yakıştıramam.

— Gevezeliği bırak da anlat...

— Anlatacak çok şey yok... Peter Landi bana bir bavul bıraktı. Bir zaman sonra, bu bavulu bir arkadaşın gelip alacağını söyledi. Ben, bu arkadaşı kendisinin yolladığını nereden bileceğimi sordum, bir dolan ortasından yırtıp bir parçasını bana verdi. “Öteki parçayı getirene bavulu verirsin” dedi.

— Bavulda ne varmış?

— Merak ettim, açıp baktım. İvir zıvırdan başka bir şey yoktu.

— Bir çelik çekmece...

— Evet...

— Onu da açtın mı?

— Tabii açtım.

— Nerde şimdi bunlar...

— Defettim gitti.

— Çelik çekmecede ne vardı?

— Oğlunun yazdığı mektuplarla bir küçük cep defteri...

— Bunları da defledin mi?

— Defterdeki yazılar İngilizceydi. Ben İngilizceyi konuşurum ama pek okuyamam. Vosley gelince okuturum diye bir yere soktum. Duruyor.

— Vosley gelince okuttun mu?

— Tabii okuttum. Boktan şeyler... Bir takım adresler yazmış... Hesaplar... İsviçre bankasındaki paralarının yekunu... Namına yazılı bazı hisse senetlerinin miktarı... Falan filan...

— Defter şimdi nerde?

— Galiba yazıhanenin gözünde...

Sam yazıhaneyi ararken böyle bir defter gördüğünü hatırladı.

— Kara kaplı bir defter mi?

— Tamam...

— Gidip defteri aldı, sayfalarını dikkatle tetkik etti. Nihayet aradığını bulmuş gibi yüzü güldü:

— Salli, gel bak! diye seslendi, Peter Landi'nin mektubundaki sırn en sonunda işte çözdük...

Kapıdan hızla çıkarken Salli'ye çarptı. Kız geri geri buraya kadar gelmişti. Sam omzunun üstünden Lüçiyano'yu gördü. Her zamankinden daha şık, daha yakışıklı... Gülümsüyor. Daha arkada durgun suratıyla punç... Büyük salondaki bardak şakırtılarına bakılırsa Lüki buraya sadece Punçla beraber de

gelmemiş, bir sürü silahşor daha getirmiş... Sam:

— Merhaba Lüki, diye gülümsedi, seni bekliyordum ama bu kadar çabuk gelebileceğini kestirememiştim.

— Merhaba Sam Krasmer... Ben her zaman beklenmediğim sırada gelirim, bilmez misin?

— Sahi... Hem de gençlik yıllarının sessiz adımlarıyla...

Gene Lüçiyano'nun otel hırsızlığı ettiğini hatırlatıyordu. Lüçiyano da bu dokundurmayı gene anlamazdan geldi:

— Şansım varmış, diye sıırttı. Tam sırrın çözüldüğü sıraya rastladım.

Sam büyük salona geçmeye lüzum görmedi. Bir koltuk çekip rahatça yerleşti. Ev sahibiymiş gibi ötekilere de yer gösterdi:

— Sahi şanslı adamsın Lüki, dedi, şanslısın ki olursa o kadar olur.

— Sırrın anahtarı bu elindeki defterde mi?

— Bu defterde evet...

— Ne sırrıymış?

— Peter Landi'nin mirasına ait bir sır... -Defteri aralarındaki masanın üstüne attı- buyur istersen sen de bak...

— istemem... Sen nasıl olsa anlatacaksın.

— Tabii anlatacağım...

Salli, böyle bir para işini Lüçiyano gibi tehlikeli birine Sam'in kolayca açıklayacağını hiç ummadığı için şaşırılmıştı.

Sam gülümseyerek açıklamaya başladı:

— Bazen hayal kurma gücümüz bize kötü oyunlar oynar Lüki, çok basit, çok açık bir işi, kafamızda kendi kendimize karıştırırız. İçinden çıkılmaz hale getiririz. Peter Landi birkaç zamandan beri başına bir kötü iş gelirse çocuğunun halinin ne olacağını düşünüyor, bir çare arıyor. Demek zavallı adam metresi Graziyella'ya güveniyormuş. Dak'ı hatırlamış ölçüp biçmiş... Bakmış ki, sapına kadar namuslu, doğru bir adam... Oğlunun vasiliğini Dak'a vermiş. Aynı zamanda oğlana bırakacağı mirasın idaresini de ona bırakmış... Servetinin miktarı bu defterde yazılı... Bu defteri alabilmeleri için Antuan'la aralarında kararlaştırdıkları işareti, bir doların yansını da mektubun içine koyuyor. Dak, talimata göre önce Graziyella'ya uğrayacak, ondan buranın adresiyle beraber öğrendiğine bir 4 rakamı ekleyerek... Peter Landi bildiğimiz şekilde öldürüldü. Dak meseleyi bana anlatınca ben yanlış olarak Peter Landi'nin bir şeylerden korktuğunu zannettim. Oysa benim bildiğim Peter Landi değme gürlüğe pabuç bırakanlardan değildi. Şu halde peşine bir veya birkaç kişi değil hatırı sayılır bir gangster çetesi düşmüş olacaktı. Nitekim Dak'ta mafyadan şüphelendi. Ama inanır mısın, tahminlerin sonunu mafyaya dayadığımız halde sen hiç aklımıza gelmedin.

Dak Graziyella'nın işkence edilmiş cesedini görünce sırrı çözecek anahtarın en esaslı kısmını kaybolmuş saydı. Durum, oturup düşünmemizi, düşünme düşünme bir sonuca varmamızı emrediyordu.

Önce Peter Landi gibi bir vesveseli herifin bütün parasını birisine nasıl olup da teslim edebildiğini araştırdık. “Bütün parası” derken kolayca harcanabilecek nakit parayı aklımıza getirmiştik. Böyle emniyetli bir dostu dururken Peter Landi’nin vasiyetnamesini tatbika ayrıca Dak’ı memur etmesi acayıpti. Herhalde vaktiyle son derece inandığı bu meçhul dostundan sonraları nedense şüphe etmiş olacaktı. Benim Mr. X. dediğim bu eski dost, Peter’in sonraki şüpheleri sebebiyle onun katili olabilirdi. Bu inanışa geldikten sonra Peter Landi’nin aynı zamanda hem bir gangster çetesinden, hem de bir eski dostundan korktuğu neticesi kendiliğinden meydana çıkıyordu. Önce Peter’i eski dostunun mu, yoksa gangster çetesinin mi temizlediğini bulmaya çalıştım. Peter’i dostu öldürmüş olabilirdi ama, Graziyella’ya işkence eden her halde gangster çetesiydi. Bu hesapça çete aynı zamanda benim, Mr. X. dediğim herifin de peşinde olmalıydı. Çeteden önce bu herifi bulmak lazımdı. Bunun için Peter Landi’nin ölüm şekli etrafında düşündüm. Peter gevezenin biri olsaydı, hiçbir zaman Soho krallığını elde edemezdi. Şu halde onu Lord Kalebriç’in evinden gerdanlıkla beraber çıkarken haklayan herifin bu işten haberi var demekti. Peter Landi boşboğazın bir olmadığına göre gerdanlık işinden haberli adam, aynı zamanda gerdanlığın bankadan alındığı zamanı kendisine haber verenden başkası olamazdı. Bu suretle çok taraflarını gayet yanlış düşündüğüm bir ihtimaller zinciri, beni işin sonunda doğru bir neticeye çıkardı. Antuan Kalagori’yi işte böyle bulabildim.

Sam bir cigara yakmak için sustu. Küçük salonda çıt çıkmıyordu. Lüçiyano dikkatle bakıyor, punç kapı pervazına dayanmış soluk almadan dinliyordu. Salli bu kadar açık yüreklilikle Samın nereye varmak istediğini gittikçe daha çok merak etmeye başlamıştı.

Sam sigarasından derin bir nefes çekerek:

— Şimdi daha iyi kavramak için durumu bir başka açıdan görelim, dedi, diyelim ki, Peter Landi’yi Antuan Kalagori öldürmedi de rastgele üstüne düşen bir polis devriyesi temizledi. O zaman ne olacaktı. Dak, doğruca Graziyella’ya gidecek, kadından sırrın ilk parçasını soracaktı. Graziyella’nın vereceği cevap şuydu: “Peter Landi’nin İsviçre bankalarında adına yazılı YEDİ BİN İNGİLİZ liralık tahvilleri var. Peter bu tahvillerin numaralarını, hangi bankalarda olduğu içine yazdığı defteri Fransa’nın Buloyna eyaletinde (İki Rahibe Otel ve Lokantası) sahibine emanet etti. Gidin alın.” Graziyella bundan başka şunu da söyleyecekti: “Bu yedi bin İngiliz lirasının beş bini benim hissemdir, isterim.” Bunu duyunca Dak’ın ne kadar şaşıracağını gözümün önüne getiriyorum da gülmem tutuyor. Çünkü gene Peter Landi’nin vasiyetnamesine göre, vasilik ücreti olarak Dak, BİN BEŞ-YÜZ sterling alacaktı. Bu hesapça oğlana topu topu BEŞ YÜZ İngiliz lirası kalıyordu. Dak şaşıracaktı ama, İngiliz olduğu için bu şaşkınlığını kadına hiç belli etmeyecekti. Boloyna’ya gelip bir dolarlık banknotun yarısını göstererek defteri ele geçirince vaziyet birden bire aydınlanacaktı.

— Ne gibi?

Bunu artık dayanamayarak Salli sordu. Böyle durumlarda kadınların lafa katiyen karışmamaları lazım geldiğini iyi bildiği, hattâ bununla öğündüğü halde sabredememişti.

Sam:

— Kendin bakarsan hemen anlarsın... diye defteri kıza uzattı.

Salli, eline açık olarak verilen sayfadaki yazıyı yüksek sesle okudu:

— Yekûn: KIRK YEDİ BİN İNGİLİZ LİRASI...

Sam:

— işte bu kadar, dedi, bütün esrar burada... Peter Landi kadın ruhunu gayet iyi bilen bir herifti. Servetinin kırk yedi bin İngiliz lirası olduğunu metresine söylemek istememişti. Kadın o zaman “Kırk yedi binden bana ancak beş bin lira mı?” düşer diye mızıkçılığa başlayabilirdi. İşte 4 rakamı numarası bu kadar basit bir düşünceden doğmuştur. Graziyella servetin sahici miktarını bilmesin diye... Şimdi sayfayı çevir... Adreslerin içinde birin altı üç kere çizilmiştir. Bu da noterinin adresi...

Şimdi gidilecek olsa bu noterde usûlüne uygun bir vasiyetname beklemektedir. Görülüyor ki, ancak macera romanlarında rastlanan bir büyük sır bahis konusu değil... Peter’in gayet sade bir tedbiri...

Lüçiyano sıkılmış gibi kımlıladı:

— İyi başlayan her şey iyi biter Sam, dedi, şimdi biz asıl işimize gelelim.

— Hepsini anlattım sanırım.

— Anlattın evet... Benim emaneti demek istiyorum. Tabii buldun.

— Ah pardon Lüki... Bugün dalgınlığım üzerimde...

Beline soktuğu altın ve elmas işlemeli tabancayı çekip uzattı, aynı zamanda cebinden mücevher muhafazasını da çıkardı:

— Bak şekerim... diyerek Salli’ye gösterdi.

— Ah ne harika şeyler... Ver bakayım...

— Sonra...

Sam muhafazayı tekrar cebine koyarak Lüçiyano’ya döndü:

— Böyle tehlikeli bir silahı şurada burada bırakmak hayır getirmez Lüki, dedi, biraz daha dikkatli olmalısın.

Lüçiyano dudaklarında gayet alaycı bir gülümsemeye:

— Haklısın Sam, dedi, bu kadar tecrübeden sonra bile ben insanları yeteri kadar tanıyamıyorum. O şeyden... Yani o vakadan sonra bu tabancayı adamlarından birine, Kronski adında bir serseriye verdim. Herif silahı iyi saklayamamış. Ben bunu silah bu Antuan denilen haydudun New-York’taki yeğeni Kalagori’nin eline geçtikten sonra haber aldım. Hemen paçaları sıvadım. Kalagori temizlendi. Silah yeniden benim elime geçti ama bu sefer de Amerika gümrüğünden kurtarmak meselesi karşıma çıktı. İş Peter Landi’ye ücret karşılığı verdim.

— Neyse aldırma... Bu da sana ders olsun. İnsanlara fazla güvenmek doğru değil... Demin dediğin gibi, dua et, iyi başlayan iyi bitti.

— Büsbütün bittiğini sanmıyorum Sam, bana bir şey unuttun gibi geliyor.

— Haa sahi... Senin pantatifi unutuyorduk...

Sam cebinden mücevher kutusunu çıkardı. Tam açacağı sırada Lüçiyano:

— Açma istemez, diye önledi.

Sam şaşırarak başını kaldırdı. Küçük salonu bir anda gayet tehlikeli bir hava kaplamıştı.

Salli yüreği çarparak gözlerini kapıyı kesmiş olan Punç'a çevirdi.

Punç'un sert suratı durumun aldığı yeni biçimden hoşlanmamışa benziyordu. Somurtmuştu.

Menton'da olup bitenlerden sonra Şam'ın canını yakmak zorunda kalırsa bunu hiç istemeden gönülsüz yapacağını şaşırarak anlıyordu. Ama çaresiz... Efendisi "aport" dese mecburi ısıracak. ..

Lüçiyano reislerin reisi olmak için boğuşurken düşmanlarına karşı kullandığı soğuk yılan bakışlarıyla dimdik bakıyordu. Gözlerinin aklarını kan yürümüş, alt dudağını belli belirsiz bir titreme almıştı.

Samın da içinin içinden telaşlı olduğu anlaşılıyordu. Sonunda sessizliği gene Sam bozdu:

— Anlayamadım, neden açmayacaktım? diye sordu.

Lüçiyano alçaltıcı bir gülümsemeye:

— Anladın pekala, dedi, hem de iyi anladın.

— Galiba unuttun Lüki, aramızda dostça bir barış başlamıştı. Sonunda kimse kimsenin hakkına el uzatmayacaktı. Sen tabancanla pantantifini alacaktın, ben Peter Landi'nin mirası...

— Lordun gerdanlığı da Peter Landi'nin mirasına mı katılıyor?

Gözleriyle defteri işaret etti:

— İşte Peter'ın mirası... Ona dokunan yok... Daha ne istiyorsun?

— İstesen de dokunamazdın ki... Herifin namına kayıtlı tahviller. Vasiyetnamesi gereğince çocuğuna verilecek... Lordun gerdanlığına gelince: Bunları Dak sahibine sigorta ücreti karşılığında geri verecek, elde edeceği parayı da mirasa katacak...

— Bu kadar karışık işlere benim aklım ermez. Gerdanlık benim. ..

Biraz bekledi, sonra tehlikeli bir yumuşaklıkla:

— Kararımı ver de vakit kaybetmeyelim, dedi, ne yapacağız?

Salli, içi üpererek: "Eyvah! Şimdi kızılca kıyamet kopacak!"

diye düşündü.

Sam, saniyenin onda biri içinde gözlerini Lüki'den Punça geçirdi.

Punç hazır... Kılını kıpırdatsa kurşunları kanına dolduracak. ..

Şam'ın yüzü biraz daha sarardı. Alnı hafifçe terlemişti. Salli bu durumda sevgilisine nasıl yardım edeceğini süratle düşünüyor, hiçbir yol bulamıyordu.

Birdenbire havanın ölüm ağırlığı dağıldı. Sessizliği gene Sam bozdu. Reislerin Reisi Mösyö Lüki'nin karşısında pes etmiş gibi:

— Dediğin gibi olsun, diyerek mücevher kutusunu uzattı, bu sefer beni alt ettin Lüki...

Lüki demindenberi ilk defa biraz dostça, biraz da kibirle gülümsedi, mücevher kutusunu hemen

cebine yerleştirdi.

Sam yenilgiyi tamamıyla kabullenmiş gibi ayağa kalktı, Salli'ye kederle gülümseyerek:

— Haydi kızım gidelim, dedi, burada işimiz kalmadı. Kalagori ile Lüki uğraşır. -Sonra Lüçiyano'ya dönüp sordu:

— Pardon, belki canımı da almak niyetindedir.

— Rica ederim Sam... Her zaman dostuz...

— İyi öyleyse... Bize müsaade.

Salli'ye yol verdi. Kız dişlerini sıkmiş, gözleri öfke ve kinle dolu yürüdü.

[1](#)

Sam Krasmer'in ilerde okuyacağımız bir başka macerasından.

ON BEŞİNCİ KISIM

Ay, bir meydana çıkıyor, ortalığı mezarlık aydınlığıyla ısıtıyor, bir bulutların arasına girip kayboluyordu. Bentley, Şam'ın öfkeli mahmuzları altında bir yarış atı gibi zaman zaman hızını arttırarak ileri atılmaktaydı.

Salli, sevgiliyle arasına duvar gibi gerilen fena, öfkelenirici, sessizliği bozmak için:

— Farlar ayarlı değil dedi, bir garajda dursak da düzelttirsek...

Sam cevap vermedi. Kız gözle yüzüne baktı. Bakışlarını ileriye karanlığa dikmiş, dalgın... Sınırsız bir acıma duyarak:

— Hergelenin alacağı olsun, diye homurdandı, sen meraklanma şekerim, bu namussuzluğun öcünü o pis heriften mutlaka alırsın.

— Hergele kim? Kime pis herif diyorsun.

— Lüki namussuzuna... Kim olacak?

— Yaa öyle mi? -Sam bir tuhaf gülüyordu: Hergele olduğu iyi kızım, hergele olmayana hergelelik edilmez ki...

— Ne demek...

Samın yüzüne bu sefer dikkatle baktı. Gözlerinin kenarlarında, çok neşeli olduğu zamanlar görmeye alıştığı sevimli kırışıklar peydahlanmıştı. Sam böyle gülüyorsa...

— Bak bakayım bana... “Hergele olduğu iyi” nasıl söz? “Hergele olmayana hergelelik edilmez” dedin. Hergeleliği biz mi ettik?

— Elmaslar nasıldı ruhum? Kutudaki elmaslar?

Sam, eğer, bir soruya bir başka soruyla karşılık veriyorsa işin içinde iş vardır.

— Elmaslar çok şahaneydi Sam, neden sordun?

— Lordun gerdanlığını demedim. Lüki'nin Pantantifi... Ortasına bir taş oturtmuşlar. Emsalsiz... İnsana vaktiyle çalınıp bir daha bulunamayan meşhur “Prensessa” elmasını hatırlatıyor. Landi NewYork'a bedavadan gitmez. Şu halde “Prensessa”yı o domuz aşırması. Tamam! Samuel Mordon denilen birini tanırım. Dünyanın en büyük elmas kesicisidir. Şu halde Prensessa'yı böldüler. Bir parçasını Peter Landi götürüp Lüçiyano'ya sattı. Pantantifin ortasındaki elmas ve taşın parçası... Lordun gerdanlığı dersen büsbütün müthiş...

— İki de müthiş ama katılmaz. Adamı hemen tutup hapse atarlar. Bu sebeple Lüçiyano denilen haydut yaptığı fenalıkla kalsın. Ben hiç üzülmedim bile...

— Lord'un gerdanlığını münasip bir bedel karşılığı geri vermekten başka çare yoktur ama Lüki'nin pantantifi pekala taşınır. Bir taşı Samuel yontmuşsa onu kendi sahibi bile görse bir iş çıkaramaz.

— Sen bu laflarla ne demek istiyorsun kuzum?

— Demek istiyorum ki, dün gece benim canımı kurtardın, sana bir hediye vermemiş olmaz.

— Aman Allahım... Sakın bana...

— Tabii şekerim...

Sam öyle keyiflenmişti ki Bentley’i bir sağa bir sola salladı, yolun kenarındaki ağaçları adeta sıyırdı.

Salli:

— Deli misin? Bana kastın mı var? diye bağıırıyordu.

Sam arabanın hızını yavaşlattı. Cebinden biraz önce Lüki’nin aldığı mücevher kutusuna tıpa tıpa benzeyen bir başka kutu çıkardı.

Salli:

— Hayır olamaz. İnanamam... İmkansız... Benimle eğleniyorsun, diye kekeleydi.

Kutuyu çekip açtı. Otomobilin içini bir anda sanki yüzlerce güneş ışığı doldurmuştu.

Sam:

— Ömrümde deminki kadar çetin bir vicdan imtihanı vermedim, diye konuştu, “Lüki’yi kandıracağım için vicdan azabı çektim” demek istemiyorum. Biz bu işe neden girdik? Dak’a yardım için... Ama bu yardım bedava olmadı. Daha başlangıçta canım Bentley’imizi berbat ettiler. Peki bütün bu zararlar Dak’tan, yahut Peter’in çocuğundan mı çıkacaktı?

— Doğru... Bak ben bu tarafını hiç düşünmemiştim.

— Eğer pantantifi Lüki’ye verseydim, masraflarımızın üstüne bir bardak soğuk su içmemiz icap edecekti. Hani at yarışları işinde bana birisi “Düpedüz ahlaksızlık ediyorsun” demişti ya.. ¹

Ben o zaman da düşündüm. Yaptığım hiçbir zaman ahlaksızlık değil... Ben ahlaksızlık yapmıyorum ahlaksızların haddini bildiriyorum. Bazı ahlaksızların hakkından şimdilik doğrulukla gelinmiyor. Onlara anladıkları dilden söyleyeceğiz, kullandıkları silahla karşı koyacağız. Sen ızdırıp içinde kıvranarak bekliyorsun, hergeleler şurada keyif çatıyorlar. “Çok sürmüyor ama...” diyeceksin, hergele kısmına çok bile... Bir dakikası bile çok... Lüki denilen haydudun, babası kahpece vurulmuş bir küçük çocuğu soymasına nasıl göz yumabilirdim? Hele masrafımı o çocuktan çıkarmak hiç olamazdı. Sam Krasmer’in kendisine mahsus kanunları var.

— Var ya... Ömrüne bereket...

— Masraflar kabardıkça beni bir düşüncedir almıştı ruhum, “Ne halt edeceğiz?” diye kıvranıyordum. Peter Landi’nin mirasına dokunmayacağız. Lordun gerdanlığından gelecek para oğlanın hakkı... Şu halde bize ne kalıyordu?

— Pantantif...

— Evet pantantif... Pantantif mirasa girmiyor. Lüki’yi soymak da sipsivri olursa doğru değildi. Bereket versin herif hergelelendi de biz hak kazandık. Eğer aramazdaki dostluk anlaşmasına sadık kalsaydı, halimiz haraptı... Reislerin Reisi hergelelik edince kendisine hergelelik edilmesine yol açmış oldu.

— Ama...

— Anasını kaybetmiş kuzular gibi melemeğe başlama... Lüki Lordun gerdanlığını isteyince fena

olmaz mı” diyeceksin.

— Hayır. Bu madrabazlığı kaşla göz arasında nasıl becerdiğini merak ediyorum.

— Gayet açık... “Lüki hergelelik ederse...” diye düşündüm. Bu haydut güruhu top yekun namussuz olur. Kabadayılıkları ucuz işlerde, bir de gösterişlerdedir. Gangsterlikte “Büyük Reis” demek, “Büyük namussuz” demektir. Bunlar adım başında kaşpelik etmedikçe, yetim çocukların haklarını yemedikçe, çekindikleri insanları ceza korkusu olmadığı zamanlar hiç duraklamadan arkadan vurmadıkça para sahibi, nam sahibi olamazlar. Lüçiyano da bu nizamın dışında değil...

— İyi ama şekerim, herifin kutuyu açmadan cebine indireceğini nasıl kestirdiniz?

— Kibirliliğinden... Hem ahmak, hem kibirli... “Can alıcı” namına güveniyor. Kuvvetli olduğunu sandığı yerde kimse kendisine hile yapamaz inancında... Kendisine fazla güveniyor. Herifin oyun bozanlık edeceğini kestirdiğimden iki tane mücevher kutusu satın aldım. Hem ahmak hem de kibirli olduğunu bildiğimden kutuyu açmaya lüzum görmeyeceğini tahmin ettim. Daha önce açıp sana gösterdiğim için büsbütün güvendi. Suratı değişince cebimden ikinci kutuyu çıkardım. Eğer namuslu davransaydı bilmem ki ne olurdu.

— Sen onu bırak! Eğer binde bir ihtimalle kutuyu açsaydı bizim halimiz neye varırdı bakalım?

— Bizim halimiz hiçbir şeye varmazdı. Demincek meşhur Reislerin Reisi Lüçiyano ile onun baş silahşoru Punç ölümün yanına kadar gidip geri döndüler şekerim. Tabancam kolumun içindeydi, bir ufak silkmeye avucuma gelecek, herifler birer kurşunla hapı yutmuş olacaktı.

— Verdiğin kutu bomboş mu?

— Hayır, içinde dolu bir şarjörle kartvizitlerimden biri var.

— Ne yaptın Sam, Lüçiyano’ya harp açtın... Çok tehlikeli adamdır. Şakaya gelmez.

— Ben daha beter şakaya gelmem. Ama hiç meraklanma bu iş “İki Rahibe Otel ve Lokantasında kapanır.

— Neden?

— Lüçiyano böyle bir oyuna geldiğini kimselere söyleyemez de ondan... “Herif hem aptaldır, hem kibirli” demedik mi? Hemen açıp bakacağını hiç sanmam ya... Açıp baksa bile dişlerinin arasından küfreder o kadar... Kuyruğunu kısar da şansına küser.

— Zannetmem sevgilim, dikiz aynasına bir baksana...

Sam baktı. Arkalarından siyah bir araba cehennem gibi yaklaşıyordu. Sam kendini toparlayıp hızı arttırana kadar büsbütün yanaştı. Lüçiyano’nun otomobilini ikisi de hemen tanıdılar.

Salli:

— Yanıldın sevgilim, diye sinirli sinirli güldü, herif kutuyu açmış, hem de adamlarının önünde... Açar, hiç açmaz mı? Şimdi ne olacak.

— Sen benim hayatımı bir daha kurtarmış olacaksın, hem de avanak ve kibirli dostumuz meşhur Reislerin Reisi Lüçiyano’nun parasıyla...

— Ne demek?

— Ne demek olacak meleğim, ben niçin bu Bentley'leri severim Değme arabaya tutulmazlar diye...

Sam sürati, alay eder gibi, yavaş yavaş arttırıyordu. Aradaki mesafe gitgide açıldı.

Salli, gülümseyerek, evdeymiş gibi, papuçlarını çıkarıp bacaklarını altına almış, Sam'a biraz sokulmuştu.

Lüçiyano'nun arabası arkalarında nokta gibi kalıp kovalamaktan vaz geçince:

— Yamansın Sam, dedi. Sen bu gidişle fukara şeytanın boynuzlarını bile aşıracaksın...

Ağzına iki cigara koydu, yaktı, birini Sam'a verdi.

Sam neden sonra:

— Lüçiyano'yu hapisten kurtardım, pantantif onun ücreti, dedi, eğer fukara şeytanı da hapisten kurtarırsam yalnız boynuzlarını değil kuyruğunu bile hiç bakmam alınm. Sam Krasmer'in masrafı ağır şekerim, çünkü sevgilisi dünyanın en güzel kadını...

Bir kolunu Salli'nin boynuna attı. Berbat sesiyle bir keyifli türkü tutturd.

[1](#)

Sam Krasmer'in yakında okuyacağımız bir başka macerası.